HALKIN KURTULUŞU

26 Aralık 1977
400 KURUŞ

88

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Halkın kararlı mücadelesi karşısında

Faşist MC çöküyor

Halka karşı kurulan her zulüm aracı gibi, MC hükümetinin de sonu geldi, iflası tamamlandı. Uzun bir zamandan beri sağdan soldan patlak veren MC'nin artık her tarafından çatırtılar yükseliyor.

MC hükümetinin sonu, demagojik "milliyetçi cepheler" sloganının da sonudur. Bunların gerçek yüzü, emperyalistlerin ve hakim sınıfların sömürü ve baskı cephesi olduğu, artık bu sloganla kimsenin aldatılamayacağı kadar, apaçık ortaya çıkmıştır.

İkinci MC hükümeti de, tıpkı birincisi gibi, baskı, sömürü ve zulmün aracıydı. Emperyalist dünyada bunalımın derinleştiği, ülkemizdeki ekonomik-siyasi buhranın sertleştiği, sınıf çelişmelerinin keskinleştiği, halkın mücadelesinin yükseldiği bir dönemde kurulmuştur. MC hükümeti, hakim sınıflar için, buhranın bütün yüklerini işçi sınıfı ve halkın sırtına vurmanın, baskı ve terörü yoğunlaştırmanın bir aracıydı.

İkinci MC hükümeti de, tıpkı birincisi gibi, "milliyetçilik", "anti-komünizm", "müreffeh Türkiye", "sosyal adalet", "kalkınma", "sanayi hamlesi" vb. demagojiler üzerine kurulmuştu. Uygulamaları, onun zalim, sömürücü, kanlı yüzünü açığa çıkardı. Yükselen halk mücadelesi bütün bu demagojileri yerle bir etti.

O sözde hakim sınıflar içindeki çeşitli grupların ve çeşitli faşist kliklerin kendi aralarındaki çelişkileri gidermenin bir aracıydı. "Milliyetçi cephe" onların soygun cephesiydi. Ancak derinleşen ekonomik buhran ve yükselen mücadele buna imkan vermedi. MC hükümetini oluşturan partiler arasındaki, onun esas unsuru olan AP içindeki tepişmeler, bu çelişmelerin bir yansımasıdır.

Halkın yükselen mücadelesi sonucunda, yüzünün apaçık ortaya çıkması, tamamına tecrit olması, kendi iç çelişmeleri ile işlemez hale gelmesi vb. sonucunda MC artık emperyalizm ve hakim sınıflar açısından da işe yaramaz hale gelmiştir. 2. MC hakim sınıflar açısından istikrarı sağlamanın bir aracı değil, aksine istikrarsızlığın bir unsuru olmuştur.

İkinci MC'nin sonu ve "milliyetçi cepheler" demagojisinin iflası sonucunda, hakim sınıflar şimdi, uzun bir süreden beri bir diğer alternatif olarak hazırladıkları yeni "istikrar" planlarının uy

Dev.sa.7.sü.3'de

Vehbi Koç'un emekçi halka sunduğu çözüm: işsizlik, açlık ve kırbaç

Ekonomik buhranın derinleşmesiyle birlikte, büyük burjuvazi ve toprat ağaları, çalışan halkın elindeki son lokmaya da göz diktiler. Sanayi Odası, Ticaret Odası başkanları gibi büyük burjuvazinin sözcüleri uzun süredir ücretlerin dondurulmasından, toplu iş sözleşmelerinin düzeltilmesinden, vergilerin artırılmasından söz ediyorlar. Önerilen bütün bu tedbirler, işçiler için açlık anlamına geliyor.

Hakim sınıfların emekçi halkı daha derin açlığa ve sefalete iten bu önerilerine son olarak Vehbi Koç da sesini yükselterek katıldı. Bugüne kadar büyük burjuvazinin çeşitli sözcüleri tarafından ısrarla istenen tedbirler, bu kez Vehbi Koç tarafından bütünlüklü bir biçimde ve ısrarla be-

Dev.sa.7.sü.1'de

İŞÇİ SINIFI, RUS UŞAĞI HIRSIZLAR ÇETESİNDEN YAPTIKLARININ HESABINI TEK TEK SORACAKTIR

DİSK'i sosyal-emperyalistlere peşkeş çekmeye çalışan revizyonist hainler çetesiyle reformist sendikacılar arasında başlayan çatışma sonucu öne alınan DİSK 6. Kongresi geçtiğimiz Perşembe günü toplandı. İkibuçuk aydır süren mücadele, tepede hesaplaşma ve pazarlık şeklinde gelişti. Genel bir değerlendirmeyi ancak önümüzdeki haftalarda yapabileceğiz. Ortaya çıkan bir başka gerçek de Rus uşaklarının saltanatlarının çatırdadığıdır. Artık bu hainlerin yüzü iyice açığa çıktı. Gerçekleri gizlemeye kimsenin gücü yetmiyor. İşçi sınıfı bu hainlerin yakasını bırakmayacak.

Gazetemiz baskıya verildiğinde henüz kongre bitmemişti. Ama ilk üç günkü durum tarafların meseleyi tepede yapılan pazarlıklarla halletmeye çalıştıklarını gösterdi.

Genel değerlendirmeyi ancak önümüzdeki haftalar da yapabileceğiz.

KONGREYE DELEGE SEÇEMEYEN İŞÇİLERİN KONGREYİ İZLEMESİ DE YASAKLANDI

Kongre öncesinde en büyük çatışma delege sayısının tespitinde olmuş, T'K'P'liler şimdi TÜRK-İŞ hatta MİSK'e kayıtlı işçileri kendi üyesi olarak göstermeye çalışmış 20 delege fazla getirmek istemişti. Bu sahtekarlık açığa çıkarıldı ve Maden-İş 64 delegeyle kongreye katıldı. Bu 64 delege Maden-İş'in devrimci işçilerinin seçtikleri değil, T'K'P'li sicilli işçi düşmanı Maden-İş yöneticilerinin tayin ettiği delegelerdi. Zaten katılan 360 civarındaki delegeden yarıdan çoğu sendika yöneticileri tarafından tespit edilmiş delegelerdir ve kesinlikle işyerlerindeki işçileri temsil etmiyorlar. Aslında bunlara işçi delegesi değil, filan ağa ve çetesi demek daha uygun olur. Örneğin Ereğli Demir

Dev.Sa.7.Sü.3'de

MİNAREYİ ÇALAN REVİZYONİSTLER BUNA KILIF BULAMADILAR

DİSK'in başına çöreklenmiş revizyonistlerin işçilerden toplanan paralarla sosyal-emperyalistlerin propagandasını yaptıkları, İKD, İGD gibi sosyal-faşist örgütleri besledikleri, kendilerine lüks bir yaşam sağladıkları artık herkes tarafından biliniyor. Kongre için hazırladıkları "Hesap Raporu"nda hırsızlıklarını her ne kadar "kitabına uydurmaya" çalışmışlarsa da, bu yolsuzluklar hiç bir kitaba sığamayacağı için başarılı olamamışlar. Hazırlanan Hesap Raporuna göre önemli harcamalar şöyle:

Dev.Sa.7 Sü.8'de

Revizyonistler DİSK'i sosyal emperyalizme peşkeş çekemeyecektir

Kongreye davet edilen yabancı ülke temsilcilerinin tamamına yakını revizyonistlerden oluşuyordu. Dünya Sendikalar Birliği Sekreteri, DSF'ye bağlı uluslararası Yiyecek, Tütün, Otel ve Benzeri İşçileri Federasyonu Sekreteri, DSF'ye bağlı Uluslararası Ticaret İşyerleri Federasyonu Sekreteri, DSF'ye bağlı Uluslararası Kamu Hizmetleri Federasyonu Sekreteri, Bulgaristan, Sovyet, Doğu Alman vb. sendikaları başkan veya sekreterlerinden oluşan heyetler Türkler-Karaca ekibinin baş konuklarıydı. DİSK'teki yandaşlarına destek olmak için gelen bu heyetler yaptıkları konuşmalarda Rusya'yı ve onun kontrolündeki DSF'yi övdüler ve DİSK'i DSF'ye çağırdılar, DİSK'teki revizyonist ekibin seçilmesi için üstü kapalı propaganda yaptılar.

İbrahim Güzelce'nin sosyal-emperyalistler tarafından eğitilip Türkiye'ye gelmesi ve geldikten 15 gün sonra yapılan kongrede genel sekreterliğe gelmesinden sonra DİSK yönetimiyle sosyal-emperyalistlerin güdümündeki sendikalar arasındaki ilişkiler sıkılaşmıştı. Eylül ayında Maden-İş Genel Kurulunda, DSF'ye bağlı MESUR'a katılma kararı alınmış, bunu Keramik-İş Genel Kurulunda alınan DSF'ye katılma kararı izlemişti. Daha sonra Turizm-İş, Yeni Haber-İş ve Bank-sen Yönetim Kurulları bu yönde karar aldılar. Bu Genel Kurulda DİSK'i tümüyle DSF'ye bağlamaya çalışacaklar. Zaten şimdiden de bu örgütün toplantılarına katılıyorlar. Eylül 1977'de Çekoslavakya ve Ekim 1977'de Polonya'da yapılan konferanslara revizyonistler temsilciler gönderdiler.

Çalışma raporunda reklamı yapılan DSF İkinci Dünya Savaşından sonra sosyalist sendikaların biraraya gelmesiyle kurulmuştu. Daha sonra Sovyetler Birliği ve diğer bazı sosyalist ülkelerin kapitalizme geriye dönüşünden sonra DSF sosyal-emperyalistlerin aleti durumuna gelmiştir. DİSK'teki Rus uşaklarının katılmak için can atmalarının nedeni budur.

34 KERE FABRİKA ÖNÜNDEN GEÇMEYENLER 34 KERE REVİZYONİST ÜLKELERE GİTTİLER

DSF'de bu uşakları satın almak için Amerikan emperyalistlerinin aleti durumunda olan sendikaların

Dev.sa.7.sü.1'de

IMF HEYETİ YENİ HÜKÜMETİN KURULMASINDAN SONRA YİNE GELECEK

ÜLKEMİZİN EMPERYALİZME BAĞIMLILIĞI PEKİŞİYOR

Emekçi halkın mücadelesine en ufak bir tahammül göstermeyen, halk kitlelerinin üzerine aç kurtlar gibi saldıran faşist diktatörlük, emperyalist efendilerinin önünde gitgide daha fazla alçalıyor, uşaklığın en pespaye örneklerini sergiliyor. Çeşitli hakim sınıf temsilcileri, kâh ABD emperyalistlerine sadakatlerini belirtiyor, kâh Rus sosyal-emperyalistlerine hizmette yarışıyorlar.

Emperyalist mali kuruluşların ve özellikle IMF'nin "zılgıt çekmek" için Ankara'ya yaptığı ziyaretler sıklaşıyor, faşist MC hükümetinin bakanları ülke dışında, kapı kapı dolaşıp borç para, enerji dileniyorlar. MC hükümetinin başbakanı Demirel hazinenin 70 sente muhtaç olduğunu itiraf ederken, komprador burjuvazinin en iri temsilcileri, bir yandan halkı daha da ağır bir yoksulluğa itecek önlemler önerirken, bir yandan da "Aman istikrar gelsin!" diye feveran ediyorlar. Faşist MC iktidarının MHP'li Ticaret Bakanı, düne kadar ağzında gevelediği şeyleri, "nasıl olsa hükümet elden gitti" diyerek, yüksek sesle tekrarlıyor, emperyalist uşaklığını tescil ediyor: "Türkiye yabancı mali kuruluşların desteğine muhtaçtır, IMF'nin istekleri yerine getirilmelidir. Bu çıkmazdan kurtulmanın başka yolu yoktur..." vb. vb.

Bütün bunlar neyi gösteriyor? Bir tek şeyi: Revizyonist-kapitalist sistemin buhranı, bu sisteme binlerce bağla bağlı olan komprador burjuva-toprak ağalığı ekonomisinin buhranını birkaç kat artırmış ve komprador kapitalist ekonomi iflas bayrağını çekmiştir. Can çekişen yapının her yanından çöküntü sesleri yükselmektedir.

Dış ticaret açıkları ve toplam borçlar milyarlarca doları aşmış, hazine sıfırı tüketmiş, döviz yokluğu nedeniyle ithalat kesilmiş yine döviz ve hammadde ve enerji yokluğu nedeniyle yatırımlar durmuştur; ne devalüasyon ne teşvik tedbirleri ihracatı artırmaya çare olamamaktadır.

Japonya, Almanya, vb. gibi emperyalist ülkeler ve tekeller kapıya dayanmış, alacaklarını istemekte, Amerikan emperyalizmi kendisine güven vermeyen ekonomik-siyasi yapıyı onarması için faşist diktatörlüğe "daha fazla bağımlılık, daha fazla sömürü ve daha fazla zulüm" demek olan önlemler dayatmaktadır. Son yıllarda ülkemizi ekonomik-siyasi bakımdan hızla bağımlılaştırmaya yönelen Rus sosyal-emperyalistleri ise, tam da bu durumdan istifade ederek pençelerini daha büyük bir cüretle uzatmış, alıcı bir kuş gibi tepemize çökmeye hazırlanmaktadır.

İşte birbirini izleyen IMF ve Rus ekonomik heyetlerinin ziyaretlerinin ardında yatan manzara budur.

Emperyalist mali kuruluşlar Türkiye'ye yeniden borç vermek için alacaklarının ödeneceğinden emin olmak istemekte, emperyalizme bağımlılığın daha da pekişmesi demek olan yeni borçların gerçekleşebilmesi için IMF aracılığıyla Türkiye hakim sınıflarına "zılgıt çekmekte", ekonominin nispeten istikrarlı bir yapıya kavuşmasını şart koşmaktadırlar.

Hakim sınıfların köle ruhlu temsilcileri, IMF'nin bugüne kadar dayattığı hiç bir siyasi-ekonomik şarta zaten hayır dememişlerdir.

Yarı-sömürge ülke ekonomisinin daha da bağımlı hale getirilmesi, emekçi halkın cebindeki son kuruşlara, sofrasındaki son kırıntılara da el uzatılması demek olan MC hükümetinin bugüne kadar yerine getirdiği önlemler bile emperyalistlere yetersiz görünmüştür. IMF heyeti bu kez, paranın değerinin % 20 oranında düşürülmesi, ücretlerin kesin olarak dondurulması talebiyle ülkemize gelmiştir. Ancak halkın yükselen mücadelesi karşısında gitgide acizleşen faşist MC, alınan "önlemler"e rağmen ekonomik buhranın daha da derinleşmesi sonucunda, siyasi olarak da iflas etmiştir, ve kafasını önüne eğerek hükümetten düşürüleceği anı beklemektedir. Bütün bu gelişmeler nedeniyle, son direktiflerin de yerine getirileceğine dair MC'nin verdiği "garanti"lere rağmen IMF heyeti "daha istikrarlı bir ortamda" görüşmeleri sürdürmek ve CHP önderliğinde kurulacak bir hükümeti beklemek üzere çekip gitmiştir.

Ama nafile! Ülke içindeki buhranın böylesine derinleştiği, kapitalist-revizyonist sistemin bütün zaaflarının olanca ağırlığıyla bütün ekonomik-siyasi yapıya yansıdığı ülkemizde yeni bir hükümetin istikrar getirmesi olanaksızdır. CHP önderliğinde kurulacak bir hükümet de bir "istikrarsızlık" hükümeti olacaktır. Gittikçe gericileşen ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarlarını gitgide daha yüksek sesle savunur hale gelen CHP yöneticilerinin yapacağı iş faşist MC döneminde IMF tarafından dayatılan tedbirleri çeşitli görünümler altında yerine getirmek, bulanık suda daha fazla balık avlamak için pençelerini iyice uzatan Rus sosyal-emperyalistlerine kapıları daha fazla açmaktır. Kısacası, yarı-sömürge, yarı-feodal Türkiye'yi kapitalist-revizyonist sisteme gitgide daha bağımlı bir hale getirmektir.

Zaten emperyalistlerin, "daha istikrarlı hükümet" çığlıkları atarken yüreklerinde yatan aslan da, emperyalist çıkarların daha fazla teminat altına alınması, yarı-sömürge ülke ekonomisinin daha da bağımlı bir yapıya kavuşturulmasıdır.

Ama, Türkiye halkı, emperyalizme bağımlılığın vebalini böylesine etinde ve kemiğinde hissettiği,

Devamı sayfa 6'da

Sosyal emperyalistlerin ülkemizdeki ekonomik yayılması hızlanıyor

Ülkemizde ekonomik buhranın derinleşmesine, ekonominin felce uğramasına paralel olarak, bütün emperyalist baykuşlar birbiri peşi sıra Türkiye'ye akın etmeye başladılar. IMF "heyeti"nin Türkiye'yi su yolu yapmasından sonra, şimdi de bir Sovyet "heyeti" ülkemize gelmiş bulunuyor.

Sosyal-emperyalistlerle imzalanan "ekonomik ve teknik işbirliği" anlaşmasının geçtiğimiz haftalarda faşist MC hükümetince onaylanmasından sonra, sosyal-emperyalistler ülkemizdeki ekonomik yayılmasını daha da hızlandırmanın hazırlığı içindedir. Şu günlerde Türkiye'de bulunan "Sovyet Ekonomik Heyeti" ile komprador burjuvazi ve toprak ağaları arasında sürdürülen "görüşme"lerde Sovyetlerin ekonomik yayılması planlanmakta, sosyal-emperyalistlere verilecek yeni tavizler ele alınmaktadır.

Yapılan açıklamaya göre sosyal-emperyalistler, Arpaçay Barajının Türkiye ile ortak olarak yapılmasını istemekte, İskenderun Demir Çelik Fabrikası ile Seydişehir Alüminyum Fabrikalarının kapasitelerinin artırılmasını sağlamaya çalışmaktadırlar. Ayrıca sosyal-emperyalistlerle egemen sınıflar arasında, Çan ve Orhaneli'nde 800 bin kilovat toplam kapasiteli iki termik elektrik santralinin kurulması ve Bandırma Oksijenli Su Fabrikasının yapımı ile ilgili projeler üzerinde pazarlıklar sürmektedir. Bu pazarlıklar arasında petrol rafinerisi madencilik ve kimya alanlarında olmak üzere toplam 19 "ünite" de vardır.

Bu görüşmeler "olumlu" yönde sonuçlanırsa -ki sonuçlanmaması için hiç bir sebep yoktur- sosyal-emperyalistlerin hammaddelerimiz üzerindeki sömürüsü artacak ve ülkemize gelen sosyal-emperyalist sermaye nicelik olarak artacaktır.

Bu ise, ABD emperyalistlerine ve "batılı" emperyalistlere bağımlılığı pekişen Türkiye ekonomisini, bir yandan da sosyal-emperyalistlere giderek bağımlılaştırmaktadır.

Her yeni gün ülkemizden yeni ekonomik "tavizler" koparan sosyal-emperyalistlerin, gelecekte de "siyasi belge"nin bir an önce imzalanmasını isteyecekleri kuşkusuzdur.

UDHD

(SON BÖLÜM)

(YAZISI 4. SAYFADA)

Faşist Türkeş yalan ve demagojiyle halk kitlelerini kandıramaz

MHP Gençlik Teşkilatı tarafından düzenlenen 3. Türk Gençlik Kurultayında konuşan Türkeş, "Türk gençliği Türkiye üzerinde oynanmak istenen emperyalist oyunları bilmeli, ellerindeki silahları bırakıp birbirlerinin ellerini sıkmalıdır" diyor. Türkeş'in barış çağrılarıyla sivil cinayet şebekelerinin saldırılarının yoğunlaşması aynı zamana rastlamaktadır. Bu bir tesadüf değil, plandır. Bir yandan barış, silahları bırakmak ve el sıkışmaktan bahsedilirken, öbür yandan halka karşı artan bir saldırı ve katliam vardır. Türkeş'in çağrılarının altında yatan gerçek, sivil cinayet şebekelerinin saldırılarının üstünü örtmek, kamuoyunu yanıltmaktır. Saldırganlıklarını ve cinayetlerini gizlemektir.

Sivil cinayet şebekelerinin başı Türkeş yalan söylüyor, demagoji yapıyor. Türkiye, emperyalizmin yarı-sömürgesi bir ülkedir. Ülkemiz üzerinde emperyalistler ve onların işbirlikçisi komprador burjuvazi ve toprak ağalarının katmerli bir sömürüsü ve faşist diktatörlüğün baskısı vardır. İşte Türkeş bu sınıfların siyasi temsilcilerinden biri ve bu oyunun baş mimarlarındandır. Ülkemizdeki en azılı faşist kliğin başı-

Devamı sayfa 6'da

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ
VE EZİLEN HALKLAR
BİRLEŞİN

ARAP HALKLARININ HAKLI MÜCADELESİNİN ÖNÜNE GEÇİLEMEZ

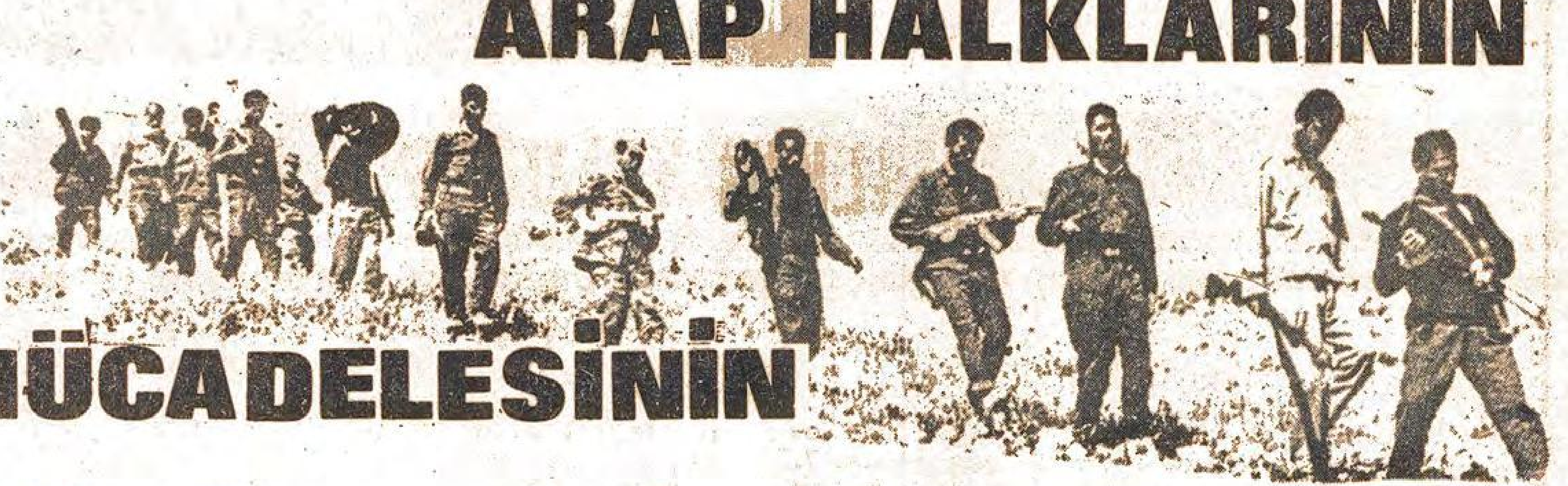

ZERİ İ POPÜLLİT gazetesinin başmakalesi - 24 Kasım 1977

Son günlerde, Ortadoğu sorunları, bütün uluslararası kamuoyunun çok fazla dikkatini çekmeye başladı. Bunun nedeni de Mısır Başkanı Sedat'ın Kudüs'ü ziyaret etmesi ve İsrail Başbakanı Begin ile konuşma yapmasıdır.

Burada, çok fazla "barış" konuşması yapıldı, ama, Ortadoğu sorunlarının doğru ve gerçek çözümü hakkında hiç bir konuşma olmadı. Amerikan emperyalistlerinin Ortadoğu'daki politik, ekonomik ve askeri çıkarlarının silahlı bir aracı olan İsrail, işgal ettiği Arap topraklarını elinde tutmaya devam ediyor; Filistinliler hala anayurtsuz bulunuyorlar; süper devletler, bölge halklarının iç işlerine karışmaya ve entrikalar düzenlemeye devam ediyorlar.

Arap halklarının düşmanları, otuz yıldır devam etmekte olan Arap-İsrail çatışmasına son vermek,Ortadoğu sorunlarını "çözmek" için en değişik plan ve taslaklarla çeşitli zamanlarda tantanalı bir şekilde ortaya çıktılar. Bu planlar hakkında -Rogers ve Kissinger'in planları, Gromiko ve Vance'nin planları, Sheik'in ve Birleşmiş Milletler gözlemcilerinin planları- birçok şey konuşuldu ve işitildi. Fakat hiç bir şey değişmedi ve değişemezdi de.Bütün bu planlar,Arap halklarının kurtuluşu mücadelelerini söndürmeyi,ulusal çıkarlarından vazgeçmeleri için onları baskı altına almayı, Filistin halkını terketmelerini, onları yarı yolda bırakmayı, İsrail şantajı önünde onların teslim olmasını ve sonunda buralarda yabancı emperyalist hakimiyetini gerçekleştirmeyi amaçlıyordu ve hala da amaçlamaktadır.

Arap halkları, düşmanlarını çok iyi biliyorlar ve tanıyorlar; saldırganların teşhis ve tecrit edilmeleri, onlara karşı savaşılması gerektiğinin bilincindeler. Onlar, Arap halklarına, onların özgürlük ve bağımsızlıklarına aç gözlü ve vahşice saldıranın İsrail olduğunu biliyorlar. Kardeş Arap halklarını sık sık kanla boğan, onların topraklarını işgal eden İsrail, devamlı olarak yeni yayılma tehditleri içerisindedir. İsrail, günden güne ve devamlı olarak eski ve şanlı bir halka saldırıyor, onları katlediyor. Kardeş Filistin halkı, Amerikan emperyalistleri tarafından kışkırtılan ve desteklenen siyonistler tarafından evsiz ve yurtsuz bırakıldılar. Onlar, her türlü tarihi, uluslararası ve insan haklarına rağmen doğdukları, asırlardır yaşadıkları ve bütün insanlığın yararına yüksek bir medeniyet geliştirdikleri topraklardan ve yurtlardan zor yoluyla atıldılar. Şimdi onlar, her tarafa dağılmış bir şekilde, dost Arap kardeşlerinin evlerinde göçmenler olarak sefil bir yaşam sürdürüyorlar. Onlar, özgürlüklerini, haklarını ve yurtlarını kazanmak için silahlarından hiç bir zaman vazgeçmediler. Filistin halkının kahramanca sürdürdüğü ve sürdürmekte olduğu bu kurtuluş mücadelesi, ne kadar büyük olursa olsun, hiç bir düşmanın gözünü yıldırımayacağı,küçük halkların, özgürlüklerini ve haklarını savunma sözkonusu olduğunda, mücadele ne kadar çetin ve uzun olursa olsun, her türlü fedakarlığa, her türlü acıyı ve güçlüğü göğüslemeye hazır oldukları hakkında, tarihte büyük bir örnek teşkil etmektedir.

Filistin halkının mücadelesine çok yakın olan Arnavutluk halkı, bu cesur ve özenli halka sevgi besliyor; büyük bir saygı ve hayranlık duyuyor ve onun nihai zaferine olan kesin inancını belirtiyor.

Arap halklarının, özellikle de Filistin ve Suriye halklarının hayati çıkarlarını ayaklar altına almak, ve bir kenara itmek, İsrail'le uzlaşmaya varmak için çeşitli taraflar, sayısız çabalar gösterdi ve gösteriyorlar. Bunlar mahkum edilmeli ve Arap halklarının hiç biri, onların gerçek dostları, ve özgürlük ve bağımsızlığın kutsallığına inananlar tarafından kabul edilmemelidirler. Arap halklarının yakın ve sadık dostu olan halkımız, bütün bu anlaşma teşebbüslerini, İsrail saldırısını daha fazla kışkırtan, Arapların çıkarlarına direk olarak yönelmiş olan emperyalizm yanlısı teşebbüs olarak ele almaktadır.

Filistinlilerden, Suriyelilere, Cezayirlilerden Iraklılara, Libyalılardan Mısırlılara kadar, ilerici ve yurtsever bütün Arap kamuoyu, İsrail'le anlaşılmasına açıkça karşı çıkıyorlar. Aynı şekilde,emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı gerçekten savaşanlar, gericiliğe ve baskıya karşı olanlar ve halkların özgürlüklerinden yana olan bütün güçler, onların kurtuluş mücadelelerini destekliyor, hiç tereddüt göstermeksizin, İsrail ile yapılan anlaşmayı mahkum ediyor ve onunla yapılacak her anlaşmaya açıkça tavır alıyor.

Fakat, bu mükemmel geniş kamuoyuna karşılık, kişi şu anda bloksuzluk yakasından hiç de ses çıkmadığını farkedebilir. Onlar, İsrail ile anlaşma planlarının kendilerini sokmuş olduğu zor durumdan kurtulmak için çirkin bir manevra yapıyorlar ve sessiz kalıyorlar. Arap halklarının ve Filistinlilerin haklarının savunulması için edilen yeminler, yapılan konuşmalar ne içindi? Ortadoğu'daki çatışmanın "doğru çözümlenmesi" için alınan kararlar ve çözümlemeler ne içindi? Konferans kürsülerinden bu bölgedeki emperyalist müdahaleye karşı yapılan konuşmalar ne içindi?

Bu serbest (zaptedilmemiş -HK) amatörlerin vaadleri için bu sessizlik hiç de tesadüfi değildir. Somut olaylar ve sınıf mücadelesinin gelişmesi, halkların devrimci kurtuluş mücadelelerini bastırmayı, halkları aldatmayı amaçlayan "hareketlerin" ya da "teorilerin" yanlışlığını gözler önüne seriyor. Bu yanlışlık, kendi çıkarlarını savunma sözkonusu olduğunda, dostlarını düşürdükleri zor duruma kayıtsız kalan emperyalistlerin kendileri tarafından da açığa çıkarılmaktadır. Bloksuzluğun bayraktarlığını yapanlar emperyalizme bağımlı hale geldiklerinde ya da emperyalizmle ittifak yaptıklarında, onun rolünü oynadıklarında, onların resmi olarak bağımsız olan fakat gerçekte ise başkaları tarafından yönetilen politikalarının Arap halklarına karşı olanların çıkarlarını savunduğu görüldüğünde, bloksuzluk hareketinin teorisyenleri ve destekleyicileri ne söyleyebilirler?

Bloksuzluk hareketi, konferanslarda, mitinglerde, propagandalarda hala yaşıyor olabilir. Fakat bu hareket, Ortadoğu'da, Ogaden çöllerinde, Angola'da ve Zaire'de uzun zamandan beri ölmüş bulunmaktadır.Bloksuzluk pozu takınan birçok ülke hükümetlerinin, şu ya da bu, büyük kapitalist ve emperyalist devletle birleştiği, birçok durumda emperyalizmin rolünü oynadığı ve yeni sömürgeci ve yayılmacı çıkarları koruduğu gerçeğini gizlemek mümkün değildir. Emperyalist süper devletlerin birçok "bloksuz" ülkede giriştikleri müdahaleleri, entrikaları ve manevraları, bu ülkelerdeki birçok liderin kurtuluş mücadelelerine karşı sürdürdüğü emperyalizm yanlısı faaliyetleri boş sofizm yaparak aklamak ve gizlemek mümkün değildir.

İsrail'le yapılan uzlaşma ve anlaşma ile ilgili olarak sözde "üç dünya" hareketinin de görüşü açığa çıkmadı. Dünya halklarının çıkarlarını savundukları, ve birçok alıntılar yoluyla kurtuluş mücadelelerini hiç bir koşul olmaksızın desteklediklerini kanıtlamak için her yerde çığlıklar atan "üç dünya teorisinin"avukatlarını, Arap halklarının haklı davalarını desteklemek ve savunmak için ortalıkta göremiyoruz. "İkinci dünya" ya da ABD ile ittifak uğruna Arapların çıkarları, onların toprakları ve kaderleri, Filistinlilerin hayatları feda mı ediliyor? Yoksa,halk kitlelerinin küçük fertlerinin anlamayı başaramadıkları, emperyalist süper devletlerin yüksek çıkarları mı böyle gerektiriyor?

"Üç dünya teorisinin" avukatlığını yapanların düştükleri hiç de hoş olmayan durum rahatlıkla farkedilebiliyor. Çünkü, İsrail'le yapılan anlaşma ve uzlaşma onların "dünyaları" ile ilgili planlarını bozmaktadır. Burada çok basit bir soru akla geliyor: Bu anlaşma, kimin yararınadır?"Birinci dünya"nın mı, "ikinci dünya"nın mı, yoksa "üçüncü dünya"nın mı yararınadır? Bu anlaşma halkların kurtuluşuna mı, yoksa ulusal baskıya mı, anti-emperyalist savaşa mı,yoksa bu savaşın söndürülmesine mi hizmet ediyor? Sessizlik gösteriyor ki, bu anlaşma, hiç bir propaganda biçimine dahil değildir; yani, bu durumda, hiç bir slogan ve "teori" olayların tabiatını değiştiremez.

En saldırgan uydusu olan İsrail'i savunan ve ona arka çıkan Amerikan emperyalistlerinin bu politikası saldırgan olmayan ve bir geri çekilme politikası olarak ele alınabilir mi? Şu anda, yerel mücadeleler alevlendirilerek, özel saldırılar tertiplenerek ve kısmi savaşlar yoluyla adım adım saldırgan bir savaş tezgahlanmıyor mu? Amerikan emperyalistleri, "statüko"dan yana olduklarını dahi iddia etseler, bu onların saldırgan ve yayılmacı emellerinden vazgeçtiklerini göstermez. Tam tersine, bu statüko, onların Arap halklarının zararına, ABD ve müttefiklerinin, İsrail'in emperyalist çıkarlarının yararına olan hegemonyacı emellerine hizmet eder.

Biz, Carter'in kendi saldırgan politikasını gizleme çabalarını teşhir ediyoruz ve bu demagojiye karşı çıkıyoruz. Biz, aynı zamanda, ABD emperyalizminin politikasının saldırgan olmayan "statüko" politikası savunma politikası olarak tanıtılmasına da karşıyız. Amerikan emperyalizminin dişleri düşmemiş, pençeleri de kesilmemiştir. Statüko politikasını savunmak, emperyalist işgallerinden, dünyanın büyük devletler arasında bölüşülmesinden, ezilen halkların emperyalizm ve diğer kapitalist güçler tarafından sömürülmesinden ve yeni sömürgecilikten yana olmak demektir. Statükoyu savunmak, Arap topraklarının İsrail tarafından işgal edilmesini, Filistinlilerin zor yoluyla evlerinden atılmasını aklamak demektir. Statükoyu savunmak, yabancı ülkelerdeki askeri üsleri, emperyalizmin saldırgan bloklarını, çokuluslu tekelci şirketleri, baskıcı ve sömürücü bütün emperyalist sistemi savunmak demektir.

AEP ve Arnavutluk halkı, bütün emperyalist hesapları, onurlu bir şekilde geri çeviriyor (bozuyor-HK) Arnavutluk halkı, şimdiye kadar Arap halklarının yanında olmuştur, bundan sonra da olacaktır. Arnavutluk halkı, her durumda, -iyi ya da kötü günlerde,mutlu zafer günlerinde, acılı günlerinde ve geçici yenilgilerde- onlarla birlikte olacaktır. Halkımız, sayıca çok az olmasına rağmen, Arap ve Afrika halklarının yaptığı gibi, özgürlük ve adelet için savaşan halkların sadık ve yılmaz dostudur.

Günlük olaylar ve uluslararası hayat açıkça gösteriyor ki, emperyalist süper devletlerin sürdürdükleri genel politika, onların bencil çıkarlarıyla uygunluk arzeder şekilde inşa edilmiş olup, halklar ve kıtalar üzerinde kimin daha iyi ve kimin daha hızlı hegemonya kuracağı amacından hareket etmektedir. Emperyalist süper devletlerden her biri, oralara ilk yayılma karakollarını kurarak yabancı yerlere pençelerini uzattıklarında ülkelere ve ülkeler gruplarına kendi politikalarını zorla kabul ettirmeye çabalarlar.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, "sosyalist ülke" yaftası arkasına gizlenerek kendilerini özgürlük şampiyonları olarak tanıtarak, çeşitli Afrika ülkelerinin liderliklerini aldatmak istiyorlar. Onlar, bu ülkelere silah satıyorlar ve buna karşılık, oralarda üs kurma hakkını elde ediyorlar ve emperyalist yayılmaları yolunda daha ileri adım atıyorlar.

Bu sırada, diğer emperyalist süper devlet ABD ise, Sovyet sosyal-emperyalistlerini defetmek için,ajanları, kredileri ve dolarları vasıtasıyla manevralar yapıyorlar, tersyüz etmedikleri bir taş dahi bırakmıyorlar. Süper devletler arasında hegemonya ve hakimiyet için süren mücadele hiç bir sınır -kanun ya da ahlak- tanımıyor, yalancılık ve ihanet, şiddet ve cinayet ile birlikte gelişiyor.

Çılgın Sovyet-Amerikan rekabetinin hedefi olan halklar ve çeşitli ülkeler, süper devletlerin tehlikeli oyunlarının kurbanı oluyorlar. Bugün, İtalyan sömürgeci istilacılarından büyük darbeler yemiş olan Etyopya ve Somali'nin özgürlüğe aşık ve barışsever eski kültürlü halklarının birbirleriyle savaştıklarını ve birbirlerini katlettiklerini görüyoruz. Bu halklar, büyük acılara ve sefalete sebep olan bu savaşı istiyorlar mı? Hayır. Onlar, savaş ve katliama gerek duymadan aralarındaki bu anlaşmazlıkları çözebilirler mi? Şüphesiz, onlar en uygun yolları bularak aralarındaki bu anlaşmazlıkları çözme olanaklarına sahiptirler. O halde, onlar niye savaşıyorlar? Açıktır ki, emperyalist güçler ve süper devletler kendilerinin yağmacı ve hegemonyacı çıkarları için bu halkları savaşa kışkırtıyorlar.

Acılı halklar arasında kan gölü ve nefret büyüdüğü zaman, emperyalist ve kapitalist güçler, bazen bunlardan birinin yanında bazen de diğerinin yanında gözükürler. Bazen bir ülkeyi, bazen de diğer ülkeyi onaylarlar; ama hiç bir zaman bu acılı halkların barışı gerçekleştirmeleri için, onların kendi yaşamlarını özgür ve bağımsız bir şekilde düzenleyebilmeleri için en ufak bir çaba göstermezler.

AEP'nin politikası, daima, halkların ulusal kurtuluş mücadelelerini destekleme, onların çıkarlarını koruma politikasıdır. Bu politika, daima açık ve ilkeli olmuştur. Enver Hoca yoldaş, AEP 7. Kongresinde şunları söyledi:

> *"Partimiz, durumlar hakkında halklara açıkça bilgi verilmesi görüşündedir, çünkü onların gerçek birliği, gerçek anti-emperyalist devlet ve hükümetlerin birliği en çok bu şekilde sağlanır. Kimden gelirse gelsin, baskı ve sömürüye karşı özgürlük, bağımsızlık ve sosyal gelişme için sürdürülen mücadelelerde birinci olarak, onların baş düşmanlarının kim olduğunu, kimlere karşı savaşmak zorunda olduklarını ve kimlerle birleşmeleri gerektiğini açıklığa kavuşturmak, onlar arasında bir ayırım çizgisi çekmek gereklidir"*

Halklar, dost olarak ve iyi dileklerle gelen, ama asıl amaçları, hakimiyetlerini gerçekleştirmek, hegemonyalarının kurulması için zemin hazırlamak olan emperyalist süper devletlerin entrikalarına karşı durmalıdırlar. Bu, Angola'da, Zaire'de ve başka yerlerde böyle oluyor. Ortadoğu'da uzun zamandan beri, kendi yayılmacı ve sömürge emellerini gerçekleştirmek için iplerini emperyalist süper devletlerin çektiği ve döndürdüğü ve Arap halklarının kaderiyle oynayan bir oyun sergilenmektedir.

Her günkü uluslararası yaşamın pratiği ve devrimci kurtuluş mücadeleleri tarihi, güçlerini toplamak ve halklara karşı sürdürdükleri mücadelede kendilerini örgütlemek için, zaman kazanmak için anlaşma yapmak üzere düşmanların hiç bir zaman barış içinde bırakılmaması gerektiğini öğretiyor. Biz, emperyalistlerin ve gericiliğin baskısı altında büyük acılar çeken herkesin, ülkelerinin özgürlük ve bağımsızlığını isteyen herkesin, emperyalist süper devletlerin devrimi bastırma ve halkları köleleştirme şeklindeki plan ve amaçlarını teşhir etmek için daha fazla seferber olacağına,daha şiddetli bir devrimci mücadele sürdüreceklerine ve düşmanları yeneceklerine tamamiyle inanıyoruz.

Arap halkları emperyalist "barış" planlarını tanımayacaktır

Geçtiğimiz hafta da Ortadoğu, dünya olaylarının en fazla yoğunlaştığı merkezlerden biri olmaya devam etti.

ABD Dışişleri Bakanı Cyrus Vance'in Ortadoğu gezisinden, Mısır ve İsrail temsilcilerinin katılmasıyla başlayan Kahire Konferansından ve İsrail Başbakanı Begin'in ABD Başkanı Carter'la görüşmesinden sonra, İsrail Başbakanı'nın önerdiği barış planı açıklandı.

Mısır ve İsrail temsilcilerinin katıldığı Kahire Konferansının başlamasının hemen arkasından ABD'ye uçan İsrail Başbakanı Begin, Carter'la Ortadoğu "barışı" üzerine bir görüşme yaptı ve Begin'in sunduğu "Barış Tasarısı"nın Carter tarafından olumlu karşılandığı açıklandı. Daha sonra, İngiltere'de Begin'le Callaghan arasında geçen bir görüşmeden sonra,İngiltere hükümetinin de İsrail tarafından sunulan "Barış Tasarısı"nı onayladığı belirtildi.

İsrail siyonistlerinin, ABD emperyalistlerinin ve İngiliz emperyalistlerinin bir "Barış Planı" üzerinde anlaşmasından hemen sonra, bir yandan Kahire Konferansı üç günlük bir aradan sonra yeniden çalışmaya başlarken; bir yandan da İsrail Savunma Bakanı ile Mısır Savaş Bakanı arasında, İsrail'in 1967 savaşında işgal ettiği Sina yarımadasından çekilmesi konusunda görüşmelere başlandı. Daha sonra da, İsrail Başbakanı Begin'in 25 Aralık'ta Mısır'a giderek,Enver Sedat'la bir görüşme yapacağı açıklandı.

Bu görüşmede, İsrail siyonistlerinin, ABD ve İngiliz emperyalistlerinin üzerinde "anlaştıkları" "Barış Planı" ele alınacak ve Mısır-İsrail ikili anlaşması kotarılmaya çalışılacaktır.

İSRAİL'İN "BARIŞ PLANI":

ABD emperyalistleri uzun bir süreden beri, Ortadoğu'da Arap halklarının uyanışını engellemenin, Filistin devrimini ezmenin, Ortadoğu'da son yıllarda yoğunlaşan Sovyet yayılmasını engellemenin planlarını yapmakta; bölgede ileri karakolu olan İsrail siyonizmini güçlendirmeye,Arap gericileri ile İsrail siyonistleri arasındaki anlaşmazlıklara "çözüm yolu" bularak, Arap devrimine karşı birleşik bir karşı-devrimci cephe yaratmaya çalışmaktadırlar. Bu yolla Ortadoğu'da var olan hegemonyasını güçlendirmek istemektedir. Mısır ile İsrail siyonistleri arasındaki ilişkilerin giderek yoğunlaşması bu yolda atılmış ileri bir adımdır.

Bu ilişkilerin nasıl sonuçlanacağı üzerine çeşitli yorumlar yapılırken, ABD emperyalistlerinin ve İsrail siyonistlerinin hazırladığı "barış planı"nın esasları nihayet belli oldu. ABD emperyalistlerinin Ortadoğu'daki figüranı durumunda olan İsrail Başbakanı Begin, bu planı, geçtiğimiz hafta, ABD emperyalistlerinin ve İngiliz emperyalistlerinin de "onayını" aldıktan sonra açıkladı.

Amerikan CBS televizyonunda bir konuşma yapan Begin, Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat'a sunulacak Ortadoğu "Barış Tasarısı"nı 6 noktada topladı.

Bu "Barış Tasarısı"na göre:

1) Ölü Deniz ile Akdeniz arasında bulunan Jude toprakları ile Celile'den Jude'ye dek uzanan topraklarda oturan halka kendi hükümetini tayin olanağının tanınması sağlanacak. Plan uyarınca, Filistinliler İsrail'de yerleşebilecekleri gibi, İsrailliler de Şeria ırmağının batı yakasında serbestçe yaşayabilecekler.

2) Aynı bölgede serbest seçimler yapılacak.

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" FİLİSTİN DEVRİMİNE VE ORTADOĞU GERÇEĞİNE ÇARPARAK BİR KERE DAHA İFLAS EDİYOR

ABD emperyalistlerinin ve "batılı" emperyalistlerin Ortadoğu'daki son manevraları Arap gericilerinin ve İsrail siyonistlerinin Arap halklarına ve Filistin devrimine karşı tek bir karşı - devrim cephesi kurma girişimleri dünya proletaryası,ezilen halklar ve milliyetler tarafından büyük bir nefretle lanetlenirken, yıllardan beri Filistin devriminin sözde savunuculuğunu yapan "Üç Dünya Teorisi" savunucuları, İsrail siyonistleri ile Arap gericilerinin son diplomatik manevraları karşısında adeta ölü sessizliğine gömülmüşlerdir. ABD emperyalistleri, Ortadoğu'da, en saldırgan uydusu İsrail'i güçlendirirken,İsrail siyonistlerinin işgali altındaki topraklarda yaşayan Filistin ve Arap halklarının yeni "barış planları" ile daha fazla köleleşmesi yolunda adımlar atarken, Filistin devrimine yeni bir darbe vururken, kısacası bölgedeki varolan hegemonyasını bugün daha da güçlendirirken, "Üç Dünya Teorisi" savunucuları yorum yapmaktan, tavır almaktan özellikle kaçınmaktadırlar. Hatta, bunun da ötesinde, Ortadoğu'daki son "barış" girişimlerini yorumlarken, "iyimser" bir dil kullanmaya çalışmaktadırlar.

Bugün, emperyalizmin çıkarlarını savunmayı kendine meslek edinmiş kişiler dışında herkes, şu gerçeği açık ve net olarak görebilmektedir. ABD emperyalistlerinin Ortadoğu'da İsrail siyonistlerini ve Mısır gericilerini figüran olarak kullanarak tezgahladığı son manevralar, "barış planları", İsmailiye Zirvesi vb. Arap halklarının ve Filistin devriminin değil, tersine ABD emperyalistlerinin"batılı" emperyalistlerin, İsrail siyonistlerinin ve Arap gericilerinin yararınadır. ABD emperyalistlerinin Ortadoğu'da hegemonyasını pekiştirmesine paralel olarak, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin bu bölge için kurdukları "plan"ların şimdilik kağıt üzerinde kalması meselenin bir başka yönüdür. ABD emperyalistleri, bir yandan Arap halklarına ve Filistin devrimine karşı, bölgede İsrail siyonistlerinin ve Mısır gericilerinin başını çektiği bir karşı-devrim cephesi örgütlerken; bir yandanda Ortadoğu'daki Sovyet yayılmasını her alanda "kırmaya" çalışmaktadırlar. ABD emperyalistleri ve sosyal emperyalistler, son dönemde, Ortadoğu üzerinde azgın bir rekabete girişmişlerken bile, Arap halklarına ve Filistin devrimine karşı gene de işbirliği yapabilmektedirler. Emperyalistlerle halklar arasındaki çelişki ile emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiler ayrı ayrı şeylerdir. Proletarya ve halklar, bir emperyalist gücün -bu emperyalist gücün en saldırgan olduğu iddia edilse dahi- zayıflaması veya etkinliğini kaybetmesi için, diğer bir emperyalist gücün kölesi olmayı kabul edemez. Bir emperyalist güce dayanarak diğerine karşı mücadele edemez.

İşte "Üç Dünya Teorisi" savunucuları, Ortadoğu'da Filistin halkının ve Arap halklarının mücadelesinin ezilmesi,Filistin devrimine yeni bir darbe vurulması, İsrail siyonizminin varlığının müşrulaşması, Arap toprakları üzerindeki İsrail işgalinin yasallaşması, Mısır komprador burjuvazisi ve feodal toprak ağalarının,Mısır proletaryası ve Mısır halkı üzerindeki ekonomik ve siyasi baskısının artması pahasına da olsa, bölgedeki sosyal-emperyalist yayılmanın önüne set çektiği gerekçesiyle,Ortadoğu'da ABD emperyalistlerinin hegemonyasının pekişmesi, gerici Arap rejimlerinin ve İsrail siyonistlerinin güçlenmesi karşısında sessiz kalmaktadırlar.

Fakat Arap halkları ve Filistin halkı, bugün "Üç Dünya" teorisyenlerinin çizdiği yolun "aydınlık" bir yol olmadığını görebilmekte, bu "teori" nin hayata geçirilmesinin gerici Arap rejimlerinin güçlenmesi, İsrail siyonizminin varlığının meşrulaşması ve ABD emperyalistleri ile "batılı" emperyalistlerin Ortadoğu'daki çıkarlarının pekişmesi demek olduğunu pratik olarak kavrayabilmektedir. Filistin halkının ve Arap halklarının gerçek kurtuluşu yolunda atılacak adım, ancak halkların, bütün emperyalistlerin, ABD emperyalistlerinin,Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ve "batılı" emperyalistlerin Ortadoğu'daki soygun ve talanına son vermesiyle, bütün emperyalistleri defetmesiyle, İsrail siyonizmine darbeler vurmasıyla, Arap gericilerini alaşağı etmesiyle mümkündür. Hiç bir emperyalist devlet ve gerici Arap rejimi, Arap halklarının ve Filistin halkının dostu olamaz. Arap halkları ve Filistin halkı hiç bir emperyalist devletin kölelik zincirine "evet" diyemez. Bütün halklar gibi Arap halkları ve Filistin halkı da "Üç Dünya Teorisi" savunucularının çizdiği karanlık yolu değil, kendi gücüne ve kendi silahlarına güvenerek Marksizm-Leninizmin çizdiği aydınlık yolu izlemeye hazırlanıyor.

"Üç Dünya Teorisi",Filistin devrimine ve Ortadoğu gerçeğine çarparak bugün bir kere daha iflas etmiştir.

Zeri i Popüllit gazetesi başmakalesinde de söylendiği gibi, "Üç Dünya Teorisi" ve "bloksuzluk hareketi, konferanslarda, mitinglerde, propagandalarda hala yaşıyor olabilir. Fakat bu hareket,Ortadoğu'da Ogaden çöllerinde, Angola'da ve Zaire'de uzun süreden beri ölmüş bulunmaktadır."

Dünya proletaryasının, ezilen halkların ve ulusların her geçen gün yükselen devrimci-demokratik, anti-emperyalist ve anti-kapitalist mücadelesi "Üç Dünya Teorisi"nin sınıf işbirliği vaazden geçici özünü somut olarak ortaya çıkarmakta, Marksizm-Leninizmin katı gerçeklerini bir kere daha doğrulamaktadır.

"Üç Dünya Teorisi" de dahil olmak üzere hiç bir gerici,anti-Marksist teori dünya proletaryasının, ezilen halkların, Arap halklarının ve Filistin halkının devrim yolunu karartamıyor.

"HALKIN SESİ"NİN SON MANEVRALARI:

Oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin ülkemizdeki en temel savunucusu "Hal-

Dev.Sa.7.Sü.3'de

MARKSİZM VE SAĞ OPORTÜNİZM ARASINDA ÜÇÜNCÜ BİR YOL OLAMAZ

HALKIN YOLU, OPORTÜNİST "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" KONUSUNDA TAVRINI AÇIK VE KESİN OLARAK KOYMALIDIR

Uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde esas olarak Enver Hoca yoldaşın Arnavutluk Emek Partisi 7. Kongresine sunduğu faaliyet raporu ile başlayan ve gerek AEP'nin ve AEP Merkez Komitesinin diğer belgeleri, gerekse birçok Marksist-Leninist partinin belgeleri ve açıklamalarıyla gelişen büyük mücadele, kaçınılmaz olarak onun organik bir parçası olan ülkemizdeki proleter devrimci harekette de yansıdı.

Marksizm-Leninizm de, oportünizm de ulusal değil, uluslararasıdır. Bu anlamda ülkemizde de proleter devrimci hareket açısından, işçi sınıfı hareketi açısından günümüzü belirleyen olgu; oportünist "Üç Dünya Teorisi"ne karşı sürdürülen büyük mücadele ve bu mücadeleye bağlı olarak ayrışma ve saflaşmadır. Ülkemizdeki hareketler içinde yer alan hiç bir kişi veya grup bu ayrışma ve saflaşmanın, bu büyük mücadelenin dışında kalamayacak ve, ya Marksizm-Leninizmin ve devrimin, ya da sağ oportünizmin ve sınıf işbirliğinin safında yer alacaktır.

"Üç Dünya Teorisi" anti-Marksist-Leninist, sahte anti-emperyalist ve karşı-devrimci bir teoridir. Uluslararası ve ulusal planda devrimin değil, sınıf işbirliğinin teorisidir. Bu anlamda, bugünkü büyük mücadele Marksizm-Leninizm ile sağ oportünizm, Marksist-Leninistlerle sağ oportünistler arasındaki bir mücadeledir.

"Üç Dünya" teorisyenlerinin de dediği gibi bu teori, uluslararası duruma bir bakış değil, bütünlüklü bir teori; gerek dünya devrimine ve gerekse tek tek ülkelerin devrimlerine ilişkin, teori, strateji ve taktikler açısından bütünlüklü bir tez ileri süren bir teoridir. "Dünyadaki temel çelişmelerdeki gelişmelere ve değişmelere bağlı olarak", "yeni şartların" ve "yeni dönemin". "Marksizm-Leninizmi"dir.

"Üç Dünya Teorisi", Marksizmin-Leninizmin en temel ilkelerinin, Leninist emperyalizm, çelişmeler, devrim, devlet, savaş ve barış vb. teorilerinin oportünist bir tahrifatı ve kaba bir revizyonu üzerine oturtulmuştur.

"Üç Dünya Teorisi", "Marksizm-Leninizm" adı altında Marksizm-Leninizme yapılan büyük bir saldırıdır. Bu anlamda uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde süren bugünkü büyük mücadelenin özünü oportünist tahrifata ve revizyona karşı, Marksizm-Leninizmin saflığının ve temel ilke ve tezlerinin korunması ve muzaffer kılınması oluşturmaktadır. Uluslararası işçi sınıfı hareketine Marksizm-Leninizm mi, hakim olacak, yoksa bir süre için de olsa oportünizm mi galebe çalacak? İşte bugünkü mücadelenin büyük önemi bir yanıyla buradan da gelmektedir.

Oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin savunulması veya reddedilmesi çizgisi, bugünkü şartlarda Marksist-Leninistlerle oportünistler arasındaki, devrimi savunanlarla sınıf işbirlikçileri arasındaki ayırım çizgisidir. Bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de "Üç Dünya Teorisi"ni Marksizm-Leninizm temelinde reddetmek ve ona karşı kararlı bir mücadele yürütmek proleter devrimciliğin kıstasını oluşturmaktadır. Bu anlamda ülkemizde proleter devrimcilerin birliği'nin ve proleterya partisinin inşasının da ideolojik ve siyasi platformunu da bu oluşturmaktadır.

Ülkemizde de kendisine proleter devrimciyim diyen her kişi ve grup bu meselede tavrını açık ve kesin bir şekilde ortaya koymak zorundadır. Üstelik bu bile yeterli değildir. Bugünkü mücadele ulusal değil, uluslararası planda yürüyen bir mücadeledir. Ve bu açık ve kesin tavrın aynı zamanda uluslararası planda büyük mücadelede yerini, safını belirlemek tavrı ile de birleşmesi gerekir.

Bu bir sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelesinde, Marksizm-Leninizm ile sağ oportünizm arasındaki mücadelede ortayolculuk olmaz. Bu Marksizme değil, onun düşmanlarına hizmet eder. Bu mücadelede açık ve kesin bir tavır koyma görevinde savsaklama olamaz. Bu Marksizme değil, oportünizme hizmet eder ve bu tavır proleter devrimcilerin değil, sınıf işbirliğini bir süre daha gizliden gizliye savunmak isteyenlerin tavrı olabilir.

Bu açıdan bakıldığında ülkemizde devrimci hareket içinde yer alan Halkın Yolu gazetesinin tavrı doğru, tutarlı ve proleter devrimci bir tavır değildir.

Halkın Yolu açık ve kesin bir tavır almak ve bu mücadelede yerini açıkça Marksizm-Leninizmin safında belirlemek konusunda sürekli tutarsızlıklar göstermekte, yalpalamakta, kah, "Üç Dünya Teorisi"ni reddeden, kah savunan tavırlar içine girmektedir. Halkın Yolu'nun bir sayısının muhtevasının esas olarak red, diğerinin muhtevasını ise kabul oluşturmaktadır.

Halkın Yolu bugün bu tayin edici meselede tam bir ortayolculuk içine girmiştir. Biz bunun bize göre nedenlerini ortaya koyuyor ve bu arkadaşları uyarıyoruz.

Bu mücadele akademik bir tartışma değil, bir sınıf mücadelesidir. İdeolojik planda (esas olarak) süren bir sınıf mücadelesidir. Oysa Halkın Yolu "objektiflik" ve "tutarlı davranma", "araştırma inceleme ve bir fikir sahibi olma" adı altında sayfalarında tam da meseleyi akademik bir şekilde ele almaktadır.

Mücadele ve arınma Marksizm-Leninizmin zaferini sağlar, belirsizlik ve savsaklama, ortayolculuk ise kaçınılmaz olarak ideolojik uzlaşmaya, yozlaşmaya ve oportünizme hizmet eder. Marksizmin her zaferi saflarda kaçınılmaz olarak bir arınmayı beraberinde getirecek, oportünistler dışarı atılacaklardır. Marksizm, saflarda ideolojik mücadeleden, iç sınıf mücadelesinden korkmaz, aksine kendi zaferini sağlayanın bu olduğunu bilir. Halkın Yolu ise, anlaşıldığı kadar böyle bir iç mücadeleden korkmakta, "bütünlüğü", "birliği", devam ettirmeye çalışmaktadır. Oysa bu mümkün değildir ve bugünkü şartlarda yozlaşmayı ve dağılmayı beraberinde getirecektir. Halkın Yolu herkese söylediği sözü kendine uygulamalı, tavrını uzlaşmalar, akademik tartışmalar ve ortayolculuğu sürdürmekle değil; iç mücadele ve arınma yoluyla belirlemelidir. Ülkemizde proleter devrimcilerin birliğine hizmet edecek olan tavır da budur.

Halkın Yolu bugüne kadar birçok meselede, "kesin dönemeçler", "işte şimdi belli oldu" anlayışını sürdürdü. Birçok meselede çoğunlukla ortayolcu bir tavır aldı. Bunun örnekleri çoktur. Bir zamanlar Marksizm-Leninizm ile maceracılık arasında bir "ara akım" olduğunu savunuyordu ve buna göre davranıyordu. Uzun bir süre proleter devrimci hareket ile PDA oportünizmi arasında da bir ortayol izlemeye çalıştı. Geçmiş sol hareketin değerlendirilmesinde, baş çelişme, merkezi görev vb. meselelerde de aynı ortayolcu ve "ara" tavrını sürdürdü. Bu anlayış onun aydın tabiatından, aydın ideolojisinden, siyasete bir süs olarak yaklaşma anlayışından ve Marksizme ve sınıf mücadelesine, ideolojiye yaklaşımındaki ideolojiye yaklaşımındaki idealizminden gelmektedir. Halkın Yolu sınıf mücadelesi dışında da grup ve kişilerin Marksizm-Leninizme kazanılabileceği, tartışmalarla kişi ve grupların oportünizmden vaz geçip Marksist-Leninist olabileceği düşüncesini sürdürmektedir.

Bu anlayış giderek Halkın Yolu'nun siyasi platformunu ve tezlerini de belirlemiştir. Bu platform ve tezler daima ortayolcu unsurlarla hastalıklı olmuştur ve bu durum giderek sistemleşmektedir. Halkın Yolu geçmişini eleştirmekten korkmamalı, bu konuda başkalarından öğrenmeli ve geçmişindeki ortayolcu tez ve siyasetlerin de derin bir özeleştirisini yaparak, "Üç Dünya Teorisi"ni reddetmeli ve Marksizm-Leninizm safında yer almalıdır. Birincisi yapılmadığı takdirde ikincisi mümkün değildir ve sonuçta zaferi kazanan Marksizm-Leninizm değil, reddedilmeyen eski anlayışlar üzerinde oportünizm olacak ve bu sistemleşecektir.

Bugünkü görünüşüyle Halkın Yolu bu iki çizgi mücadelesinde, geçmişte olduğu gibi gene "ara"yı ve uzlaştırmacılığı seçmiş gibi görünmektedir. Ortalıkta bu tavra ait dünyadan örnekler gösterilmekte ve bunlar doğru tavır adı altında savunulmaktadır. Uluslararası planda iki değil üç çizginin olduğu, esas doğru olanın ise ortada, merkezdeki olduğu teorileri inşa edilmeye çalışılmaktadır

"Üç Dünya Teorisi"nin göze batar yerleri törpülenmeye, bu teoriye kendince katkılar ve ayıklamalar yapılmaya çalışılmaktadır. Bu teorinin "bazı yönlerinin" yanlış olduğu ve reddedileceği söylenmekte, ancak Halkın Yolu'nun siyasi platformunun değişmediği ve doğru olduğu söylenmektedir.

Görünen odur ki, Halkın Yolu eski hastalıkları temeli üzerinde açık ve kesin bir tavır alamamakta, "tartışmalar", "araştırmalar" ve "katkı ve ayıklamalar" ile zaman kazanmaya çalışmaktadır. Halkın Yolu, eski çizgisini değiştirmeye cesaretle yönelememekte, ortayolcu bir tavırla zaman kazanarak "tabanını" "eğitmeye" çalışmaktadır.

Geçmişini tutarlı bir şekilde eleştirmemek, tabanda sağlıklı bölünmelerden korkmak, siyasette sınıf mücadelesinin silahı değil de süs olarak yaklaşmak sonucunda anlaşılan odur ki, Halkın Yolu tabanını Marksizm temelinde değil, reformizm temelinde eğitmeye çalışmaktadır.

Ancak bu dönemde böyle bir şey, OBJEKTİF OLARAK mümkün değildir. Proleter devrimciler sağ oportünizme, reformizme karşı büyük bir mücadele verdiler ve bugün geldiğimiz yer bu mücadelenin ürünüdür. Bu mücadelenin önünde durulması mümkün değildir. Ülkemizde proleter devrimciler bugünkü saflarını bu mücadeleler içinde belirlendiler.

Ülkemizde proleter devrimcilerin birliği yolunda da büyük mücadeleler verildi. Bu mücadelenin özünü de sağ oportünizme ve reformizme, çeşitli meselelerde "ortayol"culuğa karşı verilen mücadele oluşturuyordu.

Bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de ara unsurlar, ortayolcular ve bu belirsizlikler parçalanmakta ve iki ideolojik mihrakta toplanılmaktadır: Marksizm Leninizm ve sağ oportünizm, reformcular sağ oportünizm safında, proleter devrimciler ise Marksizm-Leninizm safında yer tutacak ve mesele böyle sonuçlanacaktır.

Halkın Yolu uyarıları dikkate almalı, başkalarından öğrenmeli ve safını Marksizm-Leninizm safında seçerek, açık ve kesin bir tavır koymalıdır. Bölünmelerden ve parçalanmalardan korkmamalıdır.

Ülkemizin bütün proleter devrimcileri de bu ortayolculuk konusunda uyanık olmalı, Halkın Yolu'nun sürekli ve her şart altında uyarmalı, onlara omuz vermeli ve Marksizm-Leninizm temeli üzerinde proleter devrimcilerin birliği için verilen büyük mücadeleyi oportünist üç dünya teorisinin reddi mücadelesi, ve her türden ortayolculuğa karşı uyanıklık ve mücadele ile birleştirerek proleter devrimcilerin birliği ve parti yolundaki yürüyüşü hızlandırmalıdır.

YEREL SEÇİM SONUÇLARI ÜZERİNE GENEL BİR DEĞERLENDİRME

Türkiye bir seçim dönemini daha geride bıraktı. 11 Aralık yerel seçimleri sonuçlandı. Seçimler öncesinde doruğuna varan seçim kampanyası da sona erdi. Esasen, 5 Haziran genel parlamento seçimleri sonunda hiç bir partinin tek başına iktidar olamamasının da etkisiyle, Haziran öncesinde başlayan seçim kampanyası, yerel seçimlere kadar devam etti.

Seçim kampanyasının devam ettiği dönemin kitleler açısından en önemli özelliklerinden biri faşist diktatörlüğün halka karşı aldığı "tedbirlere" karşı duyulan hoşnutsuzluğun ve kitle muhalefetinin, seçimlerin yarattığı siyasi tartışma ortamının da etkisiyle yoğun bir siyasi canlılık getirmesidir. Bilindiği gibi, ikinci MC iktidarının kurulmasıyla başlayan dönem, emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının halka karşı ekonomik ve siyasi saldırılarını artırdıkları bir dönemdir. Bu dönemde, emperyalist ve sosyal-emperyalist sistemde, ve onun bir parçası olarak da ülkemizde ekonomik ve siyasi buhranın daha fazla derinleşmesine paralel olarak, egemen sınıflar, buhrandan bir "çıkış yolu" olarak, bir yandan zamlarla, devalüasyonla ve kitlelerin alım gücünün düşürülmesiyle emekçi halkı açlığa ve sefalete mahkum ederken; bir yandan ülkemizi ekonomimizden, maliyesine, siyasetinden kültürüne kadar emperyalistlere ve sosyal-emperyalistlere daha fazla peşkeş çekmiş; bir yandan da siyasi egemenlik araçları olan faşist diktatörlüğün sivil ve resmi güçleriyle kitleler üzerindeki baskı ve terörlerini yoğunlaştırmışlardır.

Seçim kampanyasının devam ettiği dönemin diğer bir özelliği de, kitlelerin devrimci-demokratik mücadelesinin yükselmesidir. Bu dönemde, devrimci siyasetin emekçi kitleler tarafından dikkatle izlenmesi, birçok şehirde yapılan gösterilere binlerce kişinin katılması, revizyonist ihanete rağmen süren grevler, kanlı saldırılara karşı süren direnişler ve kitle gösterileri bütün burjuva partilerinin çarpıtma gayretlerine rağmen kitlelerin gerçek yönelişinin göstergeleri oldu.

Seçim sonuçları açısından en dikkate değer husus, seçimlere katılma oranının, her zamanki katılma oranının çok altında olmasıdır. Bütün Türkiye açısından ele alındığında, seçimlere katılma oranının % 50 civarında olduğu görülür. Hatta bu oran büyük şehirlerde % 40 civarında kalmıştır. Burjuva partileri ve burjuva basını seçimlere katılma oranının düşüklüğünü mevsim şartlarıyla ve yerel seçimlerin kendine özgü niteliğiyle izah etmeye çalışıyorlar. Halbuki gerçek sebep bu değildir. Seçimlere katılma oranının düşüklüğünün gerçek sebebi, emekçi halk kitlelerinin parlamentoya burjuva partilerine ve "sandığa" karşı umutlarının ve güvenlerinin giderek zayıflamaya başlamasıdır.

Kitlelerin burjuva partilerine karşı "umut" larının giderek zayıflamaya başlamış olması, aynı zamanda, kitleler arasında düzene karşı memnuniyetsizliğin artmasına, devrimci kabarışın yükselmesine tekabül etmektedir. Fakat kitlelerin mücadelesini yönlendirebilecek, onu tek bir potada toplayacak siyasi iktidar hedefine yönlendirebilecek bir proletarya partisi henüz inşa edilememiştir.

Bu ise, proletaryanın temel siyasi görevinin başarılması yolunda bugün daha hızlı adımlar atılması gerektiğini, doğru ideolojik ve siyasi bir temele sahip proletarya partisinin inşa faaliyetinin hızlandırılması gerektiğini, göstermektedir. Proleter devrimcilerin bu yolda terkedemeyeceği hiç bir zaafı olmamalıdır.

Seçimler, feodalizmin daha güçlü olduğu yerlerde, faşistlerin eskiye oranla daha da güçlenior olduklarını gösterdi. Faşistler bu tip yerlerde kitle tabanı yaratmaya doğru yöneliyorlar. Toprak ağaları MHP'li faşistlerle birleşmeye yöneliyor. Faşist demagoji ile, faşist MHP ve AP, kitleleri etkilemeye ve taban kazanmaya çalışıyor.

DERSİM'DE SEÇİM ÇALIŞMASI:

Proleter devrimciler yerel seçimlere birçok yerde katıldılar. Yerel yöneticiler için bağımsız proleter devrimci adaylar gösterdiler. Bunun yanında da, bazı yerlerde, yurtsever-demokrat adayların desteklenmesi çizgisini izlediler.

Dersim'den gelen haberlere göre proleter devrimciler birçok köy ve ilçede ve şehir merkezinde adaylar gösterdiler. Gösterilen adayların büyük çoğunluğu seçimleri kazandılar.

Dersimli proleter devrimciler gönderdikleri haberde şöyle diyorlar:

"Devrimci proletarya hareketi, ilk defa 1977'nin 5 Haziran seçimlerine, Türkiye halkının UDHD yolundaki mücadelesinde bir araç olarak kullanılmak ve halka gerçek kurtuluşun yolunu göstermek, halkı bu doğrultuda eğitmek ve devrime seferber etmek için, yayınladığı platform temelinde katıldı.

Dersimli proleter devrimciler olarak biz de bu platform doğrultusunda, proleter devrimci adayımız Ahmet Demirdöven etrafında birleşerek seçimlere katıldık. Ve seçimlerde bilindiği gibi 8500'ü aşkın emekçinin oyunu aldık. Bu, halkın devrimci harekete sempatisi ve yakınlığının bir göstergesiydi."

"11 Aralık 1977'de yapılan mahalli seçimlere de proletarya hareketinin kitlelerle daha yakından yüzyüze gelmesi, kitlelerle kaynaşması, kitleleri devrimin temel meseleri doğrultusunda eğitmesi için, seçimlerdeki ilişkileri ileride sistemli ilişki haline getirmek için katıldık."

Dersim'de seçime katılan parti ve grupların durumunu şöyle özetleyebiliriz: Devrimci Yol hiç bir siyasi platforma sahip olmamasını aşiret ilişkilerine dayanarak kapatmaya çalıştı. Gerici bir şekilde aşiretçiliği kullanarak proleter devrimci adayı engellemeye çalıştı.

Halkın Yolu ve Halkın Birliği ise, nedenini pek açıklayamadıkları halde, proleter devrimci adayı desteklemediler. Halkın Yolu bir aday öne sürdü, Halkın Birliği de bu adayı destekledi. Bu devrimcilerin birliğini zayıflatan, devrimciler arasında düşmanlık tohumları ekmeyi amaçlayan grupçu bir davranıştı. Dersimli proleter devrimciler bu olayı şöyle değerlendiriyorlar:

"Biz proleter devrimci sorumluluğmuz ve devrimin çıkarları icabı onları uyardık ve yanlış tavırlarını mahkum ederek, tabanda soğuk rüzgarlar estirmelerinin yanlış olduğunu söyledik."

Yerel seçimlerde CHP yöneticileri Dersim'de gerici yüzlerini iyice açığa vurdular. Dersimli proleter devrimciler bu konuda şunları söylüyorlar:

"Mahalli seçimlerdeki aday yoklamasında Haldun Yeşil adında yurtsever-demokrat bir arkadaş CHP'den liste başına geldi. Ancak durum CHP Merkez Yönetimi tarafından iyi karşılanmamıştı. Genel seçimler sırasında, milletvekili seçilen Hüseyin Erkanlı, Tunceli'nin sayılı büyük aşireti olan Kureyşan aşiretinden oy almak için aşiret beylerine 250 bin liralık bono vermiş ve oyların kanalize edilmesini, Belediye Başkanlığı ve CHP İl Başkanlığı'nın Kureyşanlara verileceği teminatı ile sağlamıştı. Böylelikle, genel seçimlerde Kureyşan aşiretinin oyları CHP'ye kanalize edilmiş ve Hüseyin Erkanlı milletvekili seçilmişti. Bu mahalli seçimlerde de yapılan anlaşma gereğince, Parti İl Başkanlığı ve Belediye Başkanlığı'nın Kureyşanlara verilmesi gerekiyordu. Aksi durum H.Erkanlı'nın 250 bin TL ödemesine sebep olacaktı. Haldun Yeşil liste başı olunca, H.Erkanlı hemen harekete geçti. Ya H.Yeşil veto edilecek, ya da Erkanlı Partiden ayrılacaktı. CHP Erkanlı'yı tercih etti ve H. Yeşil veto edildi. İsmail Hakkı Birler komutasındaki CHP heyeti Tunceli'ye gelerek bu duruma muhalefet eden CHP İl Yönetimini feshetti ve yeni Yönetim Kurulu oluşturdu. Bu duruma sinirlenen eski CHP İl Yönetimi hemen Partiye karşı mücadeleye atıldı ve yeni alternatifler arıyarak Partiyi başarısız kılmaya çalıştı. Bu durum onların kendi aralarındaki çelişkiden kaynaklanıyordu. Devrimciler bu durumdan yararlanabilirlerdi. Tunceli'de CHP Yönetimi şimdiye kadar başlıca iki aşiret arasında rekabet konusu olmuştu. Yusufan ve Kureyşan aşiretleri sürekli Partiyi ele geçirme mücadelesi veriyorlardı. Parti teşkilatı Kureyşan aşiretinin eline geçince, Yusufanlar hemen paçaları sıvayarak "ilerici" kesildiler. Devrik CHP eski yönetimi çeşitli aşiretlerden belirli kesimi etkiliyordu. Bu durum Devrimci Yol için bir "can kurtaran simidi" teşkil ediyordu ve Devrimci Yol buna sarıldı.

Proleter devrimciler Dersim'de çok sayıda muhtarlık ve merkez ilçede encümen üyeliği kazandılar. İl Genel Encümenliği seçimine katılan proleter devrimci bir aday 3011 oy alarak, 2990 oy alan CHP reformistlerini geride bıraktı. Belediye başkanlığı seçimlerinde ise şu sonuçlar elde edildi.: CHP: 635 oy, Devrimci Yol, emperyalizme ve komünizme karşı olan "demokratlar"+aşiretler : 505 oy, Halkın Kurtuluşu adayı: 268 oy, Halkın Yolu + Halkın Birliği adayı: 214 oy, eski belediye başkanı: 428 oy, MSP:36 oy, AP: 33 oy. (Seçmen sayısı :4290, kullanılan geçerli oy: 2207)

Seçim çalışmaları boyunca, proleter devrimciler kitle bağlarını daha da geliştirmişler, kitleleri ve kendilerini siyasi bakımdan eğitmişlerdir.

TÜM-DER PERTEK ŞUBESİ SEÇİMLERİNİ YURTSEVER DEVRİMCİ MEMURLAR KAZANDI

3 Kasım 1977 günü yapılan TÜM-DER Pertek Şubesinin 1. Olağanüstü Kongresini, Yurtsever Devrimci Memurlar kazandı.

Kongreye Yurtsever Devrimci Memurların listesinin yanında, Devrimci Memurlar grubu da bir listeyle girdi. Liste çıkaramayacak kadar güçsüz ola Halkın Sesi oportünistleri, Yurtsever Devrimci Memurlara karşı Devrimci Memurlar listesini destekledi.

Divan seçimi yapıldığında Halkın Sesi oportünistleri devrimcilerin gelmemesi için elinden gelen her türlü gayreti gösterdi. Bu çabalar her yerde olduğu gibi bu seçimde de boşa çıkacaktı ve nitekim çıktı da.

Divanı devrimciler alınca oportünistler seçimlere katılmadan salonu terkettiler.

Seçimi Yurtsever Devrimci Memurlar kazandı.

Ne revizyonist ihanet ne de oportünizm yurtsever devrimci memurların zaferini engelleyemez.

TÖB-DER Saruhan Kongresinde faşist, sosyal-faşist işbirliği !

12.11.1977 tarihinde yapılan Saruhan TÖB-DER olağan kongresinde tüm üyelerin konuşma özgürlüklerini faşistlerin ve sosyal-faşistlerin nasıl ortadan kaldırdıklarına kongreye katılanlar tanık oldu.

Kongrede faşist Saruhan Kaymakamı ile sosyal faşist divan başkanının devrimcileri konuşturmamak için nasıl birleştiklerini, nasıl tehdit ve kıstlamalar getirdiklerini açıkça herkes gördü.

Kongre bize işter faşist olsun ister sosyal faşist bunların halk güçlerine karşı birleştiklerini somut olarak gösterdi.

Nitekim divan başkanının konuşmayı kısıtlaması, kaymakamın da "burada siyaset yapılmaz demesi" iki faşist grubunun kongreleri hesap görme ve yeni mücadeleleri tesbit etme aracı olarak değil, kendi faşist ve sosyal - faşist tahakkümlerini kurma aracı olarak görmelerinden - dir.

İster faşist olsun ister sosyal-faşist her ikisi de kitlelerin siyasetle uğraşmalarını istememektedir. Çünkü bunda ortak menfaatleri vardır. Her iki anlayış da kitlelere bilinç götüren devrimcileri engellemek için her türlü yola başvurmaktadır.

Bugün eğer TÖB-DER şubeleri açıksa bunu halkımızın şehit vererek egemen sınıflardan zorla aldığı demokratik bir hak olduğundandır. Faşistlerin bu tür örgütlere tahammülsüzlüğüne rağmen bu dernekler kitlelerden destek aldığı ölçüde yaşayacaktır.

Bunun içindir ki, bu dernekler siyaset yapıyorlar diye egemen sınıflar olur olmaz bu kuruluşları hemen kapatamazlar. Oysa sosyal-faşist kongre başkanı kaymakamın kuru tehditleri onun da işine geldiği için, devrimcilerin siyaset yapmalarını engellemeye çalışmaktadır. Çünkü onlara göre "siyaset yapılsa derneğimiz hemen kapatılır"

İşte biz devrimciler bu faşist ve sosyal-faşist baskıları protesto edip kongreyi terkettik. Bu doğru bir hareketti, fakat eksikliğimiz tüm üyeleri kongreyi terk etmemeye çağırmayışımızdır.

SARUHANLI
YURTSEVER DEVRİMCİ
ÖĞRETMENLER

Yozgat'ta TÖB-DER seçimlerinde ortayolcuların darbeci tavırları

19.11.1977 günü Yozgat'ta TÖB-DER Kongresi yapıldı. Kongreye Devrimci Öğretmen, Demokratik Merkeziyetçiler-Sosyal-Demokratlar(!) ittifakı ve Yurtsever Devrimci Öğretmen grubu katıldı.

Biz, Yurtsever Devrimci Öğretmen olarak, halk güçleri arasında gördüğümüz Devrimci Öğretmenle ittifak temelini aradık. Her zaman olduğu gibi, kendi başlarına liste çıkararak bu ittifakı baştan reddettiler.

Genel merkezin keyfi şube kapatma kararlarını, ihraç kararlarını ve tabanın ekonomik siyasi taleplerine kayıtsız kalması gibi konularla ilgili olarak hazırladığımız önergeyi ortayolculara okuyarak desteklerini aradık. Ortayolcular "ihraçlara karşı olduklarını" fa-

ULUSAL DEMOKRAT

ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN BAŞLICA HEDEFLERİ, EMPERYALİZM VE İŞBİRLİKÇİ HAKİM SINIFLAR, BÜYÜK BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARIDIR. DEVRİMİN İTİCİ GÜÇLERİ İSE İŞÇİ SINIFI (ŞEHİR VE KÖY PROLETARYASI), EMEKÇİ KÖYLÜLÜK (YOKSUL VE ORTA KÖYLÜLÜK) VE ŞEHİR KÜÇÜK BURJUVAZİSİDİR. AYRICA MİLLİ BURJUVAZİ (ŞEHİRLERİN ORTA BURJUVAZİSİ, ZENGİN KÖYLÜLÜK, ÖZELLİKLE DE EMPERYALİST İŞGAL DÖNEMLERİNDE MİLLİ BURJUVAZİNİN ALT VE ORTA KESİMLERİ) ZAMAN ZAMAN YALPALAYARAK DA OLSA DEVRİME KATILABİLİRLER VE BU ÖLÇÜDE DEVRİMİN İTİCİ BİR GÜCÜ HALİNE GELİRLER. DEVRİMİN ÖNCÜ GÜCÜ İŞÇİ SINIFIDIR. ÜLKE NÜFUSUNUN EZİCİ BİR ÇOĞUNLUĞUNU MEYDANA GETİREN VE DEVRİMİN "BEL KEMİĞİ"Nİ OLUŞTURAN İŞÇİLER VE KÖYLÜLER TEMEL GÜCÜ TEŞKİL EDERLER. ONLAR AYNI ZAMANDA DEVRİMİN ZAFERE ULAŞMASINDA EN FAZLA YARARLANACAK OLAN SINIFLARDIR. DEVRİMİN KİTLE DAYANAĞI EMEKÇİ KÖYLÜLÜKTÜR.

UDHD'NDE SINIFLARIN MEVZİLENMESİ

Ulusal Demokratik Halk Devriminin itici güçleri ya da hedefleri arasında yer alan belli başlı sınıfların durumları şöyledir:

I- Şehirlerde

A-İŞÇİ SINIFI:

Proletarya ve özellikle de onun çekirdeğini teşkil eden sanayi proleteryası, üretim içindeki durumunun kendine kazandırmış olduğu dayanışma ve örgütlenmeye yatkınlık özellikleriyle,devrimci mücadeleyi sonuna kadar,komünist toplumun kurulmasına kadar götürerek zafere ulaştırabilecek tek devrimci sınıftır.

Türkiye'de kapitalizmin genel olarak emperyalizme bağımlı olmasına ve geri bir karakter taşımasına rağmen,özellikle son 25-30 yılda nisbi olarak hızlı bir gelişim içine girmesi,işçi sınıfının sayısı ve büyük iş yerlerinde yoğunlaşmasında önemli bir artış meydana getirmiştir. Bu gün Türkiye'de sanayi ve hizmetler alanında yaklaşık üç milyon işçi çalışmaktadır.Buna tarım alanlarında çalışan yaklaşık bir milyon işçi de eklenirse, bugün Türkiye'de toplam işçi sayısı dört milyonu bulur.

İstatistiklere göre,tüm ücretlilerin çalışan nüfusa oranı %30 civarındadır.Sanayi alanında çalışan işçilerin büyük kısmı özellikle de sanayi merkezlerinde kapitalist ekonomiye damgasını vuran tekelci yapıya bağlı olarak büyük iş yerlerinde yoğunlaşmış bulunmaktadır. 1967'de yapılan sanayi sayımı sonuçlarına göre, 10-15 arasında işçi çalıştıran 2000'den fazla işyerinde elli bin civarında işçi çalışırken,binden fazla işçi çalıştıran 76 işyerinde bu sayı yüz altmış binden fazladır.

Ülkemizde işçiler ağır bir sömürü ve tahakküm altındadır.Araştırmalar 1968 yılında ülkemizde genel artık-değer oranının %377 olduğunu gösteriyor.Küçük işyerlerinde,küçük madenlerde vb.çalışan işçiler üzerindeki sömürü çok daha ağır ve katmerlidir.Buralarda çalışan işçiler arasında sendikalaşma oranı diğer sanayi kesimlerine göre çok daha düşüktür.Ayrıca bu işçiler üzerinde yarı-feodal sömürü biçimleri de yaygın olarak uygulanmaktadır.1971'de ülkemizde 1.200.000 sendikalı ve 1.404.000 sigortalı işçi bulunuyordu.İşçilerin sendikalaşma oranı %25'in üzerindedir.(İstatistiklere göre 4.055.000 sendikalaşır işçiden 1.200.000'i) Bununla birlikte işçi sınıfının kendiliğinden ekonomik mücadelesinin bir eğilim olarak devamlı yükselmesine rağmen , bugün ülkemizde sınıf sendikacılığı son derece zayıftır.Varolan iki büyük işçi sendikaları konfederasyonun birisinin başına Amerikan emperyalizminin işbirlikçileri, diğerinin başına ise Rus sosyal-emperyalizminin işbirlikçileri çöreklenmiştir. Bunlar işçi sınıfının çıkarlarını büyük burjuvaziye peşkeş çekmekte, emperyalist efendilerine hizmet sunmakta ve konfederasyonlarına bağlı sendikalar içinde yurtsever ve devrimci akımlara karşı azgınca saldırmakta birbirlerinden aşağı kalmamaktadırlar.

Öte yandan ülkemizde işçi sınıfının siyasi bilinç ve örgütlenme düzeyi hala çok düşüktür.Revizyonist ihanet,zaten sağ oportünist bir çizginin hakimiyeti altında bulunan partiyi bütünü ile tasfiye ettiğinden beri,devrimci proletarya kendi sınıf partisini hala örgütleyebilmiş değildir,bununla birlikte bugün böyle bir partinin inşası yolunda önemli adımlar da atmış bulunmaktadır.İçlerinde yüksek bir proleter devrimci potansiyeli barındıran çeşitli gruplar ve örgütler arasında yürütülen iki çizgi arasındaki ideolojik mücadele,özellikle kendini Marksizm Leninizm perdesi ardına gizlemeye çalışan küçük burjuva reformist PDA kliğinin maskesini indirip,onun sağ oportünist çizgisini teşhir ve proleter devrimci saflar içinde sağ sapmayla uzlaşma çizgisini ideolojik olarak mahkum ettikçe , devrimci proletarya partisi bu mücadelenin doruğunda bir ürün olarak doğacak ve gelişecektir.

Proletarya,toplumun en devrimci,en tutarlı ve en kararlı devrimci gücü olarak UDHD'nin önder gücü ve aynı zamanda temel itici güçlerinden biridir.

B- ŞEHİR KÜÇÜK BURJUVAZİSİ:

Bu sınıf,bir kısım üretim araçlarına sahip olmasına ve zaman zaman az sayıda işçi çalıştırmasına rağmen,kendisi işçi olarak çalıştığı hallerde bile , geçimini esas olarak, bu üretim araçlarını kullanarak harcadığı kendi emeği ile temin eder. Bu temel üzerinde küçük burjuvazinin varlığı çok çeşitli biçimlerde ortaya çıkar, ayrıca küçük tüccürlar, bürokrasinin alt kesiminde yer alan memurlar,öğretmenlerin büyük bir çoğunluğu, aydınların alt kümeleri ve küçük serbest meslek sahipleri de bu sınıfın kapsamı içine girerler.

Yetersiz istatistik verilerine göre 1970 yılında şehirlerde 150.000 küçük imalat sanayi işyerinde 119.000 kişi çalışmaktadır. Ve bunun yaklaşık olarak 100 bini ücretli işçi durumunda bulunuyor.Ayrıca ülkede mevcut 800.000 memurdan büyük bir kısmı da bu sınıfa dahildir.

Şehir küçük burjuvazisi,tekelci sermayenin baskı ve tahakkümü altındadır. O,bu baskı altında, tekelci kapitalizmin gelişmesine paralel olarak bir yandan sürekli geriler ve mülksüzleşirken, diğer yandan da meta üretiminin gelişmesi, esnaf zanaatkarların kapitalizmin gelişimi içinde değişime uğramaları, bürokrasinin şişkinleşmesi, üst sınıflarda yoksullaşanların aralarına katılmaları vb. nedenlerle sürekli olarak beslenmektedir.

Küçük burjuvazi bir kısım üretim araçlarına sahip olmakla birlikte,esas olarak emeği ile yaşayan ve tekelci sermaye tarafından ezilen bir sınıf olarak,devrimci mücadele içinde ikili bir tavır gösterir. O, mülk sahibi yanıyla işçi sınıfına karşı, emekçi yanıyla da büyük burjuvaziye karşıdır. Bu iki ayrı özelliği birden kişiliğinde birleştirmesi küçük burjuvazinin devrimci mücadele içindeki tutarsız ve kaypak tutumunun başlıca nedenidir. Küçük burjuvazi devrimci mücadele geliştiği oranda bu mücadeleye katılacak, ancak istikrarsız tavrını sonuna kadar sürdürecektir. Lenin *"Kapitalist düzende devamlı bir sömürü ve baskıya ve çok kere hayat şartlarının hızla kötüleşmesine ve iflasa uğrayan bir sosyal tip"* olarak gördüğü küçük burjuvaziyi *"aşırı ihtilalcılığe kolayca geçtiği, ama bu sınıfın tutarlı, örgütlü, disiplinli ve sağlam bir tutumu benimseyemediği"* ni belirtir. Bu özelliklerine rağmen, şehir küçük burjuvazisi, UDHD aşamasında işçi sınıfının güvenilir bir müttefikidir.

Bu sınıfı kendi içinde iki kesime ayırmak mümkündür. Birinci kesime geçimini sağladıktan sonra bir miktar para veya sermaye biriktirebilen küçük burjuvazinin üst kesimleri girer. Bunlar sürekli zenginleşme ve sınıf değiştirme özlemindedirler. Güçlü olan her şeye karşı büyük bir hayranlık duyarlar ve reformlardan yana olmakla beraber devrimden korkarlar. Aslında şehir küçük burjuvazisi içinde küçük bir azınlık teşkil eden bu tabaka siyaset alanında, bu sınıfın sağ kanadını oluştururlar. Milli burjuvazi siyasetini takip etmeye yatkındırlar.

Şehir küçük burjuvazisinin asıl kitlesini meydana getiren alt tabakalar ise ikinci kesimi oluşturur. Bu kesime mensup olanlar Lenin'in, *"iflasa uğrayan sosyal tip"* tanımına tam olarak uyarlar. Bir eğilim olarak sürekli yoksullaşmakta ve sefalete itilmektedirler. Emekçi yanları,küçük patron yanlarına daha ağır basar. Genel olarak devrimden yanadırlar. Aynı zamanda da devrimin zaferi konusunda uzun zaman kararsız ve kuşkulu olmaya devam ederler. Daha çok darbeciliğe yatkındırlar ve radikalizmle reformizm arasında sallanırlar. Bu kesim, şehir küçük burjuvazisinin sol kesimini oluşturur. Devrim dalgası kabarmaya başladığı zaman mücadelenin içinde yer alırlar ve devrimci mücadelenin içinde önemli bir rol oynayabilirler. Bu sınıfın da altında şehirlerin yarı-proleter unsurları yer alır.

Demokratik devrimde işçi sınıfının müttefiki ve devrimin güçlerinden biri olan bu sınıfın, mücadele içindeki bocalamalarının devrimci mücadeleye zarar vermesinin önlenmesi, bağımsız bir Marksist-Leninist parti içinde örgütlenmiş devrimci proletaryanın devrimde kararlı bir önderliği gerçekleştirmesiyle mümkün olacaktır. Bu sınıfın siyasi örgütlenmesi oldukça dağınıklık ve çeşitlilik göstermektedir.Marksizm-Leninizmin dünya çapında sahip olduğu büyük itibar nedeniyle bu sınıfın temsilcisi olan çeşitli akımlardan bir çoğu kendilerine "sosyalist","komünist" vb.gibi sıfatlar yakıştırmaktadırlar. Bugün bu akımları kabaca iki gruba ayırmak mümkündür. Küçük burjuva ihtilalci akımlar ve küçük burjuva reformist akımlar. Birinci grubu geçmişte THKO,THKP-C, TİKKO gibi örgütler temsil etmekteydi.Günümüzdeki küçük burjuva ihtilalci akımı bu örgütlerin özellikle de THKP-C'nin geçmişteki siyasetini savunduklarını söyleyen bazı gruplar temsil etmektedir.

Küçük burjuva reformizmi ise bugün çeşitli grup ve hareketler tarafından temsil edilmektedir. Ayrıca CHP içindeki muhtelif kanatlar içinde de etkisi vardır.Genel olarak bu sınıfın siyasi örgütlenmesi zayıf ve etkisizdir.

C- ŞEHİR ORTA BURJUVAZİSİ:

Tekel dışı burjuvazidir ve esas olarak milli bir karakter taşır. Emperyalist tekellerle dolaylı bağlara sahip olmakla birlikte, aynı zamanda emperyalizmin ve büyük burjuvazinin baskısı altındadır ve onlardan zarar görür. Bu sınıf milli kapitalizm temeli üzerinde varolur. Aracı,orta tüccar, bürokrasinin orta kademeleri, bazı serbest meslek sahipleri de bu sınıfa dahildirler.

Genellikle halıcılık, madeni eşya imalatı, tekstil, mobilyacılık, kunduracılık konfeksiyon vb. dallarda faaliyet gösteren orta sanayi burjuvazisinin küçük bir kısmının palazlanarak büyük burjuvazi ile birleşmesine karşılık, özellikle ekonomik kriz dönemlerinde büyük bir kısmı yıkım ve iflasa sürüklenmektedir. Ancak bu oluşum, belirli bir kitlenin sürekli erimesi şeklinde ortaya çıkmamaktadır. Buhranları takip eden canlanma dönemlerinde (bu dönemler gittikçe daha kısa bir süreyi kapsamaktadır ve daha az belirgin bir hale gelmektedir.) yıkılan işletmelerin yerine, gelişen yenileri kurulmaktadır. Büyük burjuvazinin imal veya monte ettiği dayanıklı tüketim mallarının bir kısmının parçalarının büyük işletmelerde imalinin yeterince karlı bulunmaması nedeniyle, bunlar orta burjuvazinin elinde bulunan işletmelere sipariş edilmekte ve böylece bu kesime yeni faaliyet alanları açılmaktadır. Ayrıca bu duruma bağlı olarak tamir atelyelerinin sayısında da önemli bir artış görülmektedir. Sonuç olarak bu sınıf varlığını devamlı olarak korumakta ve yavaş da olsa bir gelişme göstermektedir. Ama bir bütün olarak bakıldığında bu sınıf yarı-sömürge bir ülkede,hep cılız ve güçsüz kalmaya mahkumdur. Aralarında keskin bir rekabet sürmekte olan bu sınıfın her mensubu devamlı olarak tekelci burjuvazinin baskısı ve yıkım tehdidi altındadır. Orta ticaret burjuvazisi de genellikle tekellerin ürettiği malların pazarlamasında ve bazı tarımsal ihraç ürünlerinin köylülerden toplanmasında rol oynar, tefeci sermaye ile sıkı ilişkisi vardır.

Genel olarak orta burjuvazinin, emperyalizm ve feodalizmle zayıf da olsa bağları mevcuttur.Mao Zedung'un deyişiyle bu sınıf, "komprador burjuvazi kadar komprador, feodal sınıf kadar feodal olmayan" bir sınıftır. Bununla birlikte esas olarak milli bir karakter taşıdığından bu sınıfla emperyalizm ve feodalizm arasında bir çelişki mevcuttur. Ve emperyalizm, komprador-kapitalizm ve feodalizmin ülkenin ekonomik ve siyasi hayatı üzerindeki egemenliğinden rahatsızlık duymaktadır.Ancak bu sınıfın bu güçlere karşı alacağı tavrın belirlenmesinde rol oynayan bir başka önemli faktör daha vardır. Devrimci proletaryanın her geçen gün daha gelişip güçlenmekte olan mücadelesi... Kendisi de sömürücü bir sınıf olan orta burjuvazi, günümüz şartlarında emperyalizmin, büyük burjuvazinin, toprak ağalarının egemenliğinden duyduğu rahazsızlıktan daha çok halk yığınlarının gelişen mücadelesinden korkmaktadır... Bu mücadele,bugün genel demokratik bir çerçeve içinde gelişmesine, anti-emperyalist, anti-komprador,anti-feodal bir nitelik taşımasına rağmen, gelişimi doğrultusunda sonunda anti-kapitalist bir hüviyete bürünecektir. Bu yüzden bugün bu sınıfın başlıca çabası emperyalizmin ülkedeki egemenliğine, büyük burjuvaziye ve toprak ağalarına karşı mücadeleye girişmek değil, emekçi halk yığınlarının gelişen mücadelesini etkisi altına alarak saptırmak,kullanmak ve pasifize etmek doğrultusundadır.

Demokratik devrimin gelişme süreci içinde emekçi halk yığınlarının mücadelesini sonuna kadar götürmeyi amaçlayan devrimci proletarya, bu mücadeleyi daha başından sefil uzlaşmalarla sona erdirmeye gayret edecek olan orta burjuvazi ve onun reformizmine karşı mücadele etmek, ve bu sınıfın emekçi halk yığınlarına vereceği zararı asgariye indirmek zorundadır.

Bu sınıf da kendi içinde iki kesime ayrılır. Emperyalizmle ve feodalizmle bağları en sıkı, büyük burjuvaziye oldukça yakın olan tabakalardan oluşan üst kesim ve onlarla bağları çok zayıf ve dolayısıyla küçük burjuvaziye daha yakın olan alt kesim. Siyasi planda bunlar orta burjuvazinin sağ ve sol kesimini oluştururlar.

Orta burjuvazi UDHD'de proletaryanın siyasi ve ekonomik olarak tasfiye etmek için hedef alacağı bir güç değildir. Çünkü,bu devrim genel olarak kapitalizme değil, emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı bir devrimdir.Bununla birlikte orta burjuvazi denetimi altına alamayacağı için çoğu zaman-özellikle devrim esas olarak iç gericiliği hedef olarak aldığında- devrime karşı çıkar; ama bu yine de belirli durumlarda kendi iradesi dışında gelişen devrime onu kontrol altına alabilmek için bile olsa katılmayacağı anlamına gelmez.Bu durum özellikle de emperyalist işgal şartlarında söz konusudur. Orta burjuvazinin devrim saflarına katılıp katılmayacağı somut koşullara bağlıdır. Devrimci proletarya, demokratik devrimde, genel olarak bir yandan bu sınıfın halk yığınları üzerindeki etkisini kırmak için savaşırken, diğer yandan da onu devrim saflarına kazanmaya çalışır ve bu mümkün olmazsa onu tarafsızlaştırmaya çalışır. Orta-burjuvazi devrime katıldığı ölçüde, onun itici bir gücü haline gelir.

Bu sınıf -özellikle de sağ kanat- oldukça etkin bir siyasi örgütlenmeye ve etkiye sahiptir. Ülkenin en büyük siyasi partisi olan CHP, bugün esas olarak bu sınıfın sağ kanadının denetimi altında bulunmaktadır. Ayrıca MSP içinde belirleyici olmasa da orta burjuvazi bir ağırlığa sahiptir. Bugün orta burjuvazinin halk yığınlarını önemli ölçüde etkileyen reformist ve pasifist siyasetine karşı mücadele devrimci proletarya için özel bir önem taşımaktadır.

D- BÜYÜK BURJUVAZİ:

Burjuvazinin emperyalizmle en sıkı bir işbirliği içinde olan, onun ülkedeki çıkarlarının savunuculuğunu yapan ve onun tarafından satın alınmış en kodaman kesimlerinden oluşur. Komprador ve tekelci bir nitelik taşıyan bu sınıf,emperyalizmin işbirlikçisi hakim sınıflardan birini teşkil eder. Esas fonksiyonu uluslararası mali sermayenin ülkemizdeki sömürü ve yağmasının gerçekleşmesi için ajanlık yapmaktır. Bu sınıf söz konusu sömürü ve yağmanın ticaret yoluyla gerçekleştiği oranda tüccar, sermaye yatırımı ve genişletilmiş yeniden üretim yoluyla gerçekleştiği oranda sanayici, devlet borçları, ve devlet eliyle yatırım yoluyla gerçekleştiği oranda da bürokratik bir nitelik taşır. Toprak ağalarıyla da çok sıkı bağları vardır.

Bizim ülkemizde, yüksek bürokratlar dışında kalan büyük burjuvazi levanten(eski tipte komprador), milli burjuva ya da büyük toprak ağası kökenlidir. Yani bunlar, ya emperyalizm çağından biçim değiştirerek eski fonksiyonlarını devam ettirmiş levantenler, ya palazlanarak emperyalizmin sadık işbirlikçileri haline gelmiş, yani kompradorlaşmış olan bir zamanların milli burjuvaları ya da burjuvalaşmış büyük toprak ağalarıdır. Milletin içinde yer alan ama varlık sebebi onun çıkarlarına ters düşen gayrı-milli bir sınıftır.

Türkiye kapitalist-emperaylist sistemin ezilen ve sömürülen bir parçası,yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkedir.Ülkemizin, her alanda bir bütün olarak ortaya çıkan emperyalizme bağamlılığın temelini ekonomik (sınai, mali ve teknolojik)bağımlılık oluşturmaktadır. Bugün ülkemizde komprador kapitalizmi oldukça gelişmiş ve buna bağlı olarak da başlıca iç tüketime kısmen de tekstil gibi ihracata dayanan emperyalizme bağımlı bir tüketim malları sanayii gelişmiş durumdadır. Bu sanayi yaşayabilmek ve gelişebilmek için sürekli dışarıdan hammadde, makine, teçhizat ve teknoloji ithal etmek zorundadır. Bu durum devamlı olarak döviz kaynaklarının yaratılması sorununu ortaya çıkarıyor, ve ülkenin başlıca ihraç malları olan endüstriyel tarım bitkilerinin üretiminin artırılmasını uyararak tarımsal yapının daha da çarpıtılmasına yol açıyor. Ama pahalı bir teknolojinin ürünü olan sanayi mallarının fiyatları, dünya piyasasında tarım ürünlerinin fiyatlarından her zaman daha yüksektir ve bu yolla döviz sorununu halletmeye imkan yoktur. İşçi dövizleri ya da petrol vb. gibi geçici ve sınırlı kaynaklarla da bu mesele halledilemez. Böylece emperyalist ülkelere giderek daha fazla avuç açmak, borçlanmak ve onlara askeri ve diplomatik alanlarda daha fazla bağlanmak kaçınılmaz olmaktadır.

Büyük burjuvazi bugün işte böyle bir işleyiş içinde yer alır ve bu işleyişin gerçekleşmesinde rol oynar.

Büyük burjuvazi bugün ülkede ekonomiyi, siyaseti ve devlet mekanizmasının belli başlı kumanda mevkilerini denetimi altında bulundurmakta ve işbirlikçi hakim sınıfların yönlendirici gücünü oluşturmaktadır. Halk yığınları bir avuç büyük burjuvazinin, toprak ağalarının en irileriyle birlikte oluşturduğu oligarşik egemenliğin baskısı altında her geçen gün daha fazla ezilmektedir. Ülkemizde emperyalist tekellerin uzantısı bir düzine holding, devletin de desteği ile büyük sermayenin kontrolü altında kalarak bankacılık, sanayi ve ticaret alanlarında geniş çapta bir egemenlik kurmuştur. 1970 yılında kısmi ya da tam devlet tekeli altında bulunan (bu arada komprador kapitalizminin en büyük kaynaklarından birinin devlet olduğunu hatırlatmak gerekir) sanayi dalları dışında kalan 28 sanayi dalından 8'inin tek bir firmanın egemenliği altında bulunduğunu, on sanayi dalında 2, dört tanesinde 3, iki tanesinde 4, geri kalan üçünde ise 5,6 ve 8 şirketin hakimiyeti altında olduğunu; bankacılık alanında ise üç bankanın (İş Bankası, Yapı Kredi Bankası ve Akbank) tahvil ve hisse senetleri toplamının % 89,4'ünü, iştiraklerinin % 76,6'sını, mevduatın % 73,4'ünü elde ettiklerini ve bütün bu kuruluşların can damarlarından emperyalizme bağlı olduklarını söylemek bu egemenliğin çapını ortaya koymaya yeter.

Büyük burjuvazi, bir yandan denetimi altında tuttuğu devlet mekanizmasından da yararlanarak çeşitli teşvik tedbirleri ve devlet kredileriyle hızla gücünü artırmaya devam etmekte ve bir yandan da halk yığınlarının gelişip güçlenmekte olan devrimci-demokratik mücadelesini bastırabilmek umuduyla,bu mekanizmanın faşist niteliğini daha da pekiştirebilmek yolunda her geçen gün yeni adımlar atmaktadır. Kırsal bölgelerde kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmesi ve geniş köylü yığınlarının pazara daha büyük oranda açılması sonucunda büyük burjuvazinin sömürü alanı yaygınlaşmaktadır.

Bu sınıf, ülkemizde emperyalizmin iki temel sosyal dayanağından birini teşkil eder ve her şart altında UDHD'nin hedef alacağı ve tasfiye edeceği güçlerdendir.Bu sınıfla halk arasındaki çelişki, UDHD'nin zaferiyle birlikte, emperyalizmin ülkedeki varlığı siyasi ve ekonomik olarak tasfiye edilerek, komprador sermayeye el konarak, büyük sanayi kuruluşları, bankacılık, dış ticaret ve sigortacılık kamulaştırılarak çözümlenecektir. Bu sınıf, toprak ağalarıyla birlikte yıllardan beri ülkenin siyasi hayatının üzerinde tüm bir tekel kurmuş durumdadır. Ancak son yıllarda halkın mücadelesinin gelişmesi ve CHP'nin orta (reformist) burjuvazinin denetimine geçmesiyle birlikte bu tekel,bir ölçüde sarsılmıştır. Bununla birlikte büyük burjuvazi ve toprak ağaları parti içinde önemli bir ağırlık teşkil etmeye ve durumlarını gün geçtikçe kuvvetlendirmeye devam etmektedir. Bu gün parlamentoda faaliyet gösteren AP, MSP, CGP, MHP vb. gibi partilerin hepsi büyük burjuvazi ve toprak ağalarının Amerikancı kesiminin temsilcileridirler. Ayrıca Rus işbirlikçisi T'K'P TSİP, TİP gibi sosyal faşist partiler ve (TİP'in içinde reformist burjuva eğilimler de mevcuttur) yine büyük burjuvazi ve toprak ağalarının sosyal emperyalizm yanlısı kesimlerinin savunuculuğunu yaparlar.

II- Kırsal bölgelerde

A- KÖYLÜLÜK:

Kırsal bölgelerde sınıfların durumunu incelemeye başlamadan önce, toprak ağaları dışında kalan tüm sınıfların kendisinden doğmuş bulunduğu köylülük üzerinde kısaca durmak gerekir.

Köylülük, feodal toplumun bir kategorisidir. Ve feodal toplumda başlı başına bir sınıf teşkil eder. Bu toplumda köylülüğün feodaliteye karşı toprak ve özgürlük mücadelesi bir bütünlük gösterir.Çünkü, toprak feodallerin mülkiyetindedir, ve köylülüğün tüm kişisel bağlardan arınarak özgürleşmesinin, toprağa sahip olmasının ve serbest bir kapitalizm yoluna girmesinin tek engeli, feodal üretim ilişkilerinin mevcudiyetidir. Bu dönemde köylüleri birbirinden ayıran derin farklılıklar henüz belirli bir biçimde ortaya çıkmamıştır. Kapitalizmin gelişmeye başlaması ve feodal toplumun yarı-feodal topluma dönüşmesiyle birlikte köylülük de farklılaşmaya ve parçalanmaya başlar. Bu farklılaşma sonucu bir yanda proleterler kitlesi, diğer yanda ise köy burjuvazisi, zengin köylülük oluştu, ama bu süreç feodalizm tasfiye edilene kadar sona ermez. Bunun sonucu olarak böyle durumlarda köylülüğün, bir yandan feodal kalıntılara karşı nisbi bir bütünlük içinde uç veren ve ancak her türlü feodal kalıntının esas olarak tasfiye edilmesiyle olgunlaşacak olan proletarya ile burjuvazi arasındaki bir mücadelenin de başlangıcını yaşadığı görülür. Bu mücadele, aynı zamanda henüz farklılaşmamış geniş bir köylü kitlesinin hala varolmaya devam ettiği, feodal kalıntılardan ister köy burjuvazisi,isterse köy proletaryası olsun tüm "köylülüğün" zarar gördüğü şartlarda cereyan eder. Bu yüzden belli bir ölçünün ötesinde gözlenmez.

Bizimki gibi yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde bu durumun yanına bir başka faktör eklenir. "Köylülüğün" (ki burada, kapitalizmin oldukça geliştiği fakat feodal kalıntıların da oldukça yaygın bir şekilde varlığını şürdürdüğü şartlarda, köylülük derken artık eskisi gibi yekpare bir sınıfı değil, fakat feodal kalıntılara karşı mücadelede ortak menfaatler uğruna, üretime değişik ölçülerde de olsa fiilen katılan çeşitli sınıf ve tabakalardan oluşan çeşitli kitlelerin tümünü,toprak ağaları dışında kalan tüm köylü nüfusu kastediyoruz) toprak ve özgürlük için mücadelesi yani toprak devrimi mücadelesi artık sırf anti-feodal mücadele olmaktan çıkmış, aynı zamanda anti-emperyalist(dolayısıyla da anti-komprador) bir karakter kazanmıştır. Köylülüğün bağımsız bir kapitalistleşme yoluna girmesinin başlıca engeli, artık yanlızca feodal değil, aynı zamanda da komprador üretim ilişkilerinden meydana gelmektedir. Başka bir deyişle toprak ve özgürlüğün kazanılması artık yalnızca yarı-feodal yapıya değil, fakat aynı zamanda yarı-sömürge yapıya da son verilmesini gerektirmektedir.

Öte yandan "köylülüğün" bugün, sayıca çokluğunun kendisine sağladığı imkanlardan yararlanabilmesi için, varlığı hayati önem taşımakta olan demokratik özgürlüklerin en başta gelen düşmanlarından biri de büyük burjuvazidir. Çünkü bu özgürlükler gerçekten ve tam olarak ancak toprak devriminin gerçekleşmesi temelleri üzerinde varolabilir. Toprak devriminin, amacının yalnızca topraksız ve az topraklı köylüye toprak vermek demek olmadığını, burada bir kez daha belirtelim. Bu devrim, en genel anlamıyla, kırsal alanlarda hala kurutulamamış olan feodalizm bataklığını tamamen kurutmayı, ve toplumun her alanında görülen feodal kalıntıların kökünü kazımayı amaçlayan bir devrimdir. Bu niteliği ile o, "serflik kalıntılarının temel direğini" teşkil eden yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisini, toprakları parçalayıp köylülere dağıtarak ortadan kaldırırken; yoksul ve orta köylüler üzerindeki ağa baskısına ve tefeci sömürüsüne de son verecek, tarımda hala tam özgürlüğüne kavuşamamış olan,tarım işçilerini feodalizm kalıntısı kişisel bağımlılığın zincirinden kurtaracak(x) (8 saatlik işgününü gerçekleştirecek) ve siyasi özgürlüğü gerçekleştirerek, üst yapıdaki bütün feodalizm kalıntılarını temizleyecek olan bir devrimdir. Bu devrimin gerçekleşmesi ile üretici güçlerin gelişmesi yeni bir atılım kazanacak, herkese iş imkanı doğacak, ülke çapında proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme hızla olgunlaşacaktır.

Toprak devrimi ise,UDHD'nin özünü teşkil etmesine rağmen,onun yalnızca bir parçasıdır ve ancak emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı UDHD'nin zafere ulaşması süreci içinde gerçekleşebilir. Bu ise mevcut devlet cihazının parçalanmasını gerektirir. Oysa bilindiği gibi, köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini bastırmak için kullanılan ve esas olarak faşistleştirilmiş bu devlet cihazının kumanda merkezleri işbirlikçi hakim sınıflar, büyük burjuvazi ve toprak ağalarının elindedir. Bu yüzden, bugün artık, "köylülüğün" büyük toprak sahiplerine ve tefecilere karşı mücadelesi, emperyalizme,büyük burjuvaziye karşı yürütülen mücadeleyle birleştirilmeden başarıya ulaşmak imkanına sahip değildir.

Köylülüğün parçalanması süreci içinde kırsal alanlarda ortaya çıkan başlıca sınıf ve tabakalar şunlardır:

a) TARIM PROLETARYASI:

Türkiye'de kapitalizmin gelişimine ve küçük köylülerin mülksüzleşmesine paralel

---

(X) Tarım işçisinin patron-ağaya bağımlılığı konusunda Lenin şunları söylüyor: "... salt kapitalist kiralama durumunda, emek için yapılan ödemenin, her türlü bağımlılık ilişkisi altında ve diğer kapitalizm öncesi ilişkiler altında yapılan ödemeden daha büyük olduğu gerçeği,yalnızca tarım için değil, sanayi için de ve yalnız Rusya'da değil, başka ülkelerde de geçerlidir... Ama özgür ve "yarı-özgür" -bay Karişçev'in kullandığı bir kelime-emek arasındaki fark, ödemedeki farklılıklarla bitmiyor. Çok büyük önem taşıyan bir durum da, bu ikinci emek biçiminin her zaman kiralanan kişinin kendisini kiralayana kişisel bağımlılığı öngörmesidir. Her zaman "iktisadi baskı"nın az ya da çok sürdürülmesini öngörmesidir. (Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi) Aynı durumun şehirlerde de gözlenmesi konusunda; "... küçük sanayilerde ve manüfaktürde her zaman ataerkil ilişkilerin kalıntılarını ve kişisel bağların çeşitli biçimlerini görürüz. Bunlar kapitalist iktisadın genel koşullarında çalışan halkın durumunu son derece kötüleştirir ve onları küçültür, ezer..." (age) Aynı konuda Engels'de şunları söylüyor: "Elbe'nin doğusundaki Prusya tarım işçilerinin edimsel yarı-serfliği Prusya'daki toprak ağaları egemenliği... nin başlıca temelidir... toprak ağalarına batmama yeteneğini sadece.. tarım işçilerinin sınırsız bir sömürü olanağını sağlayan edimsel yarı - serfliği kazandırır..." (Almanya'da Burjuva Demokratik Devrim-Fransa ve Almanya'da Köylü Sorunu)

İK HALK DEVRİMİ 4

olarak, büyük toprak mülkiyetinin yoğunlaşması ve bu topraklar üzerinde kapitalist üretim yöntemlerinin giderek daha yaygın bir biçimde kullanılması, tarım proletaryasının sayısını ve taşıdığı önemi artırmaktadır. Bugün tarım işçiliği yapan ailelerin sayısı, toplam köylü ailelerinin % 30'a yakın bir bölümünü oluşturmaktadır. Devamlı ya da geçici tarım işçileri kapitalist üretim ilişkilerinin, feodal üretim ilişkileriyle içiçe girmiş bulunduğu ülkemizde, özellikle ağır sömürü koşulları altında bulunmaktadırlar. Bu işçiler üzerinde uygulanan sömürü, ek feodal sömürü biçimleriyle kaynaşmış durumdadır. Yani tarım işçisi ücret köleliği yanında, toprak köleleğinin ağır zincirlerini de boynunda taşır.

Daimi tarım işçileri, toprak ağalarının ya da zengin köylülerin topraklarında yıllık ya da mevsimlik olarak çalışırlar, sendikal örgütlenme yok denecek kadar zayıftır.

Geçici tarım işçileri ise özellikle Ege ve Çukurova'da dolaşır ve mevsimine göre pamuk, tütün, zeytin, bağcılık işlerinde çalışırlar. Bu işçiler ayrıca işverenler arasında aracılık yapan ve değişik bölgelerde "elçi", "dayıbaşı" gibi adlar verilen bir tabakanın da yarı-feodal bir nitelik taşıyan ek sömürüsüne tabidir.

Tarım proletaryası, kent proletaryasının kırlarda uzantısı ve bu niteliği ile hem demokratik devrimde, hem de sosyalist devrimde onun en sağlam destekleyicisidir.

b) YOKSUL KÖYLÜLÜK:

Ortakçılık, kiracılık ya da yılın belirli mevsimlerinde tarım işçiliği yapan topraksız ya da az topraklı köylülerden oluşur (bu kiracılık kapitalist kiracılıkla karıştırılmamalıdır). Bu köylüler ortakçılık ya da kiracılık yaptıkları, özünde feodal bir nitelik taşıyan ürünrant ya da para-rant sömürüsüne tabi oldukları oranda yarı-serf, işgüçlerini sattıkları oranda da yarı-proleterdirler. Bir yoksul aynı zamanda hem birincisi, hem de ikincisi olabilir. Ayrıca yarı-proleter olarak da çalışsa feodalizm kalıntısı ek sömürü ve hükümlülüklere tabi tutulur.

Ülkemizde toprak dağılımında görülen, büyük eşitsizlik yoksul köylülerin sayısı ve taşıdığı önemi geniş ölçüde artırmaktadır.

1962-1963 köy envanter etütlerine göre tüm çiftçi ailelerinin % 30,7'si topraksızdır. Bunların % 28,7'si tarım işçiliği yapmakta, % 2'si ise geçimini yalnızca ortakçılık ve kiracılık yaparak temin etmektedir. Ayrıca toprak sahibi ailelerin de % 17,4'ü ek olarak ortakçılık ya da kiracılık yapmaktadır. Bu sayılara göre köy nüfusunun yaklaşık olarak % 20'si yarı-serf durumundadır. Ayrıca toprak sahibi % 30,5'inin toprağı 10 dönümden ve toplam % 56,3'ünün toprağı 25 dönümden azdır. Köylülerin büyük bir kısmı da imkan buldukça tarım işçiliği yaparlar. Yani ülkemizde oldukça kalabalık bir yarı-proleter kitlesi de mevcuttur.

Köy envanter etüdlerinin sonuçlarına göre 50 dönümden az toprağa sahip olan köylü aileleri tüm köylü nüfusun %77,7'sini oluşturdukları halde, toprakların %34,1'inden azını işletmektedirler. Buna karşılık 200 dönümden fazla toprağa sahip olan ve kırsal nüfusun yaklaşık % 3'ten azını teşkil eden çiftçi aileleri toprakların % 22'sini ellerinde bulundururlar.

Ülkede mevcut 97 devlet üretme çiftliği, 400.000 hektar toprak işlemektedir. Bu rakam, yaklaşık olarak 1-10 dönüm arasında toprağa sahip olan 800.000 yoksul köylü ailesinin işlediği toprakların kapladığı alana eşittir. 100 dönümden fazla toprağa sahip olan 4.000'e yakın ağa ise 2.144.000 hektar toprağı tasarruf etmektedir ki, bu da 30 dönümden az toprağa sahip olan 1.575.000 ailenin işlediği toprak kadardır. Ayrıca 500 dönümden fazla toprağa sahip 15.000'e yakın büyük toprak sahibi, 3.485.000 hektar toprağı elinde bulundururken, 40 dönümden az toprağa sahip olan 1.885.000 ailenin elindeki toprak 3 milyon 694 bin hektardır.

Toprak dağılımının en eşitsiz olduğu yer doğu ve güney doğu Anadoludur. Bu bölgelerde yer alan bazı illerde topraksız köylülerin tüm köylü nüfusuna oranı Erzincan'da % 38,2, Bingöl'de %39,3, Hakkari'de %45, Diyarbakır'da %46, Mardin'de %40, Urfa'da %53,7'ye kadar çıkmaktadır.

Ortakçılık, özellikle kapitalizmin nisbi olarak daha az gelişmiş olduğu doğu ve güneydoğu Anadolu bölgelerinde görülmektedir. Son yıllarda tarımda makinalaşmanın hızlanmasına bağlı olarak ortakcılar ve kiracılar da işlettikleri topraklardan giderek atılmaktadırlar. (X)

c- ORTA KÖYLÜLÜK

Geçimini kendine ait toprak parçası üzerinde esas olarak kendi emeği ile sağlayan ve kendine ait tarım araçlarına sahip olan köylüler, orta köylülüğü, başka bir deyişle de köy küçük burjuvazisini oluşturur.

Orta köylülüğün pazara açıldığı oranda temsil ettiği tarımsal küçük-meta üretimi bir yandan sürekli olarak kapitalizmi doğururken, diğer taraftan orta-köylülük bir süreç içinde tasfiye edilmekte, ayrışmaktadır. *"Kapitalist üretimde, bir iç pazarın oluşmasının temeli küçük çiftçilerin (yani orta köylülüğün) tarım girişimcileri ve tarım işçileri olarak çözülmeleri sürecidir."* (Lenin) Orta köylülük feodal ekonomi ile kapitalist ekonomi arasında bir yer işgal eder ve bu niteliği ile, hakim olana tabidir.

Ülkemizde tüm toprak sahibi köylülüğün %21'ni 25-50 dönüm arasında toprağa sahip olan köylüler teşkil eder. Ayrıca bu köylülerin %9'unun 50-75, %5'inin de 75-100 ve %7'sinin 100-200 dönüm arasında toprağı vardır. Bunlar kaba bir değerlendirme ile orta köylü kabul edilebilirler. (Aslında bu rakamlar, çeşitli bölgelerde toprağın verimliliği ve yetiştirilen ürünün niteliğine göre başka kategorilerde köylülüğü de kapsar. Ama hayatta her şey gibi sınıflar arasındaki sınırların da izafi olduğu gerçeği, kırsal alanlarda en az bir kaç misli daha fazla geçerlidir.) Orta köylülerin büyük bir çoğunluğu, geçimlerini güçlükle temin edebilmekte, banka kredilerinden yararlanamamakta ve özellikle mahsulün kötü olduğu yıllarda tefecinin pençesine iyice düşerek soyulup soğana çevrilmektedirler. Engels, *"ortakçı- kiracı toprak sahibine ne ölçüde bağlıysa bunlar da tefeciye o ölçüde bağımlıdırlar."* der. Tefeciye olan borçlar çoğu zaman öylesine ağırdır ki, toprakları gerçekte kendilerinin olmaktan çıkmıştır. Buna rağmen mülkiyet duygusu bunlarda çok güçlüdür ve sonuna kadar topraklarına bağlı olmaya devam ederler. Bizimki gibi yarı-feodal toplumda orta köylünün durumu küçük zanaatkara oldukça benzer.

Orta köylülük kendi içinde iki tabakaya ayrılır: aşağı orta halli köylülük ve yukarı orta halli köylülük. Aşağı orta halli köylülerin durumu çoğu zaman yoksul köylülere yaklaşır, bunlarında bir kısmı ortakcılık ya da geçici tarım işçiliği yapabilirler. Geçimlerini güçlükle temin edebilmekte, yaşayabilmek için kendisinin ve ailesinin işgücünü, toprağı ve hayvanları aşırı bir biçimde kullanarak israf etmekte ve genellikle sefil bir hayat sürmektedirler. Devamlı tefeci sömürüsü altındıdırlar ve özellikle mahsulün kötü olduğu yıllarda hızla iflasa ve yıkıma sürüklenirler.

Yukarı orta köylülük ise, nisbeten daha geniş toprağa sahiptir, biraz daha iyi hayat sürer ve yılın belli mevsimlerinde yanında bir kaç işçi çalıştırabilir. Tarımsal ürünlerin bol olduğu yıllarda üst üste bir kaç yıl ürün elde etme şansına sahip olurlarsa, küçük bir azınlık sınıf değiştirerek zengin köylü haline gelebilirler. Aşağı orta köylüler, demokratik devrimde proletarya ve yoksul köylülüğün iyi birer müttefikidirler. Yuraka orta köylüler ise köy burjuvazisine daha yakındırlar. Genellikle onu izlerler ve devrim karşısında oldukça kuşkulu davranırlar. Bununla birlikte devrim dalgası kabardığında bu tabaka bundan etkilenecek ve geniş ölçüde devrim saflarına sürüklenecektir.

Proletarya demokratik devrimde orta köylülüğü emperyalizme ve feodalizme karşı destekleme ve güçlendirme politikası izleyecektir. Çünkü küçük köylü mülkiyeti feodalizme, ve küçük köylü ekonomisi de toprak ağalığı ekonomisine göre daha ileri bir kategoriyi temsil eder. Toprak ağalarının topraklarına el konması ve bunların köylülere dağıtılmasıyla, kırsal alanlarda kapitalizm, yaygınlaşan küçük köylü işletmeleri tarafından çok daha hızlı bir biçiminde üretilmeye başlanacaktır. Ancak toprak devriminin gerçekleşmesi, UDHD'nin zaferine bağlı olduğundan, daha başından beri kırsal alanlarda halk demokrasisi devletinin yönettiği küçük de olsa bir sosyalist sektör var olacak ve kapitalizmin başıboş bir şekilde gelişmesine izin verilmeyecektir. Devrimci proletarya aşağı orta köylülere demokratik devrimin zaferinden sonra durmaksızın tüm sermayenin egemenliğine son verilmezse kendileri için nihai kurtuluşun mümkün olamayacağını anlatmakta güçlük çekmeyecektir. Bu yüzden aşağı orta köylüler, geniş ölçüde, sosyalist devrim mücadelesinde de proletaryanın yanında yer alacaktır. Yukarı orta köylüler ise, sosyalist devrime karşı çıkmaya yatkındırlar. Sosyalist devrim bu tabakanın zenginleşme özlemlerinin önüne set çekecek ve giderek her türlü ücretli iş gücü sömürüsüne son verecektir. Buna rağmen, devrimci proletarya, proletarya diktatörlüğüne baş kaldırmadıkları sürece sosyalist devrim süreci içinde de köylülüğün hiç bir tabakasına karşı zora baş vurmayacak ve sonuna kadar ikna yöntemleri kullanacaktır.

TÜRKİYE DEVRİMİNİN İZLEYECEĞİ YOLUN GENEL ÇİZGİSİ NEDİR?
BU YOL, HALK SAVAŞININ IŞIKLI YOLUDUR. DEVRİMCİ SİLAHLI HALK MÜCADELESİNİN GELİŞTİRİLMESİ, ÜS BÖLGELERİNE DAYANMA GİBİ SİLAHLI MÜCADELENİN DESTEĞİNDE AYAKLANMALARLA İKTİDARIN PARÇA PARÇA ELE GEÇİRİLMESİ, HALK SAVAŞI YOLUYLA DİĞER BÖLGELERE YAYILMASI VE SONUÇTA MERKEZİ İKTİDARIN DA YOK EDİLEREK TÜM İKTİDARIN ALINMASI, BU DEVRİMİN İZLEYECEĞİ GENEL ROTADIR.

B-ZENGİN KÖYLÜLÜK

Üretime kendisi de fiilen katılsa bile esas olarak sürekli işgücü kullanan ve artık-değer sömürüsü yapan köylüler zengin köylülüğü, başka bir deyişle köy burjuvazisini oluştururlar. Zengin köylüler aynı zamanda toprak kiralama yoluna da baş vururlar. Ülkemizde zengin köylüler daha çok devlet topraklarını kiralamaktadırlar. Zengin köylüler toplam köylü nüfusunun yaklaşık olarak % 3'ünü oluşturur. (1962-1968 köy envanter etüdlerine göre, 200 dönümden büyük toprağa sahip olan 68.959 aile vardır.) Bunlar toplam köylü ailelerinin % 2 ile 4'ünü oluşturur. Toplam işlenebilir toprakların % 21'ini işlerler. Çoğunlukla, aynı zamanda tefecilik ve ticaretle de uğraşırlar. *"Köylü burjuvazi, aynı zamanda tefeci sermayenin temsilcisidir."* (Lenin) Zengin köylüler, çalıştırdıkları işçiler üzerinde feodal sömürü de uygularlar (angarya vs.) Feodalizmin özellikle güçlü olduğu bölgelerde bunlara küçük toprak ağaları demek de mümkündür.

Zengin köylülük milli burjuvazinin kırlardaki koludur. Tekelci sermaye ve toprak ağalarıyla çelişkileri olmakla birlikte, aynı zamanda onlarla bağları da vardır. Bu yüzden zengin köylülüğün demokratik devrimdeki durumu şehir orta burjuvazisinin durumuna benzer. Devrimci proletarya bir yanda bu sınıfın köylülük üzerindeki etkisini kırmak için mücadele ederken, diğer yandan da bu sınıfı devrim saflarına kazanmaya, olmazsa tarafsızlaştırmaya çalışacaktır. Demokratik devrimde zengin köylülük doğrudan hedef alınmayacak, yani bu sınıfın mülkiyetine dokunulmayacak, ancak tefecilik yapması, çalıştırdığı işçiler üzerinde aşırı ya da feodal sömürü uygulaması önlenecek ve tarım işçilerinin her türlü hakları bunlara karşı korunacaktır. Sosyalist devrim süreci içinde bu sınıf, bir sınıf olarak tasfiye edilecektir.

C- TOPRAK AĞALARI

Kendi çalışmasını gerektirmeyecek kadar çok toprağa sahip olan, esas olarak toprak rantı elde eden, ama bunun yanında gittikçe artan ücretli işgücü sömürüsüne de başvuran, yarı-feodal bir sınıftır. Ayrıca genellikle, büyük çapta tefecilik de yapar ve bunun yanında sanayi ya da ticaretle de uğraşabilir.

Türkiye'de gelişen kapitalizm, günümüz de feodalizmin çözülüp parçalanmasını geniş ölçüde gerçekleştirmiştir. Bu yüzden bugün ülkede saf anlamda feodalizmin varlığından artık söz edilemez. Ancak bu kapitalizm esas olarak komprador nitelikte bir kapitalizm olduğundan ve bizimki gibi yarı-sömürge ülkelerde, emparyalizm, feodalizmle ittifak halinde bulunduğundan kırsal alanlarda gelişen kapitalizm yanında çeşitli feodal sömürü tipleri de yaygın bir şekilde canlılıklarını sürdürmeye devam etmektedirler.

Kapitalizmin oldukça gelişmiş olduğu Ege, Çukurova, Trakya ve İç Anadolu ' nun bazı bölgelerinde toprak ağalarının burjuvalaşmaları oldukça ileri bir düzeye varmıştır. Buralarda toprak ağalığı ekonomisinin kapitalist yanı, feodal yanına nazaran daha ağır basar. Buna karşılık Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde kapitalistleşme oldukça yenidir ve buralarda yarı—feodal yapı daha geri bir özellik gösterir. Ege ve İç Anadolu'nun bazı bölgeleri ve Karadeniz ve Trakya'nın büyük bir kısmında ise küçük köylü işletmeleri hakim durumdadır. Buralarda tefeci ticcar sömürüsü çok yaygındır. Tefeciler ile yarı-feodal bir tabakadır ve toprak ağalarıyla birlikte ele alınmaları gerekir. Toprak ağaları, kırsal nüfusun çok küçük bir kesimini oluşturdukları halde geniş topraklar elde bulundurur, ayrıca hazine topraklarının büyük bir kısmında "gayri-resmi" olarak tasarruf ederler. 200 dönümden, büyük toprağa sahip olan çiftçi ailelerinin bir kısmı toprak ağaları arasına, bir kısmı da zengin köylüler arasına girer. 1963 tarım sayımına göre toplam toprak sahibi olan çiftçi ailelerin % 0,5'i 500 dönümden fazla toprağa sahiptir. İşledikleri alan, toplam alanın % 11'i, toplam köylü ailelerinin % 0,1'i ise 1000 dönümden fazla toprağa tasarruf eder. Bunlar toplam alanın % 6,5'ini işletmektedir. (500 dönümden fazla toprağa sahip olan ailelerin sayısı 15.052'dir. Bunlardan 491 aile, 5000 dönümden fazla, 981 aile 2500-5000 dönüm, 2851 aile de 1000-2500 dönüm arasında toprağa sahiptir.)

PROLETARYANIN DEVRİMCİ PARTİSİ DEVRİMİN ZAFERİNİN VAZGEÇİLMEZ BİR ARACI, DEVRİMİN YARIDA KALIP YOZLAŞMASININ PANZEHİRİ VE KESİNTİSİZ SOSYALİZME YÜRÜYEBİLMESİNİN GARANTİSİDİR. MARKSİST-LENİNİST BİR PARTİ DEVRİMCİ PROLETARYANIN ÜÇ TEMEL SİLAHINDAN BİRİSİ VE EN ÖNEMLİSİDİR.
DEVRİMCİ PROLETARYA İKİNCİ TEMEL SİLAHI BİRLEŞİK CEPHEDİR. HER DEVRİMİN BAŞARISI, DOĞRU BİR ÖNDERLİĞİN YANI SIRA, DEVRİMLERİN BAŞARISI İÇİN TUTARLI YA DA TUTARSIZ BİR ŞEKİLDE İLERİYE ATILMA POTANSİYELİ TAŞIYAN HERKESİ BİR ARAYA TOPARLAYABİLEN, BİRLEŞTİRİLEBİLECEK BÜTÜN GÜÇLERİ BİRLEŞTİREREK SEFERBER EDEBİLEN BİR CEPHENİN OLUŞTURULMASINA BAĞLIDIR. DEVRİMCİ PROLETARYA DEVRİMİN HER ÖZEL EVRESİNDE, BU EVREYİ BELİRLEYEN ÇELİŞKİLERİN ÖZEL ÖNEM VE SIRALAMASINI DİKKATE ALARAK MUTLAKA, MÜMKÜN TÜM GÜÇLERİ BİRLEŞTİRİP TEŞKİLATLAYARAK ARALARINDAKİ İLİŞKİLERİ DOĞRU BİR ŞEKİLDE TESPİT ETMEK ZORUNDADIR.

1970 yılı köy envanter etüdleri sonuçlarına göre, Güneydoğu Anadolu bölgesinde 352, Doğu Anadolu bölgesinde 57, Batı Anadolu bölgesinde 18 ve Marmara bölgesinde 3 köy, toplam 740 köy toprak ağalarının elinde bulunmaktadır. Bu köyleri ellerinde bulunduranlar genellikle büyük toprak ağalarıdır. Ayrıca, Türkiye'nin hemen her yerinde en verimli ovalar, bir kaç büyük toprak ağası tarafından paylaşılmış durumdadır. Bunlardan başka pek çok orta ve küçük toprak ağası da kırsal alanlarda köylülük üzerinde baskı ve zulüm uygulamakta ve onları azgınca sömürmektedir.

Tefecilerin kırsal alanlardaki varlığı da önemlidir. Bunların her yıl köylülere yüksek faizlerle borç olarak verdikleri para miktarı, 7 milyon lira civarında tahmin edilmektedir. Büyük toprak ağaları ve büyük tefeciler bankalara ve emperyalist tekellere binlerce bağlarla bağlanmışlardır.

Türk ve Kürt toprak ağalarının ve tefecilerin geniş köylü yığınları üstünde sürdürdükleri dizginsiz sömürü UDHD'nin bir parçası ve demokratik devrimin özünü teşkil eden köylü-toprak devrimiyle -için de kapitalizm ne ölçüde gelişmiş olursa olsun- tüm toprak ağalığı ekonomisinin tasfiye edilmesi ve elkonulan ağa topraklarının (büyük kapitalist devlet çiftlikleri dışında) köylü komiteleri aracılığıyla topraksız ve az topraklı köylülere dağıtılması ve köylülüğün tüm borçlarının iptal edilmesiyle ortadan kaldırılacaktır.

Toprak ağaları, emperyalizmin ülkemizdeki sosyal dayanaklarından birini teşkil ederler ve demokratik devrimin başlıca hedeflerinden biridirler. Bugün ülkemiz siyasetinde hakim rolü, işbirlikçi hakim sınıfları meydana getiren büyük burjuvazi ve toprak ağaları oynamaktadır. Devlet bu sınıfların devletidir. Bugün ülkemizin kaderine hakim olanlar, emperyalizmin uşağı bu hakim sınıflardır. İşçi sınıfı önderliğindeki emekçi halk yığınları, UDHD'ni gerçekleştirinceye kadar da bu böyle olmaya devam edecektir.

III - Sonuç

UDHD'nin başlıca hedefleri, emperyalizm ve işbirlikçi hakim sınıflar, büyük burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Devrimin itici güçleri ise işçi sınıfı (şehir ve köy proletaryası), emekçi köylülük (yoksul ve orta köylülük) ve şehir küçük burjuvazisidir. Ayrıca milli burjuvazi (şehirlerin orta burjuvazisi, zengin köylülük, özellikle de emperyalist işgal dönemlerinde milli burjuvazinin alt ve orta kesimleri) zaman zaman yalpalayarak da olsa devrime katılabilirler ve bu ölçüde devrimin itici bir gücü haline gelirler. Devrimin öncü gücü işçi sınıfıdır. Ülke nüfusunun ezici bir çoğunluğunu meydana getiren ve devrimin "bel kemiği"ni oluşturan işçiler ve köylüler temel gücü teşkil ederler. Onlar, aynı zamanda devrimin zafere ulaşmasından en fazla yararlanacak olan sınıflardır. Devrimin kitle dayanağı emekçi köylülüktür.

UDHD'NDEN SOSYALİST DEVRİME GEÇİŞİN MESELELERİ

Emperyalizmin adım adım çöküşe, sosyalizmin ise zafere yöneldiği çağımızda, demokratik devrimde işçi sınıfının zorunlu bir karakter taşıyan öncülüğü demokratik devrimle sosyalist devrimin birbirine bağlanması ve birinden öbürüne kesintisiz olarak geçme imkanının doğuşu sonucunu getirmiştir.

Demokratik devrimden sosyalist devrime geçiş mücadelesinin özünü kavrayabilmek için UDHD'nin zaferi ile gerçekleşecek iktidarın niteliği üzerinde durmak gerekir. Çünkü demokratik devrimin esas olarak tamamlanmasının tek ölçütü, sınıfsal bir iktidar değişikliğinin meydana gelmesi, halk iktidarının kurulmasıdır. Pratik olarak işçi sınıfının başta emekçi köylülük olmak üzere, müttefikleriyle iktidarı ele geçirmesi anlamını taşıyan bu değişikliğin gerçekleşme biçimi tayin edici bir özellik taşır. Lenin bu yüzden *"her devrimin en temel meselesi iktidar meseledir."* diyordu.

UDHD'nin zaferi ile işçi sınıfının iktidarı, müttefikleriyle birlikte ele geçirmesi, işçi ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünün kurulması şeklinde gerçekleşir. Bu diktatörlüğün belirleyici özelliği, halk yığınları için geniş bir demokrasi, bir avuç büyük burjuva, toprak ağası ve onların uşakları içinse diktatörlük oluşudur. Bugün büyük burjuvazi ve toprak ağalarının elinde emekçi halk yığınlarını baskı altında tutmakta kullanılan bir alet durumundaki militarist-bürokratik-faşistleştirilmiş devlet cihazı tahrip edilmeksizin kurulamayacak olan bu yeni tipte demokratik devlet, özü itibarı ile proletarya diktatörlüğünden başka bir şey değildir. Ya da başka bir deyişle proletarya diktatörlüğünün özgül bir biçimidir. Sosyalist devrim ve sosyalist inşa süreci içinde, halkın, büyük burjuvazi ve toprak ağaları üzerindeki diktatörlüğünün aleti olan bu demokratik diktatörlük, proletaryanın tüm burjuvazi üzerindeki diktatörlüğünün aleti olan sosyalist proletarya diktatörlüğü özelliğini kazanacaktır. Lenin, bu konu ile ilgili olarak şunları söylüyor: *"Demokratik devrimin kesin zaferi, ancak proletaryanın ve köylülerin devrimci demokratik diktatoryası sayesinde mümkündür. Fakat bu zafer ne kadar tez ve tam olursa o kadar eksiksiz, o kadar derin bir şekilde yeni çelişkiler tam demokratlaşmamış bir burjuva düzeni içinde zemini üstünde yeni bir sınıf mücadelesi kendini gösterecektir. Demokratik devrimi ne kadar tam olarak yaparsak o ölçüde sosyalist devrimin meselelerine ulaşmış olacağız. (41)*

UDHD'nin zafere ulaşması ve işçi ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünün kurulmasıyla, devrimci proletarya, kendisine demokratik devrim ve sosyalist devrim aşamalarını içeren, bir bütün olarak Türkiye devrimini gerçekleştirebilmesi imkanını sağlayacak olan politik devrimin başarılması meselesini halletmiş olacaktır.

İşçi ve köylülerin demokratik diktatörlüğünün, sosyalist nitelikteki proletarya devrimine dönüşmesi, kuşkusuz, çok çeşitli biçimlere bürünebilir. Bu meselede tayin edici faktör, devrimci proletaryanın demokratik devrim mücadelesi içinde müttefikleri üzerinde kurmuş olduğu hegemonyasının sağlamlık derecesidir. Buna ve gerek ulusal, gerekse uluslararası şartlara bağlı olarak ortaya çıkan daha birçok etkene bağlı olarak bu dönüşüm, nisbeten uzun vadede ve barışçı bir biçimde gerçekleştirilebileceği gibi, kısa dönemde ve şiddetli mücadeleler yoluyla da gerçekleşebilir. Böyle durumlarda devrimci proletarya emekçi orta köylüleri köy ve şehir küçük burjuvazisinin geniş kitlelerini ikna yöntemleriyle sosyalizme kazanma mücadelesini bir an bile terketmeksizin, bu mücadelenin başarısı uğruna bu sınıfların karşı devrime hizmet eden politik temsilcilerinin iktidara katılmalarını şiddet kullanarak önleme yoluna gidebilir.

UDHD'NDE DEVRİMCİ PROLETARYANIN ÜÇ SİLAHI VE DEVRİMİN İZLEYECEĞİ YOL

HALKIN SİLAHLANMASI YOLUYLA OLUŞTURULACAK HALK ORDUSU KARŞI-DEVRİMCİ SİLAHLI KUVVETLERİN İMHASI, DEVRİMCİ DEMOKRATİK HALK İKTİDARININ KURULMASI VE KURULUP PEKİŞTİRİLEREK ÜLKE ÇAPINDA GERÇEKLEŞTİRİLMESİNİN ARACI OLACAKTIR. ESAS OLARAK KÖYLÜLERDEN OLUŞAN HALK ORDUSU ÜRETİMDEN KOPUK VE ZORBA BİR ORDU DEĞİL, AMA TOPRAK DEVRİMİNİ İLERLETEN VE KENDİ İÇİN DE DEMOKRATİK BİR ORDUDUR. BÖYLE BİR HALK ORDUSU ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN ZAFERE ULAŞMASINDA DEVRİMCİ PROLETARYANIN VAZGEÇEMEYECEĞİ ÜÇÜNCÜ TEMEL SİLAHIDIR.

Türkiye devriminin bugün içinde bulunduğu UDHD aşamasında devrimci proletarya, bağımsız ve demokratik Türkiye'yi kurabilmek ve sosyalizm doğrultusunda ilerleyebilmek için emperyalizmin tahakkümüne, feodalizmin ve komprador tekelci kapitalizmin baskısına son vermek zorundadır. Devrimci proletarya, köylülere (özellikle yoksul köylülere) dayanarak, şehir küçük burjuvazisinin desteğini alarak, mümkün olan bütün güçleri peşine takarak, emperyalizmin güdümündeki komprador tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının egemenliğine son vermelidir. Bu, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının diktatörlüğünün yıkılarak işçi-köylülerin (genel olarak halkın) devrimci demokratik diktatörlüğünü kurmak anlamına gelir.

Herşeyden önce mevcut uluslararası ve ulusal şartlarda, yarı-feodal diktatörlüğün yerini barışçıl yolla demokratik halk diktatörlüğüne bırakmasının mümkün olmadığı açıktır. Genel olarak uluslararası burjuvazi, özel olarak komprador burjuvazi ve toprak ağaları, kapitalist ekonomiyi durmadan daha çok militarize etmektedir. Burjuvazi ve gericiliği kaderine boyun eğdirtebilecek, dünyada hala gerici olarak kalan bir veya birkaç devletin sosyalist kuşatma altında olması gibi şartlar mevcut değildir. Militarizm ve bürokrasi genel olarak gerici burjuva devletlerin, özel olarak yarı-feodal Türk devletinin güçlü dayanaklarıdır. Bu şartlarda komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletinin şiddete dayanan devrim yoluyla parçalanması, gerici devlet mekanizmasının zor voluyla kırılması, mümkün olan tek devrimci yoldur. Ayaklanma, savaşlar, Türkiye devrimine damgasını vuracak ve gericiliğin diktatörlüğünü yıkmaya yönelecektir.

Devrimci durumun olgunlaşmasına paralel olarak barışçıl mücadele yöntemleri giderek yetersiz kalacak, kitlelerin yükselen mücadelesi, artan gücü, baskıya, yeni mücadele yöntemleriyle karşı koymaya doğru gelişecektir. Kitle mücadelesinin en üst yöntemi ise, zor ve şiddet yöntemidir ve bu yolla halkın devrimci mücadelesi, iktidar hedefine doğrudan yönelecektir. Devrimci proletarya ve onun örgütü ,

Dev.Sa. 6'da

(X) Tarımda kullanılan traktör sayısının artış hızı son yıllarda şöyledir: 1952'de 31.415, 1953'de 40.288, 1960'da 42.136, 1963'de 54.668, 1970'de 105.865, 1974 'te 200.466. Ayrıca bir araştırma sonuçlarına göre kendine ait ya da ortak olarak bir traktöre sahip bulunanların köylü nüfusu içindeki oranı % 6,9'dur. Traktöre sahip olmayan çifçilerin; % 9,2'si ise tarlasını kiraladığı bir traktörle sürmektedir. Sonuç olarak çifçilerin % 16,1'i tarlalarını sürmek için traktör kullanmaktadır - lar. Bunlar en azından hali vakti yerinde köylüler olduklarından, traktörle işlenen alan miktarı çok daha yüksektir. 1974 yılında yapılan resmi tahminlere göre toplam işlenen alan 24 milyon 627 bin hektardır. Bunun 9 milyon 592 bin hektarı hayvanlı, 13 milyon 635 bin hektarı ise traktörle işlenmektedir. Kullanılan karasaban sayısı ise 1965'te 2 milyondan fazla iken 1974'te 1,5 milyon civarına düşmüştür. Buna rağmen bugün çiftçilerin hemen hemen yarısı (% 48,5) karasaban kullanmaktadır. Pulluk kullananların oranı % 38,2 ve arazi şartlarına göre her ikisini de kullananların oranı % 6,5 civarındadır.

Ancak Türkiye'de tarımda büyük toprak mülkiyetinin yoğunlaşmasının özellikle bu bölgelerde tarımın kapitalizmin gelişmesinden daha hızlı bir şekilde seyretmesinin bir sonucu olarak, yoksul bir kısım köylüler bu topraklar üzerinde eskisine göre çok daha kötü şartlarda ortakçılık ya da kiracılık yapmak yolunu tutmakta, böylece de yıllardan bu yana ortakçı ve kiracıların sayılarında önemli bir düşme meydana gelmektedir.

Ortakçılar, kimi zaman angarya da dahil çeşitli feodal yükümlülüklerin ağırlığı altında bulunur ve işledikleri toprağın sahibine elde edilen ürünün bir kısmını rant olarak öderler. Bu rantın miktar bölgenin gelenekleri, toprağın verimliliği ve tohumluğu kimin sağladığına göre değişir. Ortakçı genel olarak toprağı kendi aletleriyle işler. Ülkemizde ortakçı, daha çok yarıcılık şeklinde gerçekleştirmekte (ortakçıların % 60'a yakın bir bölümü ürününü yarı yarıya bölmekte, toprak sahibinden tohum almamakta, alsa bile mevsim sonunda iade etmektedir) bazı durumlarda ise mahsulün, toprak sahibine verilen kısmı 2/3'yi bulmaktadır.

Kiracılık, yoksul köylünün toprak sahibine para-rant ödediği bir yarı-feodal, (çünkü bu aşamada kapitalist sömürü de işin içine mutlaka şu ya da bu ölçüde karışır) sömürü biçimidir. Ve ülkemizde oldukça az uygulanır.

Bizimki gibi ülkelerde yoksul köylülük büyük bir devrimci potansiyele sahiptir. Yoksul köylüler kırsal alanların en fazla ezilen ve sefalet çeken kesimlerinden birini oluştururlar. Onlar demokratik devrimde işçi sınıfınının en yakın müttefiki ve kırsal alanlardaki dayanaklarından birini teşkil ederler. Demokratik devrimin zafere ulaşmasıyla her türlü serflik kalıntısı ile birlikte ortakçılık ve kiracılık da son bulacak, ama kırsal alanlarda yine de yoksulluk içinde bulunan çok miktarda köylü ve yarı-proleter mevcut olmaya devam edecektir. İşte yoksul köylü ve yarı-proleterler, sosyalist devrimde de proletaryanın müttefikidirler Bu yüzden yoksul köylüler proletarya partisi içinde örgütlenebilirler ve proletarya partisi, onların çıkarlarının en büyük savunucusudur.

işçi köylü mektupları

FAŞİST TÜRKEŞ

Baş.ta.sa.1'de

dır.

Türkeş barışsever pozlarına bürünüp, silahları bırakmaktan, el sıkışmaktan bahsediyor. Bizzat silahlanarak fabrikalarda işçilere, okullarda öğrencilere, köylerde yoksul köylülere saldıranlar MHP ve Ülkü Ocaklı canilerden başkası **değildir.** Bizzat "yerli malı" silahlarla bu cinayet şebekelerini silahlandıran Türkeş'in kendisidir. Ama onlar, yerli mallarıyla değil, yabancı mallarıyla silahlanıyorlar.

ODTÜ'nün 9 bin kişilik öğrenci kitlesine saldıranlar, bomba atanlar MHP'li rektör Hasan Tan tarafından üniversiteye alınan faşist "işçiler"dir. ODTÜ otobüslerine binmek üzere duraklarda bekleyen öğrenciler, MHP ve Ülkü Ocaklı sivil cinayet şebekeleri tarafından defalarca kurşunlandılar. Geceleri ODTÜ demokrat öğretim üyelerinin evlerini dinamitleyenler, onları gözdağı ile korkutmaya çalışanlar yine bu faşistlerdir.

Türkeş'in bu yalan ve demagoji toplantısını yaptığı günlerde sivil cinayet şebekeleri ADMMA-YO öğrencilerinin oturduğu kahvehaneyi bombaladılar. Bu bombalama sonucu ellinin üzerinde öğrenciyi yaraladılar. Yine Ankara Demirlibahçe'de Karadeniz Kıraathanesine saatli bomba atarak yedi kişiyi yaraladılar. Osman Çayan adlı assubayı katlettiler.

İstanbul'da iki Kıbrıslı öğrenciyi kaçırarak işkence ettikleri odada MHP bayrağı ve Türkeş'in resimleri olduğu bütün kamuoyunca biliniyor. Bu öğrencileri kurşunlayıp birini öldüren, diğerini yaralayan yine MHP ve Ülkü Ocaklı sivil faşist cinayet şebekeleridir.

Milli Eğitim Bakanlığına bağlı Eğitim Enstitülerinin büyük bir çoğunluğu bu cinayet şebekeleri tarafından işgal edilmiş durumdadır. Onbinlerce öğrenci bu okulların öğretmenlik sınavlarına bile sokulmadı. Sınavları kazananların kayıtları bu şebekelerce engelleniyor.

Tariş'te, Seydişehir'de Tofaş'ta MHP'li faşistler işçilere saldırıyorlar. Silah zoruyla kendi faşist sendikalarına kaydediyorlar.

Bu saydıklarımız sadece en önemli bir kaç olaydır. MHP ve Ülkü Ocaklı sivil cinayet şebekelerinin binlerce saldırısı vardır. Yüzlerce yurtseveri katletmişlerdir. Bütün bunlar olurken, cinayet şebekelerinin başı Türkeş, silahların bırakılmasından, el sıkışmaktan sözediyor. O, faşist bir yalancıdır. Halk kitlelerini kandırmak, saldırılarına karşı savunmasız bırakmak istiyor.

Türkeş 3. Türk Gençlik Kurultayı'ndaki konuşmasında "fikirler, inançlar, görüşler masa başında medenice tartışılarak ve birbirine saygıyı eksik etmeden kamuoyuna maledilmelidir" diyerek, yalan ve demagojisine devam etmiştir. Fikirlerin, inançların, görüşlerin tartışılmasını ortadan kaldıran, fikirleri baskı altına almaya çalışanlar kimlerdir? Yurtsever devrimci, demokrat gazetelerin yayınları faşist diktatörlük tarafından engelleniyor. Gazeteler toplatılıyor. Kitaplar yasaklanıyor. Gazete yazıişleri müdürleri tutuklanıyor. 500 yıla varan hapisle yargılanıyorlar. Yurtsever devrimci gazeteleri okuyanlar, dağıtanlar, satanlar karakollarda işkence görüyorlar. Faşist MC kurulduğundan beri yurtsever demokrat fikirleri savunan onbinlerce memur sürülmüş, binlercesi işinden edilmiştir.

Bu faşist cinayet şebekelerinin ve onların başı Türkeş'in medeniliği: Yolda, fabrikada, dairede, kahvehanede yurtsever devrimci gazete ve yayınları okuyanlara aç kurtlar gibi saldırmak, gazete ve kitap satan dükkan ve büfeleri tahrip ve yağmalamaktır.

Türkeş ve sürülerinin medeniliği: Sünni halkımızla Alevi halkımızla Kürt milliyetinden halkımızla Türk milliyetinden halkımızı birbirine düşürmek, aralarında çatışmalar yaratmak ve körüklemektir. Irk ve mezhep ayrılıklarını çatışmalara çevirerek halkımızı kolay yutulur lokma haline getirmektir.

Türkeş ve onun sivil cinayet şebekelerinin medeniliği: yurtsever devrimcilerin derneklerine ve konutlarına bomba atmak, tahrip etmektir. Ara sıra kendi derneklerine de dinamit koyarak, yine kendi saldırılarını örtbas etmektir. Kamuoyunda kendilerine saldırılıyormuş havasını yaratıp, sahtekarca taraftar kazanmaya çalışmaktır.

Sivil cinayet şebekelerinin başı Türkeş, "Türk gençliği sömürüye, soyguna, talana karşı birleşmelidir" diyor. Türkiye'yi sömüren, soyan, talan eden emperyalistlerle, işbirlikçileri komprador burjuvazi ve toprak ağalarıdır. Türkeş bunların temsilcilerinden ve azılı faşist bir [illegible]liğin başıdır. Türkeş ve sürülerinin varlık sebebi, sömürü, soygun ve talandır. Amerikan emperyalizmi ve onun işbirlikçileri tarafından kurulan ve beslenmekte olan bir teşkilat, sömürü ve talana karşı birleşmez. Türkeş bir avuç çetesiyle sömürücü ve soyguncuların maşalığını yapmaktadır. Bizzat kendileri fabrikalarda işçilerden, köylerde yoksul köylülerden, öğrenci yurtlarında öğrencilerden ve çarşı pazar yerinde küçük esnaflardan zorla haraç alıyorlar.

Halkımız dostunu düşmanını, kendisini soyanı ve sömüreni her gün biraz daha iyi görmekte ve onlara karşı mücadelesini sürdürmektedir. Halkımızın proleter devrimciler önderliğindeki yükselen mücadelesi, faşist diktatörlüğü, faşist demagog Türkeş ve sürülerini ezip kendi iktidarını kuracaktır.

Türkeş barış çağrıları ile sivil cinayet şebekelerinin saldırılarını unutturmaya çalışıyor. Yeni saldırılara zemin hazırlıyor. Bütün gelmiş geçmiş faşistler gibi yalan ve demagojiye başvuruyor. Türkeş, bu sahte barış çağrılarıyla halkımızı ve yurtsever demokrat kamuoyunu aldatamayacaktır.

ARAP HALKI

Baş.ta.sa.2'de

3) Mısır'la yapılacak görüşmeler, birinci ve ikinci maddede belirtilen öneriler üzerinde sürdürülecek.

Begin televizyonda yaptığı konuşmada, Kudüs kentinin "üç bin yıldan bu yana Yahudi" olduğunu iddia ederek, kentin hiç bir biçimde paylaşılmasına ya da bölünmesine izin verilmeyeceğini söylemiştir.

ABD ve İngiltere "gezisinden" sonra İsrail'e dönen Menahem Begin, Telaviv havaalanında düzenlediği basın toplantısında "Mısır ile ikili bir anlaşma imzalayabileceklerini, Mısır'la yapılacak anlaşmanın bir son değil, bir başlangıç olacağını" belirterek, "Çünkü sonunda bütün Arap ülkeleri bizimle anlaşma imzalayacaklardır" demiştir. Begin, ayrıca, yeni "barış planı"nın bağımsız bir Filistin devletinin doğmasına yol açmayacağını belirtmiştir.

Begin'in İsrail'e dönmesinden sonra toplanan İsrail Bakanlar Kurulu'nun, esas olarak ABD emperyalistleri tarafından hazırlanan bu planı "onayladığı" açıklandı.

25 Aralık'ta Mısır'ın İsmailiye kentinde başlayan zirve toplantısında Enver Sedat ve Menahem Begin, bu plan üzerinde görüşmektedirler. İsrail siyonistleri Mısır'la imzalayacakları ikili anlaşmada bu planı temel almaktadırlar.

Mısır gericileri Begin tarafından açıklanan yeni "barış planı"nda ortaya konan esaslardan Kudüs için söylenenleri benimsemeyeceklerini açıklarken, Enver Sedat önerileri "pazarlık konusu yapacaklarını" söylemiştir. Bütün bunlar, Mısırlı gericilerin de İsrail'le yapılacak bir anlaşma için hazırlandıklarını göstermektedir. Hatta şimdiden birtakım konular üzerinde anlaşmaya çalışmaktadırlar. Bunun en somut örneği, Sina yarımadası üzerine sürdürülen görüşmelerdir. Gazeteler İsrail Savunma Bakanı Weizmann ile Mısır Savaş Bakanı Gamasi arasında, İsmailiye Zirvesinden önce sürdürülen görüşmelerde, İsrail'in 1967 Savaşında ele geçirdiği Sina yarımadasını Akabe körfezine giriş-çıkışları kontrol eden Şarm El-Şeyh limanı İsrail'de kalmak kaydıyla Mısır'a geri vermeye razı olduğunu yazmaktadır.

Bugün Ortadoğu'da ABD emperyalistleri tarafından ortaya konan oyunun son perdeleri oynanmaktadır. Begin ile Sedat arasındaki ikinci kucaklaşma İsrail siyonistleri ile Mısır gericileri arasında imzalanacak bu ikili anlaşmanın şartlarını hızla olgunlaştırmaktadır. Şüphesiz ki bu anlaşma ABD emperyalistleri tarafından, daha önce "gizli diplomasi" yoluyla pişirilen yeni "barış planı" temelinde olacaktır.

Bu "barış planı" bir yandan siyonist İsrail devletinin varlığını meşrulaştırmakta ve Arap toprakları üzerindeki İsrail işgalini yasallaştırmakta; bir yandan da Filistin sorununu hasıraltı ederek Filistin halkının üzerindeki köleliği daha da pekiştirmektedir.

İsrail ile Mısır arasında, yeni "barış planı" üzerinde yapılacak bir ikili anlaşma, bölgede Amerikan hegemonyasını güçlendirecek, İsrail siyonistlerini daha da pervasız kılacak ve başta Mısır olmak üzere gerici Arap rejimlerinin halk üzerindeki baskı ve tahakkümlerini artıracaktır. Ve en önemlisi de Filistin devrimine ağır bir darbe vuracaktır.

Ama bu geçici bir durumdur. Arap halkları ve Filistin halkı sahte "barış planları"nı tanımayacak, emperyalistleri, İsrail siyonistlerini ve Arap gericilerini altedeceklerdir.

Zafer Arap halklarının ve onun bir parçası olarak Filistin halkının olacaktır.

IMF HEYETİ

Baş.ta.sa.1'de

sömürünün, zulmün ve emperyalizme uşaklığın böylesine ayan beyan olduğu bugünleri asla unutmayacaktır.

Türkiye'nin işçileri, köylüleri ve bütün emekçi halkı, kendisine köleliğin en koyusunu yaşatmak için varını yoğunu harcayan emperyalistlerden, onun sadık uşağı bir avuç komprador burjuva ve toprak ağasından bütün bunların hesabını teker teker soracaktır. Ve geleceğin Demokratik Türkiye'sinde, artık ne ekonomik buhran olacaktır, ne de emperyalistlere kölelik eden emperyalist uşaklarına hayat hakkı tanınacaktır.

TUNCELİ KÜREKAN KÖYLÜLERİ

Biz Tunceli ili Mazgirt ilcesi Obuzbaşı (Kürekan) köyü emekçi halkıyız. Köyümüz halkının çoğu az topraklıdır. Yıllık ihtiyaçlarımızın çoğunu şirketlerde emeğimizi satarak karşılıyoruz. Bu yıl biz köylüler gücümüzü birleştirip bir su motoru satın aldık. Amacımız, köyümüzün alt tarafında boşa akan suyu değerlendirip pancar ekmek ve bu suretle egemen güçlerin sırtımıza yüklediği yükü kısmen olsun gidermek istiyorduk. Fakat mücadelemizi engelleyemecekler. Zira biz gerçek kurtuluşumuzun işçi kardeşlerimizin önderliğinde ve bütün ezilen sınıf ve tabakaların desteğiyle ulusal demokratik halk devrimiyle sağlanacağının bilincindeyiz.

YAŞASIN ULUSAL
DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ

KÜREKAN KÖYÜNDEN
YAŞLARI 40-50 ARASI
OLAN BİR GRUP
YOKSUL KÖYLÜ

YOZGAT TÖB-DER

Baş.ta.sa.3'de

kat önergenin içerik olarak kendilerine ters geldiğini söylediler. Daha sonra Yurtsever Devrimci Öğretmen olarak bu konuda kendilerinin önerge vermelerini istedik. Vereceklerini belirttiler. Ancak orta yol siyaseti gereği bu önergeyi vermedikleri gibi bizim bu konuyla ilgili olarak hazırladığımız üç önergeyi de sudan bahanelerle reddettiler.

Usul hakkında söz hakkı istediğimizde sözlü olarak yetersizlik önergesi verip divanı etki altına aldılar ve bu hakkı da bize kullandırmadılar. Oysa daha önceleri merkezin demokratik olmayan tavırlarına karşı olduklarını, ihraçlara karşı olduklarını, ayrıca demokratik merkeziyetçiliği uygulayacaklarını açıkça ilan etmelerine rağmen, kongrede bunların hepsini unuttular.

İşte ortayolculuğun varacağı sonuç; dediklerini pratikte unutmaktır. Giderekten de burjuva kampta yer almaktır.

Oylama sonucu ortayolcular seçimi kazandı. Yurtsever Devrimci Öğretmen olarak, Devrimci Öğretmeni halk güçleri arasında görüyoruz. Bundan böyle "ortayolculara" karşı yoğun bir ideolojik mücadele açarak onların gerici burjuvaziyle uzlaşan yanlarını teşhir etmeye hız vereceğiz.

YOZGATLI
YURTSEVER DEVRİMCİ
ÖĞRETMENLER

HALKIN KURTULUŞU

ABONE OL !
ABONE BUL !

YAZIŞMA ADRESİ:
P.K. 1107
SİRKECİ-İSTANBUL

BAĞIŞLAR İÇİN HESAP NO:
TEOMAN GÖRAL
TAS. H. 2023 C
TÜRKİYE İŞ BANKASI
AKSARAY-İSTANBUL ŞUBESİ

UDHD

Baş.ta.sa.4'de

kitle mücadelesinin aldığı yeni boyutlara ve ortaya koyduğu yeni görev ve mücadele biçimlerine uygun olarak, yeni mücadele yöntemlerini sistematize ve organize etmeli, gericiliğe düzenli ve yıkıcı darbeler vurmayı mümkün kılmalıdır. Devrimci proletarya yeni mücadele yöntemlerini keşfetmeyecek düzenleyip örgütleyecektir.

Savaşlar ve ayaklanmalar somut olgulardır ve şartları ortaya çıkmadan, kitle mücadelesinin boyutları, gericiliğin güçleriyle devrimcilerin güçleri arasındaki güç ilişkileri vs. gibi şartlardan soyutlanmadan en küçük ayrıntılarına kadar tahlil edilmeye çalışılmalıdır. Devrimci mücadelenin alabileceği karmaşık ve grift biçimleri, devrimci ve gerici güçler arasında değişebilecek güç ilişkileri göz önüne alınmalı ve tahliller somut olmalıdır.

Somut tahliller yapma gereği, herşeyin bir belirsizliğe terkedilmesi anlamına gelmez. Ve devrimci savaşın genel ilkeleri vardır. Örneğin her devrimci savaş, basitten karmaşığa doğru gelişecektir. Küçük çatışmalar büyük savaşlara ve ayaklanmalara dönüşecektir.

Devrimci proletarya, uluslararası şartlarda uzun ve kısa vadede mümkün gelişmeleri de dikkate alarak içinde bulunulan dönemde varolan şartları esas alarak mücadele etmeli, ve yeni mücadele biçimleri için hazırlanmalıdır.

Şimde ne için hazırlanmalıyız? Türkiye devriminin izleyeceği yolun genel çizgisi nedir?

Bu yol, halk savaşının ışıklı yoludur. Devrimci silahlı halk mücadelesinin geliştirilmesi, üs bölgelerine dayanma gibi silahlı mücadelenin desteğinde ayaklanmalarla iktidarın parça parça ele geçirilmesi, halk savaşı yoluyla diğer bölgelere yayılması ve sonuçta merkezi iktidarın da yok edilerek tüm iktidarın alınması, bu devrimin izleyeceği genel rotadır.

Yerli gericilik, emperyalizmin desteği ile güçlü bir baskı ve savaş mekanizması oluşturmuştur. Bu mekanizma sadece toprak ağalarının değil, aynı zamanda emperyalizmin uzantısı komprador burjuvazinin de egemenliğinin aracıdır. Emperyalistler tarafından tahkim edilmiştir ve edilmektedir. Emperyalistler hala, içerde devrimci güçlerin kazanacağı başarıları ezmeye hazırdırlar, sömürülerinden vazgeçmeyecek, gericiliğe yardımı ve desteklerini artıracak, ülkemize doğrudan müdahalelerde bulunabileceklerdir. Sınıf niteliğini ve dış desteklerini dikkate aldığımızda merkezi iktidar, oldukça güçlüdür ve tahkim edilmiştir.

Bu şartlarda, bir gecede ya da oldukça kısa bir sürede bir zafer beklemek doğru değildir. Böyle güçlü düşmanlara karşı, düşmanın gücünü uluslararası değişikliklere bağlı olarak zayıflayabileceği olağanüstü şartlar dışında, devrimci proletarya merkezi iktidarı bir hamlede ele geçirmeye yönelmemelidir. İktidar mücadelesi, iktidarı tümüyle ele geçirmeyi amaçlayan devrimci savaş uzun süreli olacaktır. Türkiye devrimi, iktidarı ele geçirmek üzere ayağa kalkan kitlelerin mücadelesi, güçlü gerici iktidarı bir hamlede ezecek güce erişinceye kadar, devrimci güçler yeterli birikimi ve örgütlenme düzeyinde gerçekleştirilinceye kadar uzayacaktır. Ve Türkiye devrimi, uzun süreli bir devrimci savaş şeklinde gelişecektir.

Böyle uzun süreli bir devrim, hem devrim için ayağa kalkan kitlelerin hem de bu mücadeleyi bütün hıncıyla bastırıp ezmeye çalışan gerici güçlerin amansız çatışması olarak gelişecek ve bir defa kitleler ayağa kalkmışsa, silahlı mücadele ve silahlı devrimci güçlere dayanılarak sürdürülebilecektir. Bu mücadele içinde işçi sınıfı, en başta köylülere dayanarak devrimci güçleri inşa etmeye ve güçlendirmeye yönelmelidir.

Kitlelerin çeşitli ayaklanmalar öncesi mücadelede geçiş biçimleri olarak doğan küçük grupların silahlı mücadelesine dayanan gerilla savaşı, düzenli düşman ordusu karşısında nisbeten düzenli halk orduları inşa edilinceye kadar, devrimci savaşın esas biçimi olacaktır. Çünkü sayı, silah, savaş tecrübesi, örgütlenme vs. bakımlardan güçlü düşman silahlı kuvvetleri karşısında başvurulabilecek başka yol yoktur.

Devrimci bir savaş ve genel olarak savaş oldukça güçlü bir cephe gerisi ve dayanaklar olmadan yürütülemez. Devrimci silahlı güçler ve devrimci silahlı savaş içinde dayanacak üs bölgeleri gereklidir. Bunlar ancak merkezi iktidarın nisbeten zayıf olduğu ve halk kitlelerinin ayaklanmalarıyla merkezi iktidarın bölgesel olarak felce uğratılacağı köylük bölgelerde kurulabilir. Kitlelerin ayaklanmasına dayanarak gericiliğin iktidarının yerle bir edildiği belli bölgelerde kurulacak halk iktidarının kontrolü altındaki devrimci bölgeleri üs bölgeleri olarak kullanan bir halk savaşı başarıya ulaşabilir. Gerilla savaşı ve hareketli savaş gibi savaş biçimleri ve bölgesel kısmi ayaklanmaları kapsayacak silahlı mücadele yoluyla düşman iktidarı altındaki bölgeler parça parça kurtarılabilir. İlk başlarda gizli ya da yarı gizli ve nisbeten ulaşılmaz yerlerde kitle desteğine sahip üs bölgelerine sahip gerilla savaşı giderek gelişecek ve oldukça güçlü halk iktidarı altındaki bölgelere dayanan hareketli savaşa dönüşecek, bağımsız faaliyet gösteren gerilla kuvvetleri, düzenli orduya doğru gelişecektir.

İşte Türkiye devriminin yolunun genel çizgisi, köylük bölgelerde tahkim edilmiş üsler ve bir veya birkaç bölgede devrimci iktidarın kurulması ve silahlı mücadele yoluyla iktidarın parça parça alınması, kırlara dayanılarak gelişen halk savaşıyla merkezi şehirlerin kuşatılarak ele geçirilmesi şeklindedir.

Bu mümkündür; çünkü Türkiye'nin ekonomisi dengesiz ve eşit olmayan bir gelişme göstermektedir.

Daha önceki bölümlerde belirttiğimiz gibi ülkemizde gelişen kapitalizm esas olarak emperyalist mali sermaye ihracı temeli üzerinde yükselen, gelişmesini emperyalizmin tahrik ettiği feodalizmi çözmesine rağmen tasfiye etmeyen, aksine onunla içiçe giren komprador nitelikte bir kapitalizmdir. Batıdaki serbest rekabetçi kapitalist gelişmede olduğu gibi, feodalizmi tasfiye edip, köylüleri özgürleştirerek ve onları gelişen sanayide istihdam ederek sanayi kuruluşu temelinde yükselmeyen komprador kapitalizm tekelci asalak niteliğinin yanı sıra aşırı yoz ve çok yönlü bir dengesizlik içinde gelişir. Genel olarak kapitalizmin bir unsuru olan şehir-kır çelişkisi ve kırların geriliği, feodalizmle içiçe girerek gelişen komprador kapitalizmin (hakim olsun olmasın) geliştiği yapıda köylerin şehirlere oranla aşırı geriliğini ve gelişmemişliğini getirirken bölgesel eşitsizliği de doğurur. En önemlisi de, sermaye birikiminin ve üretimin gerçekleşmesinin, dolayısıyla genişletilmiş yeniden üretimin esas olarak milli karakterde olmayışı, aksine ülkemiz üretiminin ve ekonomisinin emperyalist sistemin tamamlayıcı bir parçası ve ona tabi bir durumda olması; şehir-kır, üretimin çeşitli dalları ve bölgelerarası ekonomik ilişkiler gelişmiş bir sanayi temeli üzerinde ve esas olarak bir milli pazar etrafında (esas olarak diyoruz, çünkü ulusal çitlerin aşılmadığı herhangi bir ülke kalmamıştır) örgütlenmemiş bulunması, nisbeten dengeli bir kapitalist gelişmeyi mümkün olmaktan çıkarır. Kapitalizmin genel bozuklukları, feodalizmle içiçe geçen ve emperyalizme tabi olan komprador kapitalizmin dengesiz ve eşitsiz gelişmesinde aşırı ölçülere varır.

Ekonominin eşit olmayan gelişmesi, doğal olarak siyasi gelişmede de dengesizlik doğurur. Yine köyler, şehirler ve çeşitli bölgeler siyasi bakımdan farklı ve dengesiz bir gelişme gösterirler.

Kapitalizmin krizinin, hele sanayi ve tarım krizinin birleşmesi şartlarında feodalizmin varlığı ve komprador kapitalizmle kaynaşması da dikkate alındığında, emperyalizmin krizinin yüklerini geri ülkelere yıkma çabalarıyla olağanüstü boyutlara ulaşacak yıkıntısı yanında gelişimi ve yaygınlaşması da aşırı eşitsizlik ve dengesizlik gösterir. Bu doğrudan devrim durumunun olgunlaşmasını eşitsiz ve dengesiz kılar.

İşte bu şartlar, devrimin ilk önce bir veya birkaç bölgede olgunlaşmasını ve bu bölgelerde gericiliğin iktidarının yıkılmasını mümkün kılarken, dengesiz ve kırlarda nisbeten kendine yeterli ekonomi, devrimin bu bölgeleri tahkim ederek kendini savunmasını ve diğer bölgelere yayılmasını, sonuçta da bütün ülke çapında nihai zaferi kazanmasını imkan dahiline sokar. Bu şartlar, iktidarın parça parça alınmasını mümkün kılarken, aynı zamanda, devrimi de eşit olmayan, ilerlemeli-gerilemeli zikzaklı bir gelişme seyri izlemeye zorlayacak ve ülke çapında zaferi uzun süreli bir savaşın sonuna bağlayacaktır.

Devrimci proletarya işçi-köylü ittifakının temelini oluşturacağı birleşik halk cephesine dayanarak, emperyalizmin tahakkümünü yıkmaya ve gericiliğin iktidarını devirmeye yönelmeli ve uzun süreli bir halk savaşına göre hazırlanmalıdır. Devrimimizin en muhtemel ve mümkün yolu, iktidarın kırlardan şehirlere doğru parça parça ele geçirilmesi yoludur. Genel perspektifimiz bu olmalıdır. Ama merkezi iktidarı bir hamlede devirme imkanı doğarsa, bu fırsat elbet kaçırılmamalıdır.

Toprak devriminin gerçekleştirilip ilerletilmesinin ve devrimci iktidarın kurulup ülke çapında yaygınlaştırılmasının yolu olarak halk savaşı, ancak proletarya önderliğinde işçi-köylü ittifakına dayanan bir savaş olabilir.

Çağımızda emperyalizmin boyunduruğunu kırıp, yarı-sömürge, yarı-feodal ilişkileri tasfiye ederek toprak devrimini zafere ulaştıracak bir halk savaşı bu görevleri sonuna kadar va tamamıyla başarmaya yetenekli tek sınıf olan proletaryanın önderliği olmadan hedefine varamaz. Proletarya ise önderliğini başka hiç bir örgütlenme ile değil, ama Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini kendisine kılavuz edinmiş ve onu ülkemiz şartlarına yaratıcı bir şekilde uygulayan, her türlü sapma ve ihanet akımına karşı mücadele içinde çelikleşmiş, sınıfıyla sımsıkı bağlı Marksist-Leninist kadrolara sahip Bolşevik Partisiyle gerçekleştirebilir. Henüz proletaryanın partisinin bulunmadığı ülkemizde devrim doğrultusunda ilk adımları atabilmek böyle bir partinin yaratılması uğruna dişe diş bir mücadeleden geçmektedir.

Proletaryanın devrimci partisi devrimin zaferinin vazgeçilmez bir aracı, devrimin yarıda kalıp yozlaşmasının panzehiri ve kesintisiz sosyalizme yürüyebilmesinin garantisidir. Marksist-Leninist bir parti devrimci proletaryanın üç temel silahından birisi ve en önemlisidir.

Devrimci proletaryanın ikinci temel silahı birleşik cephedir. Her devrimin başarısı, doğru bir önderliğin yanı sıra, devrimlerin başarısı için tutarlı ya da tutarsız bir şekilde ileriye atılma potansiyeli taşıyan herkesi bir araya toparlayabilen, birleştirilebilecek bütün güçleri birleştirerek seferber edebilen bir cephenin oluşturulmasına bağlıdır. Devrimci proletarya devrimin her özel evresinde, bu evreyi belirleyen çelişkilerin özel önem ve sıralamasını dikkate alarak mutlaka, mümkün tüm güçleri birleştirip teşkilatlayarak aralarındaki ilişkileri doğru bir şekilde tespit etmek zorundadır.

Genel olarak emperyalizmin, komprador tekelci kapitalizmin ve feodalizmin sömürü ve baskısını yok etmeyi hedefleyen UDHD'de birleşik cephenin temelini işçi-köylü ittifakı oluşturur. Şehir küçük burjuvazisi de bu cephenin güvenilir bir üyesidir. Milli burjuvazi ise olanca tutarsızlığına rağmen UDHD mücadelesine belli dönemlerde ve belli oranlarda katılır. Emperyalizm ve feodalizmle bağlara sahip olması ve bu yüzden onlarla uzlaşmasının yanında, aynı zamanda emperyalistlerin ve hakim sınıfların baskısına maruz kalan milli burjuvazi, bu açıdan onlarla belli bir mücadele potansiyeline de sahiptir. Proletarya emperyalizme, komprador tekelci kapitalizme ve feodalizme karşı mücadeleye girdiği dönemlerde milli burjuvazi ile de birleşik bir cephe kurar ve teslimiyete düşmeden bunu sürdürmeye çalışır. Ama yalpalayan milli burjuvazi yine belli dönemlerde birleşik cephenin dışına düşecek ve proletarya bu gibi zamanlarda milli burjuvazi ile ittifakı her ne pahasına olursa olsun sürdürmek gibi bir teslimiyete yönelmeyecektir. Bu açıdan birleşik cephe devrimin başından sonuna değişmez olarak kalmayacak, belirli dönemlerde bileşimi farklılaşacaktır. (Burada devrimin gelişmesinin oldukça özel şartlarında komprador burjuvazi ve toprak ağaları hiç bir şekilde devrimin hedefleri olmaktan çıkmamalarına rağmen, bu gerici güçlerden bazı kesimlerinin mücadeleye katılması ve bunlarla da birleşik bir cephenin kurulmasının gündeme gelebileceği söylenmelidir. Devrimin sivri ucu esas olarak belli emperyalist güçlere yöneldiğinde, başka emperyalist mihraklara bağlı gerici güçler birleşik cepheye katılabilirler.)

Devrimin her özel evresinde birleşebilecek, bütün güçlerle birleşmeyi reddetmek "sol" oportünist bir sapmayı ifade eder. Aksi, yani, objektif olarak devrimin gelişmesi doğrultusunda mücadele yeteneğinde olmayan güçlerle de birleşmeye yönelmek sınıf işbirliğini ve dolayısıyla sağ oportünist sapmaya tekabül eder. Diğer bir sağcı anlayış da birleşik cepheyi çelişmesiz bir bütün olarak değerlendirip "hep dostluk" politikası güderek ideolojik-siyasi-örgütsel bağımsızlıktan vazgeçmektir ki; bu da sınıf işbirlikçisi ve teslimiyetçi sapmanın bir başka ifadesidir.

Proletaryanın birleşik cephe siyasetinin temelini köylülükle sıkı dayanışma, şehir küçük burjuvazisine güvenme ve milli burjuvazi ile de belirli dönemlerde ittifak kurma siyaseti oluşturur.

Devrimci proletaryanın böyle bir siyasetle oluşturacağı birleşik cephe en geniş yığınların devrim hedefleri doğrultusunda seferber edilebilmesini sağlayacak, dolayısıyla zaferi garantileyecek ikinci temel silahtır.

İktidarın "namlunun ucunda" olması ve ordusu olmayan halkın hiç bir şeyi olmadığı tesbitleri proletarya partisinin yönetiminde ve birleşik cepheye dayanan halk ordusunun devrimci proletaryanın üçüncü silahı olduğunu doğrular. Halkın silahlanması yoluyla oluşturulacak halk ordusu karşı-devrimci silahlı kuvvetlerin imhası, devrimci demokratik halk iktidarının kurulması ve kurulup pekiştirilerek ülke çapında gerçekleştirilmesinin aracı olacaktır. Esas olarak köylülerden oluşan halk ordusu üretimden kopuk ve zorba bir ordu değil, ama toprak devrimini ilerleten ve kendi içinde demokratik bir ordudur. Böyle bir halk ordusu Ulusal Demokratik Halk Devriminin zafere ulaşmasında devrimci proletaryanın vazgeçemeyeceği üçüncü temel silahıdır.

İhtilalin yolu, halk savaşının ışıklı yoludur. Parti, Birleşik Cephe ve Halk Ordusu devrimci proletaryanın üç temel silahıdır.

-BİTTİ-

---

(41) İşçi-Köylü İttifakı syf. 17 Lenin (Sol Yayınları)

VEHBİ KOÇ'UN

Baş.ta.sa.1'de

lirtildi.

ÜCRETLERİN VE MAAŞLARIN DONDURULMASI:

Vehbi Koç'un ülke ekonomisinin içine girdiği krizden kurtulmasına bulduğu belli başlı "çözüm"lerden biri işçi ücretlerinin ve memur maaşlarının dondurulmasıdır. Hakim sınıflar bu yaygarayı uzun süredir koparmaktadırlar. Özellikle emperyalist dünyanın içine düştüğü son krizden bu yana bu çığlıklar daha da artmıştır. Türkiye ekonomisinin bu şartlarında,ücretlerin ve maaşların dondurulması,bütün emekçi halkın açlığa ve sefalete terkedilmesiyle eş anlamlıdır. Enflasyon oranının % 50'ye vardığı bir dönemde, ücretlerin dondurulması,işçi ve memurların kemerlerini yarı yarıya sıkmaları demektir. Ama zaten işçiler, memurlar ve bütün halk uzun süredir kemerleri sıkıp durmaktadır. Son bir yıl içinde gerçek ücretlerin % 13 oranında düşmesi bunu göstermektedir.

Vehbi Koç'un önerilerinin içinde "kemer sıkma politikası" da vardır. Ama bugüne kadar böyle bir politika uygulandığında emekçi halkın dışında hiç kimsenin, yani hiç bir büyük patron ve toprak ağasının kemerini sıktığı görülmemiştir. Tersine ekonomik buhranın bütün yükü her zaman yoksul halka yükletilmiştir.Vehbi Koç'un söylediklerinin altında yatan gerçek de budur.

Hakim sınıf sözcülerinin maaş ve ücret dondurmasıyla ilgili istekleri zaten uzun süredir gerçekleşmiştir. Son bir yıldır işverenler toplusözleşmelerde hiç bir gerçek ücret artışını kabul etmemektedir. Onbinlerce grevci işçi şimdi açlık ve sefalet içindedir. Yapılan toplu sözleşmelerdeki ücret artışları ise son derece azdır, ve fiyat artışlarına kesinlikle yetişememektedir. Devletin resmi istatistikleri dahi bunları ispatlamaktadır.

Ücretlerin fiilen dondurulmuş olduğunu, memur maaşlarıyla ilgili hiç bir artışın olmaması da göstermiştir. MC iktidarı 1978 bütçesinde memur maaş katsayısının hiç bir şekilde artırılmayacağını belirtmiştir.

ÜRETİCİ KÖYLÜLER İÇİN DE AÇLIK:

Vehbi Koç 20 Aralık günü yaptığı konuşmasında işçi ve memurların yanında üretici köylülerin de boğazını sıkmak için düşüncelerinin olduğunu göstermiştir. Koç,konuşmasında "tarım ürünlerinin taban fiyatlarının düşük tutulması ve ürün fiyatının bir yıl önceden bildirilmesini" belirtmiştir.

Yoksul köylülerin ürünlerine verilen taban fiyatlar zaten son derece düşüktür. Üretici köylü çoğu kez elindeki ürünü tüccara bu fiyatın da altında kaptırmaktadır. Bu nedenle köylülerin borçları gırtlaklarını aşmıştır. Bütün bunlara ek olarak devlete sattıkları malın karşılığını uzun süre alamamakta, malı sattıkları günkü para değeri ile aradan geçen süre sonundaki düşen para değeri farkını da böylece kapatmaktadırlar.Buna en son örnek, çay üreticilerinin durumudur. Çay üreticileri sattıkları ürünlerin karşılığını beş ayı geçkin bir süredir Tekel'den alamamaktadır.Son beş ayda işe paranın değeri ortalama % 20-30 arasında düşmüştür.

Ama Vehbi Koçlar bunlarla yetinmemektedirler. Onlar emekçi halkın açlığı ve sefaleti üzerinde taht kurmuşlardır. İşte bu nedenle Koç taban fiyatlarının bir yıl önceden ilanını istemektedir. Enflasyon oranının % 25-30'dan aşağı düşmediği Türkiye'de taban fiyatlarının bir yıl öncesinden ilan edilmesi,köylülüğün yaşama imkanlarını ortadan kaldırmak demektir. Yani köylü her sene ürettiği ürünü o yılki fiyatların en az % 25-30 altında satmak zorunda kalacaktır.

DAHA FAZLA İŞSİZLİK:

Vehbi Koç'un getirdiği öneriler arasında yatırımların bütünüyle durdurulması gibi bir madde de vardır. Yatırımların durdurulması doğrudan doğruya yeni iş imkanlarının ortadan kaldırılması sonucunu verecektir. Bu ise,milyonlarca gizli açık işsizin yanına bir o kadar daha eklenmesini getirecektir. Vehbi Koç'un kendi teknesini kurtarmak için bulduğu formül milyonlarca işsiz işçinin, grevci işçinin yanına yeni milyonlar eklemektedir.

Ücretlerin dondurulması, toplu iş sözleşmelerinin işçi aleyhine değiştişilmesi ve tarım ürünlerinin taban fiyatlarının düşük tutulmasının yanına her türlü yatırımın da engellenmesi gelince Türkiye'nin emekçi halkı için yoksulluğun ve açlığın katmerlisi olacaktır.

BİRAZ DA KAMÇI:

Vehbi Koç 20 Aralıkta yaptığı konuşmada halkı açlığa itecek önerileri getirmekle kalmamış, kafasındaki diğer kirli emelleri de ortaya dökmüştür. Koç gazetecilerin sorduğu bir soruya verdiği cevapta "Güney Kore kalkınması ve ihracatının büyüklüğü, orada çalışma süresinin 50 saat ve idaresinin de dikta olmasındadır" demiştir. Vehbi Koç böylece halkı daha derin bir yoksulluğa itecek olan tedbirlerle yetinmediğini iş saatlerinin uzatılması ve halka karşı daha şiddetli bir kamçı politikasının izlenmesi gerektiğini belirtmiştir.

Açlık, işsizlik,şiddet ve kamçı; işte Vehbi Koçların ekonomik buhrandan çıkmak için halka verdikleri bunlardır. Kendilerine ise yine servet, bolluk ve yoksul halkın sırtında kurdukları taht kalacaktır.

Ama ekonomik buhranlardan çıkışın tek yolu bu değildir. İşçilerin, köylülerin, bütün emekçilerin kendilerine göre de bir çözümleri vardır.

Emperyalist sömürünün olmadığı, toprak ağalarının olmadığı Vehbi Koçların olmadığı bir Türkiye'de ne ekonomik buhran, ne açlık, ne de işsizlik olacaktır.

REVİZYONİSTLER DİSK'İ

Baş.ta.sa.1'de

yolunu izliyor. Türk-Iş yöneticileri sık sık Amerika'ya gider,eğitilir, lüks otellerde misafir edilir, hediyeler verilirdi. DİSK yöneticileri de Rusya'ya, Bulgaristan'a, Doğu Almanya'ya götürülüp satın alınmaya çalışılıyor. Son birbuçuk yıl içinde DİSK yöneticileri 34 kere yurtdışına gittiler, Bu seyahatlerin üçte ikisi revizyonist ülkelere yapıldı. Bu süre içinde otuzdört fabrikanın kapısından geçmeyenler efendilerinin yanına koşmakta, birbirleriyle yarış ettiler.

Kemal Türkler Türkiyeli işçilerin çalıştığı Avrupa ülkelerinde 2 gün kalıp sadece o ülkelerdeki revizyonist sendika şefleriyle görüşüp Türkiyeli işçilere bir dakikasını bile ayırmazken 29 Temmuz-19 Ağustos tarihleri arasında tatilini Rusya'da geçirdi.

DİSK Genel Sekreteri Mehmet Karaca başkanlığında bir grup yönetici 16 Ağustos-4 Eylül tarihleri arasında Varna'da bedava yaz tatili yaptı.

Mehmet Karaca başkanlığında aralarında Murat Tokmak, Halit Erdem gibi işçi düşmanlarının bulunduğu 20 kişilik bir DİSK heyeti hainlerin, işçi düşmanlarının yönetimde olduğu CGT tarafından Fransa'da 8-22 Mayıs 1976 tarihleri arasında eğitim gördü.

Diğer seyahatler de benzer amaçlarla yapılan seyahatlerdir.

DİSK'in başına çöreklenmiş hainler çetesi, bu bedava geziler, tatiller, hediyeler karşılığında Ruslara neyi peşkeş çektiğinizi, uşaklığınızı artık gizleyemeyeceksiniz. Bu 34 seyahatte yaptığınız gizli anlaşmaların hesabını tek tek vereceksiniz.

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE !
KAHROLSUN REVİZYONİZM ! YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM
NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE !

HALKIN KURTULUŞU: HAFTALIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ VELİ YILMAZ YÖNETİM YERİ: ORDU CADDESİ SELİMPAŞA SOKAK, HOCAOĞLU İŞHANI, KAT 5 AKSARAY - İSTANBUL ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ, YILLIK 200 TL , 6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI, YILLIK 300 TL, 6 AYLIK 150 BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET GENEL DAĞITIM: YURT-DA ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET - İSTANBUL YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ - İSBUL İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 50 TL,

İŞÇİ SINIFI

Baş.ta.sa.1'de

Çelik'in 7000 işçisini temsilen tek bir delege bile yoktu. Ereğli'den gelmesi gereken 14 delegenin yerine Rus uşakları kongreye getirildiler.

Kongreye delege seçme hakkı elinden alınan işçilerin kongreyi dinleyici olarak bile izlemesi de mümkün olmadı. Kongreyi İGD'li fedaileriyle doldurmaya çalışan sosyal-faşistlerin oyununu boşa çıkarmak için Yürütme Kurulu dinleyici alınmaması na ve polisin güvenlik tedbiri almasına karar vermişti. Sosyal—faşistlere karşı Kongreyi faşist polislere korutmak yerine işçilere dayanmak yolu seçilseydi. Kongreyi sosyal faşistlerden koruyacak binlerce işçi bulunabilirdi. O zaman yüzbinlerce işçinin bağlı olduğu DİSK'in Kongresi bir nevi gizli kongre olmaktan çıkardı.

REVİZYONİST PARTİLER
BÖLÜNMEYELİM DİYE
ÇIĞLIK ATIYORLAR

İlk gün Kongreye Yönetim Kurulu'nun davetlisi olarak çağrılan az sayıda konuğun çoğunu yabancı ülkelerin revizyonist sendika yöneticileri, TİP,TSİP VP gibi revizyonist parti genel başkanları oluşturuyordu. Yabancı sendikacılar yaptıkları konuşmalar da sosyal-emperyalizme, DSF'ye ve DİSK'in revizyonist yöneticilerine methiyeler dizdiler. revizyonist partilerin yöneticileri ise T'K'P'nin bugüne kadar kendilerine karşı izlediği tasfiyeci tavrı eleştirerek sosyal-emperyalizme uşaklık temelinde birleşmeyi öneren konuşmalar yaptılar. Behice Boran CHP'li sendikacılara karşı sözde sosyalistlerin birliğini istedi."Kendi aramızdaki anlaşmazlıkları birlik içinde halledelim,yeterki DİSK' teki Rusçu yönetim değişmesin" dedi. Aralarında Rusçuluk gibi sağlam bir temel olduğuna göre böyle bir birlik tabii ki mümkündür.

T'K'P'LİLER GERİ
ADIM ATTILAR

Son geceye kadar süren kulis ve pazarlıklarda tepeden kof atışlarına devam eden T'K'P'liler Kongre günü geri adım atmışlar ve uzlaşma yolları aramaya başlamışlardı. 360 delegeden 100 civarında delegeyi kontrol altına alabilen sosyal- faşistlerin uzlaşma için şartları:

1- Yenen paranın hesabı sorulmayacak,

2- Yürütme Kurulunda 3 T'K'P'li olacak,

3- Genel sekreter kaşarlanmış Rusçu Mehmet Karaca olacak. Revizyonistlerin birinci şartı reformist sendika ağalarınca da kabul edildi. Yolsuzluklar geçiştirildi, çünkü yiyicilikte kendileri de pek geride değillerdi. Böyle olacağı zaten baştan belliydi. Yönetim Kurulunda bütün sendika yöneticilerinin mal beyanında bulunması teklifi Abdullah Baştürk'ün karşı çıkışıyla reddedilmişti.

Kemal Türkler yukarda belirtilen şartlara uygun bir açış konuşması yaptı. Konuşmasında ya hep ya hiç anlayışıyla hareket edilmemesini ve karşılıklı suçlamalardan kaçınılmasını istedi. Karşılıklı suçlamalardan kaçınalım derken kastettiği, kirli çamaşırların ortaya dökülmemesiydi. Bu konuda anlaşan ağalar 22 Aralık akşamı Park Otel'de alışmış kudurmuştan beterdir misali, işçilerin parasıyla kendilerine ziyafet çektiler.

ÇALIŞMA RAPORUNUN
SAHİBİ BELLİ DEĞİL

Yönetim Kurulu tarafından hazırlanması gereken çalışma raporu Fransa'da sosyal-faşistlerce eğitilip gönderilen Hüsnü Dilli tarafından hazırlanmıştı, ve Yönetim Kurulu red detmişti. Buna rağmen bu rapor süslü bir kitap olarak basıldı. 150.000 lira civarında bir masrafla bastırılan raporda Rusyanın şakşakçılığı yapılıyor,ülkemizdeki Rus sömürüsünün artmasından memnuniyet ifade ediliyordu. ikinci gün hain Karaca'nın okuma ya başladığı rapora itiraz edildi ve alınan kararla okunması yarıda kesildi. Tartışmaların sertleşmesi üzerine söz alan Türkler, raporun aceleyle hazırlandığı, bunun için onay alınamadığını söyleyerek meselenin büyütülmemesini istedi ve isteğine uyuldu. Böylece DİSK Kongresi çalışma raporu var mı, yok mu belli olmadan devam etti.

DİSK YÖNETİCİLERİ
TATİLLERİNİ RUSYA'DA
GEÇİRİYOR

Oldubittiye getirilerek görüşmeye açılan rapor üzerinde ilk sözü Mehmet Kılınç aldı. Kılınç, raporun kendisini yıpratmaya çalıştığını belirterek, özetle: "Raporda benim tatilimi Bulgaristan' da Varna'da geçirdiğim yazılı. Bu doğru,ama Mehmet Karaca da benimle birlikte Varna'daydı. Bu,raporda yazılı değil.Ayrıca Kemal Türkler de Rusya'da yirmi gün tatil yaptı.Raporda bu durum'Kemal Türkler Rusya'ya yirmi günlük ziyaret yaptı' diye geçiyor" dedi.

MESS'e karşı direnen Maden-İş işçileri,DGM direnişinde işten atılan işçiler! Siz tatillerinizi nerede geçiriyorsunuz?Sosyal-emperyalistler bu adamları 20 gün bedava niçin misafir ediyorlar? Bunlar bunun hesabını vermeyecekler mi?Verecekler, saltanatları şimdiden sallanmaya başladı. İşçileri patronlara, ülkeyi Ruslara satanlardan bunların hesabı bir bir sorulacak.

DGM DİRENİŞİNDE İŞTEN
ATILAN İŞÇİLER
NE OLDU?

Çalışma Raporu,DGM Direnişi'ni revizyonistlere mal ederken, direnişe katılan işçilerden tek satırla bile bahsetmiyor. Petrol-Kimya-İş delegesi Salih Evvel, "Kemal Türkler, DGM direnişinden önce bütün işçilerin DİSK'in güvencesi altında olduğunu söylemişti,ama raporda direniş sonucu işten atılanlar hakkında bir şey yok.Bu işçiler ne oldu?" diye sordu. "DGM direnişinde işten atılan işçiler şimdi cami önlerinde mendil açmaktadırlar" diye bu soruya cevap veren TİS Genel Başkanı Mahmut Gündüzbey,revizyonist yöneticilerin ne yaptıklarını da açıklasaydı, doğru bir iş yapmış olurdu.

İSTANBUL BAROSU'NUN
ARAŞTIRMASI,
REVİZYONİSTLERİN VE
YENİ OPORTÜNİSTLERİN
YALANLARINI
AÇIĞA ÇIKARMIŞTI

ASİS Genel Başkanı Cenan Bıçakçı, rapor üzerinde söz alarak, rapora muhalif olduğunu, raporda gerçeklerin çarpıtıldığını söyledi: "Raporun 1 Mayıs 1977 olayları ile ilgili bölümünde 'Maocuların' suçlandığını, bunun İstanbul Barosu'nun araştırmaları sonucunda ortaya çıkan gerçeklere uymadığını" belirtti.Bilindiği gibi, T'K'P, TİP, TSİP gibi revizyonist partiler ve AYDINLIK oportünistleri, 1 Mayıs olaylarının sorumlusu olarak proleter devrimcileri göstermeye çalışmıştı.Açıklanan gerçekler, çekilen resimler, İstanbul Barosu'nun araştırması bunların yalanlarını yerle bir etmiş ve yaptıklarının faşist diktatörlüğün yüzünü gizlemeye yönelik olduğunu herkese göstermişti. Cenan Bıçakçı, bu gerçeğe işaret ederek, rapor konusunda Kongreyi uyardı.

"İŞÇİLERDEN TOPLANAN
PARAYI YİYENLERİN
YAKASINI
BIRAKMAYACAĞIZ!"

Rapor üzerine konuşmalar bittikten sonra,Hesap Raporunun görüşülmesine geçildi. Hesap Tetkik Komisyonu, uzlaşmaya uygun olarak, "hesaplar iyidir" cinsinden muğlak bir rapor verdi. "Kongrede her şeyi ortaya dökeceğiz" diye kükreyenler, ses çıkarmıyorlardı. Söz alan Gıda-İş yöneticilerinden Demirhan Tuncay,"Herkes bildiğini açıklasın.Bir sürü söylenti var. Türkler,Yürütme Kurulu, herkes yolsuzlukları ortaya sersin. Bildiğini söylemeyenlerin, yiyicilerin yakasını bırakmayacağız" dedi. Hesap Tetkik Komisyonu içinde yer alan DİSK Yönetim Kurulu üyesi, Ereğli Bölge Temsilcisi Şükrü Özbayrak bildiklerini açıklamak için kürsüye geldi,şunları söyledi:

"-Aidatlar muntazam kaydedilmemiş, aidat kaybı olmuştur,

-Gelir, gider evraklarında yetkili imza yok,

-Yurt dışından gelen yardımların miktarı belli değil,

-371.000 liralık temsil gideri konusunda karar yok,

-Konfederasyon adına alınan araçlar demirbaşa kaydedilmemiş,

-DİSK-KENT'in defterleri verilmedi. Bildiğimiz, Kemal Türkler'in kızı, DİSK Onur Kurulu Başkanı'nın kızı ve Celal Küçük'ün baldızının buradan maaş aldığıdır.

-Hesap Komisyonunun gerçek bir araştırma yapması için imkan verilmeli.Bunlar tespit edebildiklerimiz. Edemediklerimiz hakkında bir şey söyleyemem."

Şükrü Özbayrak'ın konuşmasından ürken işçi düşmanları, havayı yatıştırabilmek için saat 10'da başlayan oturumu 14'te "Yürütme Kurulu, eleştirilere yazılı cevap verecek" diye tatil ettiler. Üçüncü günkü toplantıda, tabii ki, bu konuda hiç bir yönetici konuşmadı. Büyük bir ihtimalle Kongre harcamaları aklayacak.Ama Kongre kararı bunların yüzlerindeki karayı silmeyecek. Yedikleri burunlarından fitil fitil getirilecek.

ÜÇÜNCÜ GÜN
UZLAŞMA VE PAZARLIK
GÜNÜ

Mali Rapor meselesinin geçiştirilmesi ve yolsuzlukların üstünün örtülmesinden sonra, Kongre sakin bir gün geçirdi.Yapılan konuşmalar uzlaşmaya yönelikti. Kongrede gerçeklerin ortaya çıkacağını uman iyi niyetli delegeler ne olduğunu anlamaya çalışırken, 10-15 sendika ağası arasında yoğun pazarlık sürüyordu. 180 civarında delegeye sahip CHP'lilerle 100'den biraz fazla delegeyi kontrol eden T'K'Pliler arasında pazarlık sürerken,biraraya gelip, karışıklıktan faydalanarak kendi küçük ağalıklarını sağlamlaştırmaya çalışan 25-30 oya sahip küçük sendikalar grubu da bu pazarlıkta etkin olmaya çalışıyor. Pazarlık biterse, Kongre Pazartesi günü(bugün) bitecek, yoksa Salıya kalabilir. Gazetemizin baskıya verildiği zamana kadarki gelişim (Kongrenin ilk üç günü) sendika ağaları arasındaki pazarlıklarla DİSK'in Rus uşaklarından bütünüyle kurtarılmasının mümkün olmadığını bir kere daha gösterdi.

İŞÇİLER SENDİKA
YÖNETİMİNE !

ÜÇ DÜNYA

Baş.ta.sa.2'de

kın Sesi" dergisi, ABD emperyalistlerinin, İsrail siyonistlerinin ve Arap gericilerinin Ortadoğu'da Arap halklarına ve Filistin halkına karşı giriştiği son manevralar üzerine yeni birtakım manevralar tezgahlama yolunu tuttu. ABD emperyalistlerinin Ortadoğu'daki iki figüranı, Begin ve Sedat'ın İsrail'deki birinci kucaklaşması üzerine 137. sayıda bir yazı yayınlayan "Halkın Sesi", bu yazıda, Sedat'ın İsrail "gezisine" karşı çıktığı ve Filistin devrimini destekleği intibaını verme ye çalıştı. Hemen arkasından, 139. sayıda, yüzseksen dereceli bir dönüşle Sedat'ı "hain" ilan etmenin "Brejnev takipçiliği" olduğunu vaazetmeye başladı."Halkın Sesi"ne göre "Sovyet sosyal - emperyalistleri,Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat'ın İsrail ziyareti üzerine kopardıkları yaygarayı gittikçe artırmaktadırlar!"Gözlerini Moskova'daki orkestra şefinin değneğinden ayırmayan Rus beşinci kolu da şamatasıyla ortalığı inletmektedir","Üçlü Blok ise, bilinen yerinde yani Brejnev'in yanında - dır. Blokun şefleri 'slogan bastırma'daki bütün ustalıklarını kullanarak 'hain, hain' diye tempo tutmaktadırlar" (Halkın Sesi, sayı: 139, sy.12)

"Halkın Sesi" aynı sayfada Çağlayangil'in Mısır "ziyareti"nden sonra yayınlanan "Mısır— Türkiye Ortak Bildirisi"ni büyük puntolarla "üçüncü dünyanın birliği" konusunda bir örnek olarak yayınlamayı da ihmal etmemiş.

"Halkın Sesi" Enver Sedat'ın İsrail "ziyareti"ne karşı çıkılmasına,onun bir "hain" olarak nitelendirilmesine çok kızdığına göre, kendisi bu "ziyarete" karşı çıkmadığını ne Enver Sedat'ı "hain" olarak görmediğini söylemek istemekte, fakat bunu açıkça ortaya koymaya cesaret edememekte, bunu dolaylı bir biçimde anlatmaktadır. tadoğu'daki çıkarlarını pekiştiren son diplomatik gelişmeleri "hararetle" ama üstü kapalı bir biçimde desteklemektedir. "Üç Dünya Teorisi"ni savunanların gideceği başka bir yol yoktur.

"Halkın Sesi" de diğer "Üç Dünya Teorisi" savunucuları gibi, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarlarının pekişmesi pahasına da olsa, bölgede İsrail siyonizminin ve Arap gericiliğinin güçlenmesini ve Arap halklarının ve Filistin halkının devrimci-demokratik mücadelesini "arkadan hançerlemeyi" beraberinde getiriyor da olsa, ABD emperyalistlerinin, İsrail siyonistlerinin ve Arap gericilerinin Ortadoğu'daki son manevralarına karşı çıkmamakta, bunu üstü kapalı bir biçimde onaylamaktadırlar. "Mısır—Türkiye Ortak Bildirisi"ni de bu amaçla yayınlamakta ve desteklemektedir.

"Halkın Sesi" bunu yaparken çeşitli demagojilere başvurmakta, sosyal-emperyalistlerin Ortadoğu'daki son diplomatik gelişmelerle ilgili ortaya koyduğu tavırla, proleter devrimcilerin tavrını aynı kalıba koymaya çalışmaktadır. Halbuki sosyal-emperyalistler,Begin -Sedat kucaklaşmasına bölgedeki ABD hegemonyasını pekiştirdiği için ve kendi yayılmasına sekte vurduğu için karşı çıkmaktadır. Bu, ABD emperyalistleri ile sosyal-emperyalistler, arasındaki çelişkinin bir sonucudur.

"Halkın Sesi"ne göre, Arap halkları ve Filistin halkı, ABD emperyalistlerinin, "batılı" emperyalistlerin, İsrail siyonistlerinin ve Arap gericilerinin peşinden gitmektedir.

Fakat Arap halkları ve Filistin halkı "Halkın Sesi"nin ve diğer "Üç Dünya Teorisi" savunucularının çizdiği karanlık yolu değil, Marksizm-Leninizmin çizdiği aydınlık yolu izleyeceklerdir.

Bugün Filistin devrimi ve Arap halklarının mücadelesi ağır bir darbe yemiş olsa bile, gelecek halkların ve ezilen uluslarındır. Arap halkları ve Filistin halkı, bütün emperyalistleri, ABD emperyalistlerini, "batılı" emperyalistleri ve sosyal emperyalistleri, İsrail siyonistlerini ve Arap gericilerini altedecektir.

FAŞİST MC

Baş.ta.sa.1'de

gulanmasına geçmek durumundadırlar.

Onlar aslında hamamda hiç bir değişiklik yapmadan bir süre için tellakları daha güleryüzlüleriyle değiştirmek yolundadırlar. Faşist diktatörlüğün halk düşmanı,kanlı suratı bir kere daha maskelenmeye çalışılmaktadır.

Emperyalistlerin, buhranın halka karşı çözümünün yolu olarak, "hasta adam" Türkiye'ye dayattıkları "ekonomik reçete" uygulanmak yoluna girmiştir. Ancak MC hükümeti,bu meselede bile emperyalistler ve hakim sınıflar açısından yararlı bir araç olmaktan çıkmıştır.Emperyalistler "ekonomik reçete"nin yanında bir de siyasi reçete vermişler ve bütün bu ekonomik tedbirlerin uygulanması sırasında, siyasi "istikrar"ın sağlanmasının da gerekli olduğunu bildirmişlerdir.

Emperyalistlerin çeşitli kuruluşları aracılığıyla ülkemiz hakim sınıflarına verdikleri direktifler açıktır: Baskı ve sömürüyü artırın.Halka kemerleri sıktırın. Bunun yaratacağı halk muhalefetini önlemek için her tedbiri şimdiden alın. Başkaldırı ruhunu ezmek ve kitleleri pasifize etmek, ağulamak için her türlü yöntemi uygulayın.

Ekonomik ve siyasi buhran ve bunun emperyalizm ve hakim sınıflar yararına çözümü, hamamı, yani, sömürü ve baskının sertleştirilmesini; yükselen halk mücadelesi sonucunda MC'nin siyasi iflası, tam tecriti vb. ise,yeni tellakları belirlemektedir.

Ülkemizin hakim sınıfları da bir yandan Vehbi Koç ve diğerlerinin ağzından tedbirleri sıralarken; bir yandan da hükümet meselesinde, zaten kendisi de bir istikrarsızlık ve buhran unsuru olan ve yükselen halk mücadelesi sonucunda bütün yüzü açığa çıkan MC'yi bir kenara bırakmak ve ağır sömürü, yoksulluk,sefalet ve baskı şartlarında "ak günler", "umut" vaazlarıyla gönüllere su serpmek göreviyle yükümlü olan imamı, her idamda cellatla birlikte bulunan ve görevi cellatın işini kolaylaştırmak olan imamı sahneye çıkarmak yolunu seçmektedirler.

Görünüşte daha güleryüzlü, bugünkü şartlarda henüz halk kitleleri karşısında prestiji daha yüksek, üstelik henüz büyük bir çoğunluğun "umut"u olan bir hükümet;onlar açısından grevleri, kitle mücadelelerini vaaz ve vaatlerle ağulamanın, bu yolla bastırmanın, emperyalistlerin dayattığı "reçete"yi kaçınılmaz hale gelmiş birtakım tedbirler", "ne yazık ki eski kötülerden kaçınılmaz olarak devralınmış kötü bir miras" olarak sunmanın bir aracı olacaktır.

Ülkemizde halk kitleleri henüz reformizmin -bu burjuva şarlatanlığının- büyük ölçüde etkisi altındadır. Görünen odur ki, hakim sınıflar her türlü tedbiri hazır tutmanın ve gerektiğinde uygulamanın yanında, bugün bu durumdan da yararlanmak, halkın bilincini çarpıtmak, grevleri, kitle mücadelesini reformizmin demagojik propagandası yoluyla engellemek yolunu da kullanmaya çalışacaklardır. Onlar bu yolla, kendi azgın sömürü politikalarına ve sınıf egemenliklerine yönelen halk hareketini amacından saptırmaya ve kendi denetimleri altına almaya,zayıflatmaya çalışacaklardır.

"İstikrar" hakim sınıfların dilinde halk kitlelerinin amansızca ama ülkede karışıklıklar olmadan sömürülmesi, sınıf egemenliklerinin sürdürülmesi anlamını taşır. Ancak bütün "istikrar" tedbirleri boşunadır. Kapitalizmin kanunları tek bütün insanların ve sınıfların iradesinden bağımsız olarak kendi hükümlerini yerine getirmektedir. Gerek emperyalist-revizyonist sistemin bütününde, gerekse ülkemizde ekonomik hayatta buhran hala derinleşmekte, ekonomik sorunlar daha da içinden çıkılmaz bir hal almaktadır.

Ekonomik bunalım her yerde ve her gün yeniden siyasi buhranı doğurmaktadır. Sınıf çelişmeleri keskinleşmekte,buhran kitleleri hızla devrimcileştirmektedir.Bugünkü düzen bütün yönleriyle derin bir sarsıntının içine girmektedir. Sadece ülkemizin değil, bütün emperyalist-revizyonist sistemin bugünkü genel görünüşü, derinleşen genel bunalım temeli üzerinde, istikrar ve durulma değil, istikrarsızlıktır.Gerek dünya, gerekse emperyalist sistemdeki tek tek bütün ülkeler büyük bir karmaşa içindedir.

Ülkemizdeki bugünkü buhranın sadece iki çözümü vardır: Bu düzenin sınırları içinde kalarak, burjuvaca,hakim sınıflar yararına çözümü,ve bu düzeni ortadan kaldırarak halkçasına, halk yararına çözümü.

Bugünkü şartlarda her türden burjuvaca çözüm ise, buhranın yüklerinin işçi sınıfı ve emekçi halkın sırtına bindirilmesi, sömürünün katmerleştirilmesi ve bunun için her tedbirin alınması demektir.

Bu şartlar altında kurulacak her yeni hükümet, eskisinin mirasını devralmak, eskisinin görevini yeni bir kılıf altında sürdürmek yolundan gitmekle görevlidir. Halk kitleleri için işsizlik, pahalılık, sefalet bu düzenin ayrılmaz parçalarıdır. Ve özellikle ekonomik ve siyasi buhran dönemlerinde bu hastalıklar daha da derinleşir.Bugünkü düzenin sınırları içinde kalarak buhrana çözüm arama, daima buhranın halka karşı çözümü,hakim sınıflar yararına çözümü anlamını taşır. Yeni hükümet de emperyalistlerin "reçetelerini" uygulamanın, "kemerleri sıktırmanın", sömürüyü artırmanın, işsizlik ve pahalılığı, sefaleti yaygınlaştırmanın bir aracı olacaktır.

Bu ise, kaçınılmaz olarak halk kitlelerini devrimcileştirecek ve onların zorlu karşı koyuşları ile karşılaşacaktır.

Hakim sınıfların "istikrar" tedbirleri, planları boşunadır.Halkın mücadelesi MC'yi ve "milliyetçi cepheler" demagojisini yerle bir etti,iflas ettirdi ve işlemez hale getirdi. Bu mücadele daha nice halk düşmanı "cephe"leri iflas ettirmeye, faşist diktatörlüğün üzerine çekilecek daha nice perdeleri yırtmaya muktedirdir. Ta ki,kendi iktidarını, devrimci işçi-köylü iktidarını kurana kadar...

DERSİM

Baş.ta.sa.8'de

lokanta işçileriyle birlikte bilet satışına çıktılar. Bunlar, faaliyet çalışmalarına daha geniş taraftarlarımızın katılması açısından önemlidir.

İkinci olarak, Kitlelerin siyasi olarak eğitilmesi. Gerek gecede ve gerekse yürütülen kampanya faaliyetleriyle kitlelere devrim propagandası yapıldı;emperyalizmin ülkemizdeki dayanakları olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarına karşı mücadele ve bu mücadelenin bir parçası olarak da işkencelere karşı mücadelenin önemi kitlelere kavratılmaya çalışıldı. Planlı ve sistemli çalışmayla kitlelere daha kolay gidileceğini gördük. Gecede işkenceleri, işkencelere karşı mücadeleyi dile getiren broşürler ve bildiriler dağıtabilirdik. Bunu yapmamamız hataydı. Buna rağmen kampanya ve gece olumluydu.

DERSİM'DEN PROLETER DEVRİMCİLER

MİNAREYİ ÇALAN

Baş.ta.sa.1'de

3.951.353.05	Ücretler
1.269.439.16	Yolluklar
2.473.518.45	Gazete, Dergi, Abone
382.845.51	Temsil
1.529.734.15	Kongre, Toplantı
275.616.36	Otolar
717.162.34	Kırtasiye
610.955.80	Sair Giderler
387.422.96	Sosyal Yardım.

DÖRT MİLYON LİRA KİMLERE ÖDENDİ?

Yaptıkları hırsızlıkların her birine bir isim bularak, işçileri kandırdıklarını sanıyorlar. Bu kongre bunların hesabını sormazsa (ki öyle görünüyor), işçilerden alınan her kuruşun hesabı mutlaka sorulacak. Dört milyon lira ücret kimlere, niçin ödendi? Ücret alanların, devrimcilere küfretmek, işçileri patronlara satmak ve Rusçu propaganda yapmaktan başka yaptıkları iş var mı? İçlerinde T'K'P'li olmayan kaç kişi var? Bunları gizleyemeyecekler. Bir milyon ikiyüzaltmışdokuz bin lira yolluk alıp ne yaptılar? Nerede bir grev, direniş olsa, oranın yakınından bile geçmeye korkan DİSK yöneticileri, bu paralarla nereye gittiler? Bilinen, sık sık Sofya'ya, Moskova'ya efendilerinin yanına gittikleri, emir aldıklarıdır.

REVİZYONİST YAYINLARA ÖDENEN İKİ BUÇUK MİLYONUN HESABINI VERECEKSİNİZ

"İki buçuk milyon lira abone, gazete, dergiye harcandı" diyorlar. Son zamlardan sonra bir gazetenin yıllık abone bedeli 750.-, dergilerin ise ortalama 200-300 lira civarında, 10 gazete 10 da dergiye abone olsalar, iki senede 10-12 bin lira eder. Yabancı yayın ve kitap da aldıklarını kabul etsek, bu rakam 50 bini aşmaz, taş çatlasa 100 bin eder. Geri kalan 2 milyon 400 bin ne oldu? Aclan Sayılgan, Fethi Tevetoğlu gibi CIA ajanları anti-komünist kitap yazıp, birçok kuruluşa satarlardı. Baş müşterilerinden biri de Amerikancı Türk-İş yöneticileriydi.Rusçu DİSK yöneticileri de aynı yolu izliyorlar.Her gün Rusya'nın çığırtkanlığını yapan Politika gazetesine, Konuk Yayınlarına ödenen paraların hesabının sorulmayacağını sanıyorlarsa, yanılıyorlar. İşçiler,kaşarlanmış devrim düşmanları Oya Baydar, Aydın Engin 100 bin lira aylık alsın diye, DİSK'e aidat vermiyorlar.

İŞÇİLERDEN TOPLANAN PARALARLA KİMLERE ZİYAFET VERİLDİ?

"382 bin lira temsil masrafı" diyorlar. Adından ne olduğu anlaşılmıyor. Temsil masrafı denen şey, yöneticilerin verdikleri ziyafetlerin masrafı.Grevci işçilere kırk yılda bir zeytin-ekmek dağıtıldığı zaman "işçi babası" pozlarında sanki kendi keselerinden veriyorlarmış gibi kırk poz resim çektiren, bu işçi düşmanları, işçilerin parasıyla sık sık İGD,İKD, Barış Derneği yöneticilerine, Rusçu yazar-çizer takımına en lüks lokantalarda, barlarda ziyafet çekiyorlar. Adına da "DİSK'i temsil" diyorlar. Gerçek DİSK'i, işçiler temsil ediyor, barcılar, pavyoncular değil.

RUSYA'NIN PROPAGANDASINI YAPMAK İÇİN 1.5 MİLYON LİRA HARCANDI

"Bir buçuk milyon lira kongre ve toplantı giderleri" deniyor. DİSK, son 2 yıl içinde işçilerin meselerinin konuşulduğu kaç toplantı, Rusya'nın propagandasının yapıldığı kaç toplantı yaptı? Bu birbuçuk milyonların ne kadarı sözde toplantıyı devrimcilerden, işçilerden koruyan "İGD'li faşistlere harçlık olarak verildi. MESS'e karşı direnen işçilere ayda 750 lira verilirken İGD'lilere bir gecede 100-200 lira veriyorlar.

GREVCİ İŞÇİLER AÇLIĞA TERKEDİLİRKEN,
400 BİN LİRALIK SOSYAL YARDIM KİME VERİLDİ?

387.422 lira sosyal yardım kime ne için yapıldı? 610.955 lira sair giderler nereye harcandı? İşçilere verilen 5 kuruşun hesabını tutanlar, "altıyüzon bin lira çeşitli gider" diye geçiştiriyor. 717 bin liralık kırtasiyenin ne kadarı İGD'ye, İKD'ye verildi? 275 bin lira oto gideri içinde ne kadarı Kemal Türkle 'in özel arabasının, çocuğunun, metresinin arabasının, DİSK tarafından ödenen masrafı? Bunlar Hesap Raporunda yazılı değil. Yazılı olmayan başka şeyler de var. Daha önce kurulan Hesap Tetkik Komisyonunun ortaya çıkardığı şeyler. Hiç bir şekilde kitabına uydurulamayacak olduğu için Hesap Raporunda yer almıyor.

BATAKLIĞIN KOKUSU HER YANI SARDI

- Birincisi, 14 milyon liralık harcamaların büyük bir kısmı Yürütme Kurulu'nun kararı olmadan yapılmış harcamalar. Halbuki DİSK Genel Başkanı'nın kendi başına 500 TL.'dan fazla harcama yetkisi yok.
- Gider makbuzlarında Muhasebe Müdürünün dışında kimsenin imzası yok. Yüzbinlerce liralık sahte masraf faturası olabilir.
- 371 bin liralık temsil giderleri için (tamamı 382 bin lira) harcama kararı yok.
- DİSK'e ait araçlar demirbaşlara kaydedilmemiş. MESS direnişindeki işçiler için Almanya'da toplanan paraları göndermemeleri istenmiş. Türkler-Karaca takımı "Siz o parayla 4 Mersedes alın gönderin,biz tutarını burada direnişteki işçilere dağıtırız" diyorlar. Eksik kalan 220 bin lira Bank-Sen'in yöneticilerine veriliyor. Revizyonist Bank-Sen yöneticileri, bu paraları döviz olarak dışarı gönderiyorlar. Gelen 4 Mersedes DİSK adına kaydettirilmiyor. Hala da kayıt ettirilmiş durumda değil. Rus uşakları bu arabaları özel işlerinde kullanıyorlar. İşçilere de bu paradan beş kuruş dağıtılmamış.
- DİSK'e ödenen aidatlar düzenli tutulmadığı için aidat kaybı olmuştur. Ne kadar aidatın olup, defterlere geçmeden T'K'P'lilere gittiği belli değil.
- DİSK'in çıkardığı rozet, kitap, eşarp vs. satışları gelir kaydedilmemiş, Yüzbinlerce lira tutan bu paralar, bunları satan İGD, İKD'lilerde kalmış.
- Yurtdışından gelen paraların miktarını belirten resmi belge yok."Yurtdışından dost kuruluşlardan şu kadar geldi" diye yazılmış, gelen o kadar mı,fazla mı, nereden, niçin geldi belli değil.
- Almanya'da Van depremine yardım için toplanan 188 bin lira Hesap Komisyonu tarafından bu paranın geldiği saptandıktan sonra, 12 Aralık'ta Kızılaya yatırıldı. Paranın Türkiye'ye geliş tarihi ise Mayıs 1977.

UCUZ KONUT MU? HAİNLERE GELİR KAYNAĞI MI?

Bunlar DİSK Yönetim Kurulu'nun kendi içinde kurduğu Hesap Tetkik Komisyonu'nun tespit ettiği yolsuzluklar. Bir de DİSK-KENT meselesi var.

İşçilere ucuz konut yapma vaadiyle 6.548.000.-lira toplanmış. DİSK-KENT hesaplarını da kontrol etmek isteyen Komisyona DİSK-KENT'in ayrı bir şirket olduğu gerekçesiyle hesapları gösterilmemiş. Komisyonun tespit edebildikleri şunlar:

Toplanan altı buçuk milyon liradan amaçla ilgili hiç bir harcama yapılmamış. Henüz arsa bile alınmamış.

İki buçuk milyon lira kadarı Politika gazetesine veriliyor. Bu paradan Oya Baydar, Aydın Engin,Süleyman Coşkun gibi T'K'P şakşakçıları yüzbinlerce lira maaş almış.

DİSK-KENT bir de çalışanlarına maaş ödemiş. "Hiç bir faaliyet göstermeyen DİSK-KENT'te ne iş yapılıyor" sorusu sorulabilir. Önemli olan yapılacak iş olması değil. Bazı ağaların çoluğuna, çocuğuna,akrabasına para lazım. Başta Kemal Türkler'in kızı olmak üzere, birçok DİSK yöneticisinin kızı, oğlu, baldızı DİSK-KENT'ten oturdukları yerden maaş alıyorlar.

HAİNLERİN YAPTIKLARINA SÜNGER ÇEKİLEMEZ

Bütün bu gerçekler bilindiği halde, bugünkü yönetimin Hesap Raporu Kongre tarafından aklanacak."Kongre öncesinde tek kuruşun hesabını soracağız" diyenler, Kongrede susuyor. Çünkü kendileri de yiyicilikte diğerleriyle yarışıyor. Bunların hesabını fabrika, pastane sahipleri soramaz. Ancak işçilerin demir yumruğu sendikalardaki bu yiyicilerin yediklerini burunlarından getirebilir. Reformistler geçmişe sünger çekelim tavrını izliyorlar. 12 Mart faşistlerinin, MC'nin yaptıklarına sünger çektirilmeyeceği gibi, DİSK'teki sosyal-faşistlerin suçları da affedilmeyecek. Yapılanlar işçilerin kafasına tek tek yazılıyor, hesabı da tek tek sorulacak.

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!
KAHROLSUN REVİZYONİZM, YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

Van deprem bölgesinde süren felaketin sorumlusu faşist diktatörlüktür!

1976 yılı Aralık ayındaki depremden sağ kalan aşağı yukarı 100 bin kişi Van bölgesinde, faşist diktatörlüğün kendilerini mahkum ettiği, açlık ve soğukla dişediş mücadele etmek durumundadır. Muradiye, Çaldıran ve köylerinde yaşayan emekçi köylülerin, metreyi bulan kar altında herhangi bir barınaktan yoksun olduğunu, büyük burjuvazinin günlük gazeteleri dahi gizleyememektedir.

Geçen yıl bugünlerde deprem, Van yöresindeki yoksul köylüleri kırdı geçirdi. Büyük burjuvazinin toprak ağalarının zulmü ve sömürüsü altında ezilen köylüler, derme-çatma ve son derece dayanıksız kulübelerde, damlarda oturmaya mahkum edilmiştir. Deprem binlercesini öldürdü ve bütün barınakları yerle bir etti. Kendileri kışlık-yazlık villarda, emperyalist ülkelerdeki küçük saraylarda oturan toprak ağaları ve komprador burjuvazi bugün kış sproru merkezlerinde sefa sürerken emekçi köylüler, içi kar dolu çadırlarda birbirlerinin soluklarından ısınmaya çalışıyorlar.

Geçen yıl köylülere yardıma koşan yurtsever ve devrimciler, demokrat doktorları Muradiye'den çıkartmaya çalışan 3.Ordu'nun komutanları, şimdi yakacak isteyen köylüleri kapıdan kovarak gerçek yüzlerini gösteriyorlar. Dünyanın dörtbir yanından gelen kışlık kutup tipi çadırları komutan karargahı yapan subaylar, "siz Kürtsünüz geberin" diyen jandarma başçavuşları, devrimcilerin yardımına Elazığ'da elkoyan o zamanın Elazığ Emniyet Müdürü, devrimcilerin çadırını söktürmeye çalışan 3.Ordu Komutanı; bunların hepsi faşist diktatörlüğün halka eziyet etmeye yeminli emirerleri olduklarını bugün iyice belli ettiler.

24 Kasım 1976 günü deprem özellikle Kürt ulusundan olan Van bölgesi halkını kırdı geçirdi. Onların yaralarını sarmak için Türkiye halkı ve dünyanın birçok yerinden yardım kuruluşları ve halklar milyonlarca değerinde yardım yolladılar. Ülkemizdeki talancı, vurguncu büyük burjuvazi ve toprak ağalarının ve onların hizmetindeki büyük bürokratlar bu yardımları gaspettiler. Nitekim güya bir yardım kuruluşu, gerçekte ise bürokrat yiyicilerin aleti olan Kızılay, yüzlerce kışlık çadırı İzmir Urla civarında kurduğu yazlık kampına götürdü ve Van'a gelen gıdaları bütün yaz boyunca yiyip içti, yönetici bürokratları semirtti. Bugün Çaldıran'da, Muradiye'de hiç bir kışlık çadır yok, yakacak yok, yiyecek yok. Urla'da ise yüz büyük kışlık Alman çadırı ve pekçok sahra tipi çadır 78 yazı için büyük bürokratları bekliyor.

Amerikancı faşist diktatörlüğün Başbakanı Süleyman Demirel, köylülere 24 Ekim'de evlerini bitirip teslim edeceğini söylemişti. Oysa bir tek ev teslim edilmemiştir. Tersine halkın elindeki hayvanlar yok pahasına ellerinden alınmış, halk yegane geçim kaynağından da yoksun bırakılmıştır. Faşist diktatörlüğün, göz boyamak için montajına başlayıp sonradan yarım bıraktığı birkaç evi ise, elde kalan hayvanlar yemektedir. Hayvanların duvarlarını yediği evleri dahi bitiremeyen faşist diktatörlüğün yüzü artık iyice açığa çıkmıştır.

Van halkı, yalnızca MC'nin değil, revizyonistlerin ve reformistlerin de kendilerini nasıl açlığa mahkum ettiğini ya da bu duruma seyirci kaldığını bugün iyi biliyor.

Bu talan ve vurguna sosyal-faşistler de katılmıştır. Geçen yıl, Demirdöküm lokal temsilcisi sosyal-faşist Kemal Türkler'in paralı fedaisi Pala Hasan'ın başında bulunduğu iki kamyonluk yardım Van'a ulaşmadan Malatya'da güya kaybolmuştur. Avrupa'daki işçilerin yolladığı 15 bin mark'ı bizzat Kemal Türkler 7 ay çalıştırdıktan sonra Van'a göndermeyi düşünmüştür. DİSK'in başındaki sendika ağaları şimdiye kadar Van halkının hiç bir yarasını sarmamıştır. Zimmetlerine geçiremedikleri yardımları ise halkı ezmek için birleştikleri faşistlere, MC ve onun kuruluşlarına vermişlerdir.

Geçen yıl "depremin yaralarını sarmak için milletçe birleşelim" diyen Ecevit'in halkı açlık ve soğuğa terketmek için MC ile birleştiğinin en güzel kanıtı, kar içindeki çadırda büyüyen çocuklardır. Van halkı, yalnızca MC'nin değil, revizyonistlerin ve reformistlerin de kendilerini nasıl açlığa mahkum ettiğini ya da bu duruma seyirci kaldığını bugün iyi biliyor.

Büyük burjuvazinin günlük gazeteleri, Çaldıran, Muradiye köylülerinin boy boy renkli fotoğraflarıyla kimseyi kandıramazlar. Bunlar bir katilin sahte gözyaşlarından öteye gidemez. Faşizmin aldatmaca ve yalanına ancak revizyonistler ve reformistler kapılır.

DEPREM VURGUNCULARINDAN HESAP SORALIM !

VAN HALKINI AÇLIK VE SOĞUĞA MAHKUM EDEN FAŞİST DİKTATÖRLÜKTÜR !

Mustafa Yıldırımtürk'ün İZMİT'e sürülmesini protesto ediyoruz

Faşist diktatörlük halk üzerinde yürüttüğü siyasi baskılara paralel olarak, cezaevlerinde de yeni tertiplere girişmektedir. Bunun en son örneğine geçtiğimiz hafta İstanbul-Sağmalcılar Cezaevinde tanık olduk.

Sağmalcılar Cezaevinde çıkan bir olayı bahane eden hapisane idaresi, cezaevinde tutuklu bulunan gazetemizin eski Sorumlu Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk'ü, olayın sorumlusu olarak göstererek, İzmit Cezaevine "sürmüştür"

Bu olay, Mustafa Yıldırımtürk'ün Sağmalcılar Cezaevinden İzmit Cezaevine "sürülmesi" olayı, cezaevi yöneticilerinin tutuklu ve mahkumlar üzerinde uyguladığı baskının yeni bir örneğidir.

Mustafa Yıldırımtürk'ün İzmit'e "sürülmesi" ile, aynı zamanda, bugünlerde İstanbul Adliyesinde başlaması gereken davası sekteye uğratılmaya ve savunma hakkı kısıtlanmaya çalışılmaktadır.

Mustafa Yıldırımtürk'ün avukatları Fahrettin Elmas ve Halil Eraltuğ bu olay üzerine basına şu açıklamayı yapmışlardır:

"Bir süre önce Askeri ve sivil mahkemeler tarafından basın suçu işlediği gerekçesiyle tutuklanan müvekkilimiz ve Halkın Kurtuluşu gazetesinin Yazıişleri Müdürü Mustafa Yıldırımtürk tutuklu bulunduğu Bayrampaşa Cezaevinden 22 Aralık akşamı alınarak İzmit Cezaevine sürgün edilmiştir.

Mustafa Yıldırımtürk'ün duruşmalarının başlayacağı günlerde İzmit'e sürgün edilmesini, Cezaevi yönetiminin tutuklu ve mahkumlar üzerinde uyguladığı baskının yeni bir örneği ve savunma hakkının kısıtlanmasına yönelik anti—demokratik bir tutum olarak değerlendiriyoruz.

Savunma hakkının kullanılmasını kısıtlamaya yönelik bu anti-demokratik tutuma karşı tüm basın kuruluşlarını, Baroları, demokrat, yurtsever kuruluş ve kişileri karşı çıkmaya çağırıyor, müvekkilimiz üzerinde uygulanan baskıları kınıyoruz".

Cezaevlerinde bulunan bütün tutuklu ve mahkumlar üzerindeki baskıları ve Mustafa Yıldırımtürk'ün İzmit'e "sürülmesi" olayını protesto ediyoruz

HALKIN KURTULUŞU

BAYRAMİÇ HALKI KAYMAKAMIN TUTUMUNU PROTESTO ETTİ

Bundan bir süre önce Bayramiç'te devrimciler tarafından açılan bir kitabevi, Kaymakamın emriyle kapısı kırılarak basıldı; içindeki, dergi, gazete ve kitaplara elkondu. Kitabevinin sahibi, hiç bir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındı ve dövüldü.

Olayı, aynı gün mahalli DOĞUŞ gazetesinden öğrenen halk, olayı protesto etmek için Kaymakamın evine doğru yürüyüşe geçti. Kahve ve evlerden çıkanların da katılmasıyla yürüyüş kolu büyüdü. "Faşist kaymakam istifa" sloganıyla yürüyüşü sürdüren halk, kaymakamın evinin önünde toplandı. Ve daha sonra gene slogan atarak dağıldı.

Yürüyüş sırasında TÖB-DER'de televizyon seyreden revizyonistlerin gerçek niteliği, halk tarafından bir kere daha somut olarak kavrandı.

Dersim, "işkenceleri ve siyasi cinayetleri protesto haftası" ile Gökhan'ı andı

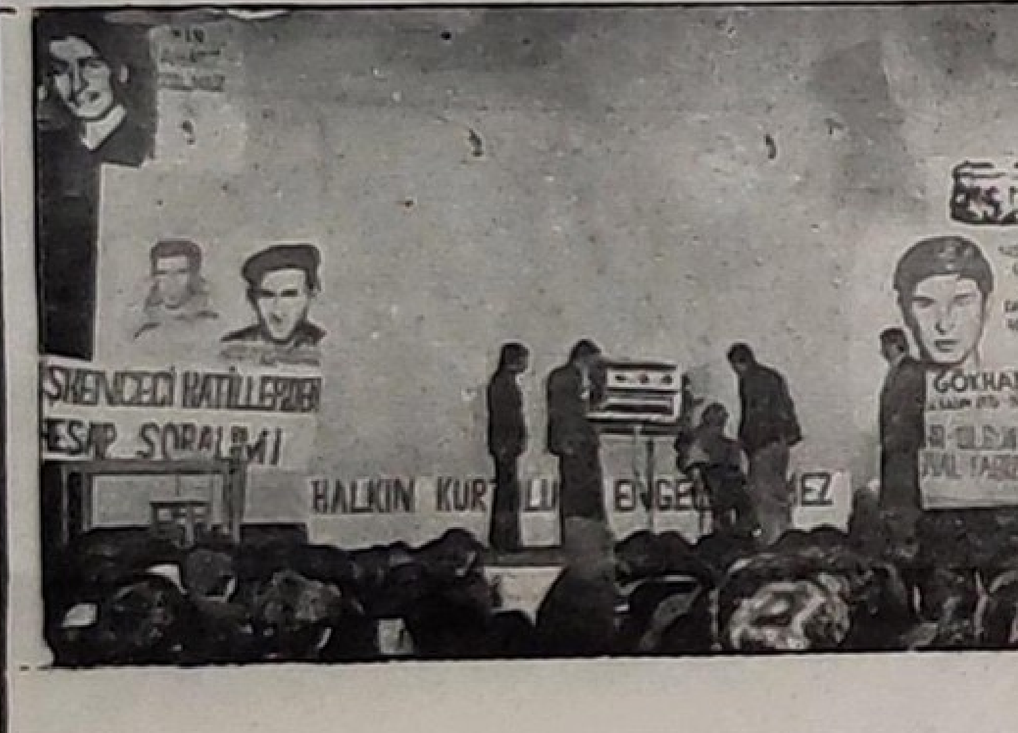

İŞKENCECİ KATİLLERDEN HESAP SORALIM
HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ
GÖKHAN EDGE

Yiğit proleter devrimci Gökhan Edge'nin işkencehanelerde katledilişinin birinci yıldönümü nedeniyle 24 Kasım ile 1 Aralık tarihleri arasını "İşkenceleri ve Siyasi Cinayetleri Protesto Haftası" olarak ilan ettik. 24 Kasım ile 1 Aralık tarihleri arasında yürüttüğümüz ve hala yürütmeye devam ettiğimiz çalışmalarımızı gazetemize iletmek istiyoruz:

A-KAMPANYANIN AMACI:

Kampanyayla, proletaryanın her türlü saldırı karşısındaki boyun eğmez tavrını yığınlara maletmeyi, faşist diktatörlüğü tekrardan lanetlemeyi ve daha geniş halk yığınları arasında devrimin propagandasını yaygınlaştırmayı amaçladık.

Ezen ve ezilenlerin ortaya çıkışından beri; ezen sınıfların, ezilen sınıfların mücadelesini bastırmak için başvurdukları şiddet yöntemlerinden biri olan işkenceleri, ezen sınıfların buna niçin başvurduklarını, buna karşı ezilen halkların ve bugün ise devrimin seçkin önderi olan sınıfın, proletaryanın tavrının ne olduğunu, proletaryanın bu boyun eğmez tavrını işkencehanelerde bayraklaştıran yoldaşlarımızın mücadelesinden öğrenmek için bu kampanyayı yürüttük. Bu kampanya elbette ki, devrim için verilen mücadelenin bir parçasıdır.

Gene bu kampanya sırasında taraftarlarımızı yürütülen çalışmalar içerisinde seferber etmeyi, onları sınamakla, kabiliyetlerini ortaya çıkarmayı, çalışmalar içerisinde eleştiri, özeleştiri silahının önemini daha iyi kavratmayı, kollektif ve disiplinli çalışmanın önemini kavratmayı da amaçlarımız arasına aldık.

B-KAMPANYA ÖNCESİ HAZIRLIK:

Daha önce yürüttüğümüz faaliyetlerden ve genel kampanyalardan şu iki önemli sonucu çıkarmıştık: Birinci olarak, çalışmalarda kendiliğindencilik. İkinci olarak, çalışmalardaki disiplinsizlik. Kendiliğindenciliği ve disiplinsizliği önlemek amacıyla yürütülecek faaliyetler planlandı. Buna bağlı olarak görev ayrımı yapıldı. Kampanyanın düzenli bir şekilde yürütülmesi için, kampanyanın amacı ve ortak olarak uyulması gereken noktalar tartışılarak kavrandı. Daha önceki kampanyalarda karşılaşılan zorlukların tekrar ortaya çıkması halinde nasıl giderileceği, kampanya için gerekli araç ve gereçlerin temini de sonuca bağlandı.

C- KAMPANYA SIRASINDA YÜRÜTÜLEN FAALİYETLER:

Kampanya sırasında yürütülen faaliyetleri iki noktada ele almak istiyoruz. Birincisi, kırsal alanda. İkincisi merkezde (il veya ilçe)

1-Kırsal alanda: Kırsal kesimde de faaliyetlerimizi yoğunlaştırmak ve kitlelerle olan bağlarımızı daha da pekiştirmek, faşist diktatörlüğü teşhir ederek işçi-köylü temel ittifakı doğrultusunda çabalarımızı yoğunlaştırmak amacıyla, merkezi köyler tespit edip buralarda geceler düzenledik. Seminerler verildi, bantlar çalındı, arkadaşlarımız sazlarla, türküler, marşlar ve ağıtlar söylediler. Köylüler bu faaliyetlere ilgi duydular ve katıldılar. Aynı hafta içinde köylülerin yoğun olarak toplandığı bir köy düğününde slayt gösterildi. Konuyla ilgili konuşmalar yapıldı. Köylerde yürüttüğümüz bu çalışmalar bize gösterdi ki, devrimin propagandasını kitlelere ulaştırmak ve onlara maletmek için çok çeşitli çalışma yöntemleri ve araçlarından yararlanmalıyız. Kitlelerle kaynaşmak için kalıpçılığa düşülmemeli, geçmişteki çalışmalarda yarar sağlayan deneyleri daha geliştirmek ve yarar sağlamayan deneyleri de terketmemiz gerektiğini açık bir şekilde gördük. Bugün daha bilinçli ve daha cesaretle kitlelere gitmeliyiz. Kitlelere ve kendimize güvenmeliyiz. "Kitlelerden kitlelere" ilkesini doğru bir şekilde kavramalıyız. Bunu kavramadığımız müddetçe kitlelerin o zengin deneylerinden siyasi olarak yararlanamayız. Kazanmamız gerekli olan sınıflara kararlılıkla gitmeliyiz, onlar kazanılmadan devrimin zafere ulaşmayacağını söylemekle yetinmemeliyiz. Çünkü, bunu söylemekle yetinenler, burjuvazinin ajanlığını yapan revizyonistler ve oportünistlerdir. O halde kitleleri kazanmanın ve onlarla kaynaşmanın yolunu yöntemini öğrenmeliyiz. Bunu öğrenmede inatçı olmalıyız.

2-Merkezlerde: Merkezlerde yazılar, yazıldı; pullamalar yapıldı. Duvarlara Gökhan yoldaşın portreleri yapıldı. Kitlenin dikkatini çeken yerlere, demokratik kuruluşlara, kahve ve dükkanlara Gökhan yoldaşın hayatı ve mücadelesini dile getiren duvar gazeteleri asıldı. Bu faaliyetler, faşizmi, siyasi cinayetleri, işkenceleri teşhir propagandası ile birleştirildiler. Kitlenin konuya dikkati çekilmeye çalışıldı. Şehrin etrafındaki dağlarda devrim ateşi yakıldı.

Bu faaliyetler sırasında Mazgirt'te korsan eylem konuldu. İşkenceler ve siyasi cinayetler protesto edildi Muhbirlerin teşhirine ve tecritine çalışıldı. Bu faaliyetlerimizi bütün il çapında yoğunlaştırmaya çalıştık. Merkezde yürütülen faaliyetlerin bir parçası olarak, bir de gece düzenlendi.

GECE: Kampanyanın tatile rastlaması nedeniyle, daha geniş kitleleri bir araya toplamak, bu kitleler önünde faşist diktatörlüğü teşhir etmek ve kitlelere devrim propagandasının yapılması için bir gece düzenlemeyi uygun gördük

Gecenin, daha önce yapılan gecelerin bir tekrarı olmaması için, programa değişik konular alında. Geceye ilgi büyük oldu. Geceye çoğunluğu yaşlı erkek ve kadınların oluşturduğu, bin'in üzerinde bir kitle katıldı. Salonda yer olmadığından kitlenin bir bölümü dışarda kaldı.

Daha önce yapılan gecelerdeki zaaflardan biri olan slogan yarışının bu gecede de tekrarlanmaması için Tertip Komitesi, sloganların düzenli ve disiplinli bir şekilde atılması için uyarıda bulundu. Bu, salondaki kitle tarafından olumlu karşılandı ve bunun tekrarlanmaması için dikkat edildi. Enternasyonal'in söylenmesiyle başlayan gece; saygı duruşu, yoldaşlarımız tarafından bestelenen "İşçiler Sendika Yönetimine" , "Çağımız Devrim Çağıdır" vb. marşlar koro tarafından söylenmesiyle devam etti. Yapılan konuşmadan sonra işkencelerle katledilen devrimcilerin resimleri slaytla gösterildi. Slayt uygun şiirlerle seslendirildi. Daha sonra Antep Direnişi'ni dile getiren "Şahin Gibi" şiiri ve marşlar koro tarafından söylendi. Ayrıca gecede, işkenceler ve polisteki tavır üzerine bir de pandomim oynandı. Devrim andıyla gece sona erdi.

D- KAMPANYA VE GECEDEN ÇIKARDIĞIMIZ SONUÇLAR:

Kampanya ve gece faaliyetlerinden çıkardığımız sonuçlara iki noktadan yaklaşmaya çalışacağız:

Birinci olarak: Bu faaliyetler içerisinde kadrolarımızın beceri ve kendilerine güvenlerinin artması, yeni yeni unsurların ortaya çıkmış olması. Bu faaliyetler sırasında, kadrolara, kabiliyetlerine ve becerilerine göre görev verilmesinin önemi açıkça görüldü. Kadrolarda varolan eksikliklerden biri olan, eleştiri, özeleştiri silahının doğru olarak kullanılmaması ve sorumluluk meselesinin kavranmaması giderilmeye çalışıldı. Bunda önemli sayılacak adımlar attık. İşçiler, terziler de bu faaliyet içerisinde kadrolarla birlikte çalıştılar. Örneğin terziler, "Yurtsever Devrimci Terziler" adıyla geceye katıldılar ve koroda yer aldılar. Gece öncesinde de

Dev.Sa.7.

Gökhan yoldaş Eskişehir'de anıldı

Gökhan Edge yoldaş MİT işkencehanelerinde katledilişinin 1. yıldönümünde, yoldaşlarının düzenlediği anma toplantısıyla, Eskişehir'de coşkuyla anıldı. Yoldaşları, onun hakim sınıflara boyuneğmez tavrını, devrime olan inancını, yoldaşlarına olan bağlılığını örnek alırken, pasifist, teslimiyetçi ve devrim kaçkınlarının ona sahip çıkmaya haklarının olmadığını belirttiler. Çünkü o devrim için öldü. Devrim için yılmadan çalışanlar ancak ona sahip çıkabilirler. Onun Ulusal Demokratik Halk Devrimi ve sosyalist devrim yolunda azim ve kararlılıkla yükselttiği bayrağı bugün proleter devrimciler daha da yükseltmektedirler.

HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ
FAŞİZME-EMPERYALİZME
İŞKENCEYE SON
HERKES
GEZMİŞ ASLAN

Eskişehir'de İ.Gökhan Edge'yi anma toplantısı düzenlendi

Anma toplantısından önce devrimci marşlar ve ağıtlar söylendi. Saygı duruşundan sonra, Halkın Kurtuluşu'ndan bir arkadaş, işkenceler üzerine bir konuşma yaptı. Konuşmasında "tarihte sınıfların var olmasından bu yana daima ezen sınıfların ezilenler üzerinde her türlü şiddete, işkenceye, katliama başvurduğunu, bunun sınıf mücadelesinin bir gereği olduğunu" vurguladı. Çağımızda karşı - devrimci güçler, emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele eden bütün devrimci güçleri yok etmek isterler. Konuşmacı konuşmasını şöyle bitirdi: "İşte Denizler, Yusuflar, Hüseyinler, Kaypakkayalar ve Gökhan yoldaşların da devrim, karşı-devrim mücadelesinde, bu çağda, hakim sınıfların darağaçlarında ve işkencehanelerinde öldürüldüler"

Gökhan yoldaşın hayatı ve mücadelesi anlatıldıktan sonra, bir arkadaş, emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı direnme örneklerini veren Stefan'ın, Nguyen Van Troi 'nin, Julius Fuçik'in vb'nin tavırlarını Deniz-Yusuf-Hüseyin yoldaşların son sözlerini ve Gökhan'ın kararlı direnişinin anısına"poliste ve mahkemede militan tavır"ı anlattı. Ve şunu öğrendik ki; "Halka inanmak, devrime inanmak, yoldaşlarına güvenmek"her engeli aşmanın sırrıdır.

Toplantıda faşistler, sosyal-faşistler, reformistler ve oportünistler teşhir edildiler. Son olarak Kava'dan bir arkadaş konuştu. Arkadaş;"Kürdistan'daki milli zulmü, Kürt ulusu üzerindeki milli ve sınıfsal baskıyı"anlattı. Anma toplantısı hep bir ağızdan ve ayakta Enternasyonal'i söylemekle sona erdi.

EKONOMİ POLİTİK KONUSUNDA
TEMEL EĞİTİM KİTABI

EKONOMİ POLİTİK

★★★
KOMÜN YAYINEVİ

GENEL DAĞITIM: YURT-DA

Adres: Şeftali Sokak. No: 10/4
Sultanahmet İSTANBUL

HALKIN BİRLİĞİ'NİN
Yarı-Feodalizm Anlayışının
ELEŞTİRİSİ

çıkıyor

HALKIN KURTULUŞU
YAYINLARI

GENEL DAĞITIM: YURT-DA

Adres: Şeftali Sokak. No: 10/4
Sultanahmet İSTANBUL